

КНИГА ПАМ'ЯТІ

Я навсегда
запишу марш
і буду жити
в сроді
Пам'ять...

Вони не хотіли згоріти в вогні,
Життя не прожити віддати війні,
Щоб маками літо у полі стрічати,
Лелеками в серце і пам'ять вертати.
Бо вірили в долю, а не в забуття,
Ща у повоєнне щасливе життя...
Вони не хотіли багряних ночей,
Де ворог життя забирає в людей.
Не думали в дні ті, що потім, колись,
Онукам про них нагада обеліск,
І зійдуть тюльпани червоні круг нього.
Вони не хотіли вбивати нікого!
... Й лишились в окопах, донині живі
В історії нашій, в полинній траві.
І ладні й тепер були б мир захищати...
У правнуках пам'яті - вічні солдати.

Наталя Марасіна,

газета «Голос України», 02.06.2006

Саліпа Сергій

Наглюк Роман

Колісник Дан

*Я йду у бій, а ти не плач за мною,
Я йду, щоб ти не бачила війни.
Якщо помру, згадай мене сльозою,
І я прийду, в твої щасливі сни.*

*- Не йди, прошу, побудь іще, благаю.
І вже немає сили підвестись.
Чи ще хоч раз побачу?*

- Я не знаю...

*Па ти чекай, май віру і молись,
Не плач, прошу, нічого не змінити,
Мій час настав, покликала війна,
Я маю рідну землю захистити,
Вона ж у мене як і ти - ОДНА.*

- Мій любий!

*Доки серце в грудях б'ється,
За тебе буду Господа молити.
Моя любов до тебе озоветься,
І від ворожих «Градів» захистить.*

*... Тепер він там, де спокою немає,
Де смерть своїми залпами гримить,
Вона ж щонаочі молиться й чекає,
І вірить... і продовжує любити...*

Не плач, кохана, чуєш, я живий.
Не міг тобі раніше подзвонити.
Що був страшний, запеклий, довгий бій,
Ща ми не мали права відступити.
Скажи хоч слово, мила, не журись.
Утри сльозу й нарешті посміхнися,
А ще молись, за нас усіх молись.
І матері від мене поклонися.

Цілуй дітей і батькові привіт,
Скажи, його «Кобзар» тепер в нагоді:
Ми з хлопцями завчили «Заповіт»,
Під обстрілом читаємо відтоді.

Пробач, рідненька, знову мушу йти.
І не питай, куди тепер рушаю.
Мене чекають прокляті світи,
Коли вернусь я й сам уже не знаю.

Вона в сльозах стискає телефон,
Пусті гудки, в душі гроза лютує.
Ща він живий, то був ...поганий сон,
Її любов його, таки, рятує!

А він десь там, де небо у вогні.
Боронить свою землю від навали.
Він вже давно не лічить ночі й дні,
Він робить все, щоб ми війни не знали!

Саліпа Сергій Дмитрович

Саліна Сергій Дмитрович народився 5 червня 1986 року в м.Старокостянтинів, Хмельницької області.

Після 9 класу у 2001 році вступив на навчання до Кам'янець-Подільського ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою.

У 2003 році закінчив ліцей із золотою медаллю та вступив до Кам'янець-Подільського військового інституту.

Після випуску Сергія було направлено на службу у в/ч А-0563, м. Охтирка, 91-й інженерний полк.

З грудня 2009 року по червень 2010 року служив у миротворчій місії ООН у Ліберії на посаді перекладача групи планування застосування авіації 56 окремого вертолітного загону.

9 квітня 2010 року був нагороджений медаллю ООН за бездоганну службу як військовослужбовець Місії ООН в Ліберії.

25 травня 2011 року нагороджений пам'ятним нагрудним знаком МО України "Воїн-миротворець".

У зоні АТПО з 25 травня був командиром роти інженерного забезпечення руху.

14 липня біля с.Дмитрівка Донецької області, виконуючи функції керівника групи, пішов на пошуки останків сапера 72 механізованої бригади, до якої був прикомандирований. Підірвався на радіокерованому фугасі.

Похований на батьківщині - у м.Старокостянтинів, Хмельницької області.

Саліпа Сергій Дмитрович

Саліпа Сергій Дмитрович народився в 1986 року в м.Старокостянтинів.

Після закінчення 9 класу вступив до Кам'янець-Подільського інженерного ліцею Збройних Сил України. За направленням поїхав до міста Охтирка Сумської області. Був миротворцем в країнах Африки.

В зоні АТО був командиром роти забезпечення руху інженерно-дорожнього батальйону. Інженер-сапер, капітан Сергій Саліпа загинув 14 липня поблизу с.Дмитрівка Донецької області, підірвавшись на міні, рятуючи пораненого однополчанина.

Рішення №5 двадцять шостої сесії Старокостянтинівської районної ради "Про присвоєння звання "Почесний громадянин Старокостянтинівського району" "

Саліпа Сергій Дмитрович

Дата та місце народження: 5 червня 1986 р., м. Старокостянтинів, Хмельницька область.

Дата та місце загибелі: 14 липня 2014 р., с. Дмитрівка, Донецька область.

Звання: Капітан.

Посада: Командир роти забезпечення руху.

Підрозділ: 91-й інженерний полк.

Обставини загибелі: Загинув біля села Дмитрівка Донецької області під час виконання обов'язків військової служби.

Сімейний стан: Залишились дружина та двоє 6-річних синів.

Указом Президента України № 651/2014 від 14 серпня 2014 року, "за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України", нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (помертвено).

ІСТИНА НОВА

→ [Новости](#) → [Города и района](#) → СУМУЄМО

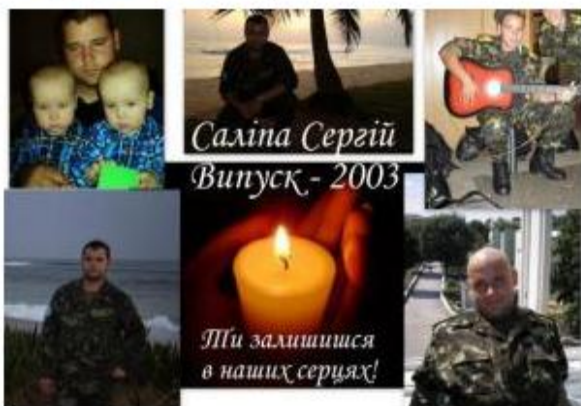
СУМУЄМО

Командир роти забезпечення руху інженерного батальйону капітан **САЛІПА СЕРГІЙ ДМИТРОВИЧ** загинув 14.07.2014 р. під час виконання бойового завдання в зоні проведення АТО (с. Дібровка Донецької області)
Пам'ять про воїна, який до кінця виконав свій обов'язок і залишився вірним військовій присязі, назавжди залишиться в пам'яті українського народу.

На Сході загинув офіцер зі Старокостянтинова

Вівторок, 22 липня 2014, 12:05

28-річний капітан Сергій Саліпа 14 липня підірвався на фугасі біля села Дмитрівка Донецької області. У чоловіка залишилися дружина та двоє синів.

20 липня його поховали у рідному Старокостянтинові.

Офіцер був командиром роти забезпечення руху інженерно-дорожнього батальйону, (91-ий Інженерний полк Збройних сил України, місто Охтирка Сумської області).

На ім'я дружини Саліпа Ольги Ігорівни в Приватбанку відкрито рахунок, на який можна перерахувати кошти для підтримки родини загиблого:

рахунок 29244825509100

МФО305299

ЗКПО14360570

ідентифікаційний номер 3151301740

номер картки 5168757212178992 **BCIM**

Саліпа Сергій (Старокостянтинів)

Загинув 14.07.2014

У ЗСУ - з 2003 року. Після 9 класу вступив на навчання до Кам'янець-подільського військового ліцею. Далі - до Кам'янець-подільського військового інституту. Відразу після навчання у військовому інституті Сергія було направлено на службу у вч А-0563, м. Охтирка. 3 грудня 2009 року по червень 2010 року служив у миротворчій місії ООН у Ліберії на посаді перекладача групи планування застосування авіації 56 окремого вертолітного загону. 9 квітня 2010 року був нагороджений медаллю ООН за бездоганну службу як військовослужбовець Місії ООН в Ліберії. 25

травня 2011 року нагороджений пам'ятним нагрудним знаком МО України "Воїн-миротворець". У зоні АТО з 25 травня був командиром роти інженерного забезпечення руху. 14 липня, виконуючи функції керівника групи, пішов на пошуки останків сапера 72 механізованої бригади, до якої був прикомандирований. Підірвався на радіокерованому фугасі.

Виконуючи бойове завдання по захисту України, її незалежності та територіальної цілісності у складі сил АТО загинули наші земляки.

14 липня 2014 року загинув капітан Саліпа Сергій Дмитрович

Під час виконання обов'язків військової служби біля села Дмитрівка Донецької області загинув охтирчанин, командир роти забезпечення руху інженерно-дорожнього батальйону, капітан Сергій Саліпа (91-ий Інженерний полк ЗС України, м. Охтирка).

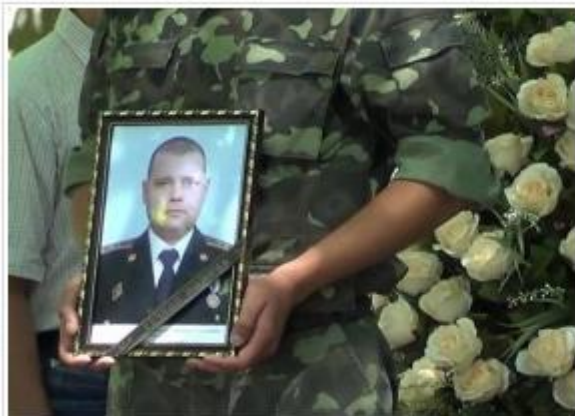
Указом Президента України № 651/2014 від 14 серпня 2014 року, "за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України", капітан Саліпа Сергій Дмитрович нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно) <http://www.president.gov.ua/documents/17970.html>

Герои Сумщины: Сергей Салипа боялся бесславной смерти (видео)

23.07.2014, 08:00

Ирина Власова

14 июля около села Дмитровка Донецкой области погиб командир роты обеспечения движения инженерно-дорожного батальона, капитан Сергей САЛИПА (Инженерный полк ВС Украины, г. Ахтырка).

Сергей Салипа родился в Изяславе, а вырос в военном городе Старокопчанов Хмельницкой области. О военной карьере мечтал с детства. Закончил с отличием Каменец-Подольский военный лицей. Поступил в военный институт. Был старшиной роты, учился на

отлично, играл в КВН. После выпуска его направили служить в Ахтырку. На место службы поехал вместе с женой. На следующий день после его выпускного родились мальчики-близнецы. Сергей прекрасно знал английский, имел удостоверение военного переводчика и полгода служил миротворцем в Либерии.

«Он не раз говорил, что мечтает погибнуть героем, чтобы дети им гордились. Единственное, чего он боялся — бесславной смерти», — вспоминает его жена ОЛЬГА (журналист, редактор областного еженедельника «Круглый двор»).

Утром в день его гибели супруги общались по телефону. Он всегда был бодр, но в тот день голос выдал его подавленное настроение. Оказалось, что неподалеку на mine подорвался сапер, который был с ним на одной позиции. Сергей сказал, что позже они попытаются найти останки того парня, чтобы родственникам было что хоронить. Там он и подорвался: сработал радиоуправляемый снаряд.

Сергею было 28 лет. У него было очень много друзей. Сейчас Ольге звонят из всех уголков страны его «однокашники». Обещают отомстить.

Похоронили Сергея Салипу в воскресенье в г. Старокопчанов Хмельницкой области.

відео vizvkmr st

20 липня 2014 року у Старокопчанові прощалися з Героєм України Саліпою Сергієм Дмитровичем. Приклонімо свої голови перед Героєм України. Вічна пам'ять і Царство небесне герою. Слава Україні! Героям слава!

На Донбасі загинув уродженець Хмельниччини

18-07-2014, 22:37

14 липня біля села Дмитрівка Донецької області під час виконання обов'язків військової служби загинув командир роти забезпечення руху інженерно-дорожнього батальйону, капітан Сергій Саліпа (дев'яносто першого Інженерний полк ЗС України, м. Охтирка).

Сергія поховують на батьківщині в м. Старокопчанів. У нього залишилася дружина і двоє 6-річних синів.

Герої не вмирають: він боявся безславної смерті

25 июля 2014 | [Свежий номер](#) | [Нет комментариев](#) №30(956)

Майже кожного дня чуємо про смерть українських солдат на сході країни. Невимовно жаль тих, хто в розквіті сил полишив життя. Але особливі емоції виникають тоді, коли гине військовослужбовець з того міста, де живеш, є спільні знайомі. 14 липня біля с.Дмитрівка Донецької області героїчно загинув капітан Сергій Саліпа. З 2008 року він служив у військовій частині А-0563. Тож який він був, наш місцевий герой?

З дитинства мріяв бути військовим

Виріс Сергій у військовому містечку Старокостянтинів, що на Хмельниччині. В школі був гарним учнем. Особливий хист мав до математики та іноземних мов. Однак для нього навчання було не головне – він мріяв стати військовим. Ще зовсім маленьким він разом з однолітками постійно грав у «війнушку», але якщо для когось гра залишилась грою, то у нього переросла у професію. Спочатку потай від батьків записався до секції парашутного спорту, де виконав свої перші стрибки, а після дев'ятого класу вступив до Кам'янець-Подільського військового ліцею, який закінчив з відзнакою і вступив до військового інституту, де теж відмінно навчався, був старшиною роти. Після закінчення інституту його направили служити до Охтирки. Дружину вчив, що робити в разі його загибелі Сергій познайомився з Ольгою у Кам'янці-Подільському. Там вони разом грали в аматорському театрі. «Він постійно говорив, що воюватиме в гарячих точках, бо мріє бути бойовим офіцером, – говорить Ольга. – Навіть перед одруженням спитав, чи свідомо я йду на шлюб з так налаштованим чоловіком». Він неодноразово говорив дружині, що вона має робити в разі його загибелі. «Часом сідав поруч і казав: «Якщо я раптом колись загину, то...» І довго вчив мене що говорити дітям, як поводитись з батьками. Мабуть, єдине, чого він боявся – безславної смерті. Сергій добре знав англійську мову, мав посвідчення військового перекладача, шість місяців служив миротворцем у Ліберії», – розповідає Ольга.

Найголовніше для нього – діти

У родині Саліпи народилось двоє синочків: Дмитрик і Ігорчик (так їх прийнято називати вдома). Дружина Ольга говорить, що вони були найголовнішими у житті чоловіка. Зазвичай скупий на емоції, тільки з ними він міг проявляти свої почуття. Як батько, ніколи не підвищив на близнюків голос, грався з ними, демонстрував військову техніку.

Надмірно поважав своїх батьків

Сергій Саліпа дуже поважав своїх батьків. Не було й дня, щоб він не зателефонував їм, не поцікавився справами. Терпляче вислуховував про всі їхні проблеми і навіть годинами консулював по телефону, як користуватись комп'ютером. «Я завжди всім казала, – зізнається Ольга, – що хотіла б, коли мої синочки виростуть, ставились до мене так, як Сергій ставився до своїх батьків».

Підступна смерть від рук сепаратистів

Капітан Сергій Саліпа виконував свій військовий обов'язок на сході країни з середини травня. Щоранку і щовечора телефонував дружині. Десь за тиждень до смерті вперше сказав, що було страшно під час одного з мінометних обстрілів. «У день його смерті розмовляла з ним зранку. Вперше на запитання «Як справи?» відповів не традиційне: «Все добре», а «Не дуже». Був пригнічений. Розповів, що неподалік на міні підірвався сапер, який з ним був на одній позиції. Сказав, що спробують знайти залишки того хлопця, щоб родичам було що поховати. Там він і загинув. Його колега, що був у той момент поруч, каже що спрацював радіокерований снаряд. Про те, що Сергій загинув, мені повідомив «замполіт» і ще двоє офіцерів. Коли я побачила їх у вічко дверей – все зрозуміла без слів».

Вічна пам'ять

У Сергія залишилось багато друзів. З усієї країни зараз телефонують дружині, щоб висловити співчуття. Він хотів померти героєм, так і сталося. Синочки будуть ним пишатись, як він і заповідав. Колектив газети «Роксолана» висловлює співчуття родині загиблого. Вічна йому пам'ять.

У Старокостянтинові поховали ще одного героя АТО (Відео)

Це капітан Сергій Саліпа, 1986 року народження. Офіцер загинув 14 липня поблизу села Дмитрівка Донецької області – підірвався на фугасі. Він був командиром роти 91-го інженерного полку з міста Охтирка.

**НАШЕ
МІСТО**
ОФІЦІЙНИЙ САЙТ ГАЗЕТИ

інформаційно-аналітична газета Старокостянтинівської міської ради

Старокостянтинів прощався з героєм

26 липня 2014 16:05

20 липня Старокостянтинів прощався із справжнім героєм України капітаном Сергієм Дмитровичем САЛІПОЮ.

14 липня поблизу населеного пункту Дмитрівка Донецької області загинув військовослужбовець інженерного полку, що дислокується в Охтирці, уродженець Старокостянтинова, капітан Сергій Дмитрович САЛІПА, 1986 року народження. Сергій добровольцем пішов захищати Україну. В зоні АТО був командиром роти забезпечення

руху інженерних доріг батальйону. Як розповідають очевидці, коли на очах у Сергія на міні підірвався однополчанин, він кинувся його рятувати, і сам напорівся на фугасну міну.

Сергій Дмитрович був справжнім офіцером, патріотом своєї країни, турботливим сином та чоловіком, люблячим батьком для двох синочків, які його щиро любили. Друзі згадують його як доброго, життєрадісного хлопця, який любив рідний край і цінував чоловічу дружбу.

Провести в останню путь захисника України до гарнізонного Будинку офіцерів прийшло чимало людей, серед них родичі, знайомі, однокласники, побратими по службі, військовослужбовці частин міста та зовсім незнайомі із Сергієм старокостянтинівці.

Віддати шану та повагу Сергію прийшли особисто міський голова Микола Мельничук, голова РДА Михайло Яснюк, голова районної ради Олександр Коханюк, представники колективів, структурних підрозділів міської та районної рад.

Міський голова, звертаючись до присутніх, запевнив, що старокостянтинівці готові у будь-який момент стати на захист рідної землі. «Сьогодні на сході країни на захисті нашого з вами мирного неба стоять чимало старокостянтинівців. Сергій був одним з них, захищаючи мир та спокій, він поклав своє молоде життя заради нашого, впевнений, світлого майбутнього. Ми завжди будемо тебе пам'ятати наших героїв, вони залишаться у наших серцях назавжди», - наголосив міський голова.

Спогадами про Сергія ділилися друзі, вчителі, товариші по службі. І кожен запитував, скільки ще потрібно смертей найкращих українських хлопців, скільки потрібно пролити сліз, щоб в Україні запанував мир, а сусідня «братська» держава залишила нас в спокої.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЯМ!

Олег Серб,
34 р., м. Суми (г.р. 4)

Андрій Серб,
37 р., м. Житомир (г.р. 3)

Андрій Русак,
26 р., м. Суми (г.р. 6)

Андрій Олексійович,
44 р., м. Суми (г.р. 7)

Сергій Брумел,
31 р., м. Суми (г.р. 8)

Сергій Григорійович,
37 р., с. Хмельницький, Одеська область (г.р. 9)

Сергій Русак,
28 р., м. Одеса (г.р. 10)

Сергій Лутц,
39 р., м. Одеса (г.р. 11)

Сергій Григорійович,
34 р., м. Суми (г.р. 12)

Сергій Григорійович,
21 р., м. Житомир (г.р. 13)

Сергій Григорійович,
37 р., с. Хмельницький, Одеська область (г.р. 14)

Сергій Григорійович,
39 р., м. Суми (г.р. 15)

Сергій Григорійович,
38 р., м. Суми (г.р. 16)

Сергій Григорійович,
34 р., м. Суми (г.р. 17)

Сергій Григорійович,
37 р., с. Хмельницький, Одеська область (г.р. 18)

Сергій Григорійович,
33 р., м. Суми (г.р. 19)

Сергій Григорійович,
38 р., м. Одеса (г.р. 20)

Сергій Григорійович,
37 р., м. Одеса (г.р. 21)

Сергій Григорійович,
37 р., с. Хмельницький, Одеська область (г.р. 22)

Сергій Григорійович,
38 р., м. Суми (г.р. 23)

Сергій Григорійович,
37 р., м. Одеса (г.р. 24)

Сергій Григорійович,
32 р., м. Суми (г.р. 25)

Сергій Григорійович,
37 р., м. Одеса (г.р. 26)

Сергій Григорійович,
45 р., м. Одеса (г.р. 27)

Сергій Григорійович,
30 р., м. Суми (г.р. 28)

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЯМ!

Пилипчук Сергій,
33 р., м. Воля Ізяславська,
р.4 Ісгр. 38

Степанюк Максим,
46 р., м. Суми Ісгр. 30

Васильчук Сергій,
29 р., м. Суми Ісгр. 30

Поросиль Віталій,
24 р., м. Славута,
Славута Ісгр. 10

Понісєв Роман,
36 р., м. Рівня Ісгр. 34

Пиріцак Дмитро,
21 р., м. Рівня Ісгр. 33

Резніс Андрій,
31 р., м. Суми Ісгр. 36

Романчук Дмитро,
27 р., м. Рівня, Ізяславська Ісгр. 37

Савченко Максим,
25 р., м. Суми Ісгр. 39

Савін Сергій,
28 р., м. Білозір Ісгр. 38

Савченко Олександр,
22 р., м. Суми Ісгр. 40

Савченко Дмитро,
27 р., м. Рівня, Рівня Ісгр. 40

Савченко Михайло,
44 р., м. Суми Ісгр. 42

Савченко Андрій,
40 р., м. Суми Ісгр. 40

Савченко Роман,
34 р., м. Мамонівка, Сумська Ісгр. 44

Табак Сергій,
35 р., м. Суми Ісгр. 40

Тарасюк Іван Ісгр. 46

Тарасюк Сергій,
29 р., м. Білозір Ісгр. 46

Тарасюк Дмитро,
25 р., м. Нов. Буга, Рівня Ісгр. 46

Тарасюк Ісгр. 48

Тарасюк Дмитро,
34 р., м. Суми Ісгр. 48

Тарасюк Дмитро,
30 р., м. Славута Ісгр. 48

Тарасюк Сергій,
48 р., м. Білозір Ісгр. 48

Тарасюк Ісгр. 48

Тарасюк Ісгр. 48

Сергій САЛІПА:

«Своїх не залишаємо ворогу»

28 років, м. Охтирка

Капітан, командир роти забезпечення руху інженерно-дорожного батальйону 91-го інженерного полку Сергій Дмитрович Саліпа загинув 14 липня 2014 р. біля с. Дмитрівка Донецької обл. в результаті вибуху фугаса.

Розповідь про загиблого чоловіка дружина Ольга починає спокійно, а згадуючи найщасливіші миті їх подружнього життя, навіть сумно посміхається. «Сергій з дитинства знав, що його життєвий шлях буде пов'язаний з армією, з захистом Батьківщини. Тому перед тим, як запропонувати мені руку і серце, дуже серйозно запитав, чи готова я стати дружиною бойового офіцера, а не тилового щура. Він часто повторював, що мріє загинути, як герой, щоб діти могли ним пишатися. На жаль, його смерть стала передчасною», – згадує Оля.

Сергію було лише 28 років. Він народився 5 червня 1986 р. у м. Ізяслав Хмельницької області, а коли був ще маленьким, його родина переїхала у Старокостянтинів. Хлопець ріс у родині військового лікаря, тож його дитинство було пов'язане з армією. Його батько, Дмитро Григорович, до цього часу зберігає зошити з записами дитячих ігор, де Сергій виступав у ролі командира частини, а його друзі – підлеглих. Тато навіть пошив для нього бронжилет з якоїсь старої жилетки.

Навчання давалося йому легко. Школу у Старокостянтиніві Сергій закінчив з атестатом, де було лише декілька четвірок. Він мав схильність до точних наук та англійської мови. Під час навчання він постійно брав участь у олімпіадах.

Після 9-го класу Сергій вступив до Кам'янець-Подільського військового ліцею, не зваживши на прохання батьків обрати мирну професію. Військовий ліцей він закінчив зі срібною медаллю і вступив до Кам'янець-Подільського військового інституту, де був командиром роти.

З майбутньою дружиною талановитий хлопець познайомився на репетиціях аматорського театру естрадної мініатюри при військовому ліцеї. «Коли у виставі грають лише хлопці, то нецікаво. Тому їх керівник залучав до постановок студенток. Ми познайомилися під час репетицій вистави, у якій він грав царя, а я – його дружину. Після прем'єри Сергій запросив мене на перше побачення», – згадує Оля.

У перший клас синів Сергія повели його товариші. Тож близнюки змалечку знатимуть, що таке міцна чоловіча дружба

Молоді люди зустрічалися три з половиною роки, згодом одружилися. Через день після випуску з інституту у подружжя сталася подвійна радість – народилися хлопці-близнюки, названі Дмитром та Ігорем на честь обох дідухів. Тим часом Сергія направили служити до Охтирки, а Олі довелося чекати, коли малюки трош-

ки підростуть. І тільки тоді дівчина переїхала до коханого.

Вільний час він проводив з родиною. Вечорами обов'язково бавився із синами, на вихідних гуляв з ними в парку. Але у грудні сумнозвісного 2013 р. спільні прогулянки скінчилися: військова частина була переведена на казарменне положення. Потім почалися відрядження у Харківську область на кордон з Росією. Окремо від родини Сергію довелося зустрічати і Новий рік.

В зону АТО його частину направили в середині травня минулого року. Спочатку хлопці повинні були просто переправити туди техніку. Сергій планував, що через два тижні він буде вдома і прийде на випускний малюків у дитячому садочку. Але виявилось, що його підрозділ залишають у зоні бойових дій. Телефонуючи додому, Сергій розповідав про постійні обстріли.

Погане передчуття вперше за минулі місяці Ольга відчула після ранкового дзвінка чоловіка 14 липня. «Зазвичай спокійний Сергій того ранку стурбованим голосом сказав, що сталася біда: на фугасі підірвався хлопець-сапер, з яким

він жив у наметі. Ввечері хлопці збиралися пошукати його тіло, щоб рідні змогли поховати загиблого. Адже українські військові не залишають тіла своїх товаришів на полі бою», – згадує дівчина.

Закохане серце не обдурити: загін пошуковців потрапив у засідку. У кущах спочатку спрацював радіокерований фугас, і майже відразу почався обстріл. Хлопці, які були з командиром, не розгубилися і змогли вивести його тіло на БМПісля закінчення бою...

Указом Президента України № 651/2014 від 14 серпня 2014 р. за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, капітан Саліпа Сергій Дмитрович нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

З Сергієм ми познайомилися у військовому ліцеї, на репетиціях театру естрадних мініатюр «Глорія». Він, хоч і вже був курсантом, брав участь у художній самодіяльності закладу. З першого дня знайомства звернула увагу на його вихованість та відповідальність. Він мало розмовляв, проте, на нього завжди можна було покластися. Це була людина слова.

Через три з половиною роки ми одружилися. А ще через рік у нас народилися діти. Сергій дуже хотів, щоб народилися саме хлопчики, з

нетерпінням чекав їх появи на світ. Був дуже люблячим батьком. Діти для нього завжди були на першому місці. Коли він після служби повертався додому, то повністю брав на себе справи виховання та

догляду синочків – грався з ними, гуляв, допомагав годувати, вкладати спати. Робив це із задоволенням, ніколи не вважав, що це не чоловіча справа. А я тим часом мала змогу трохи відпочити чи зайнятися домашніми справами, це було для мене дуже важливо, адже бути постійно з дітьми важко і морально, і фізично.

Для дітей він був великим авторитетом. Вони щовечора із нетерпінням чекали, коли він повернеться додому зі служби, щоб погратися разом. Навіть зараз вони пригадують такі вечори і кажуть, що тоді відчували затишок і захищеність, що з батьком їм ніколи не було страшно.

Коли Дмитрик та Ігорчик підросли, Сергій неодноразово брав їх з собою у військову частину, показував техніку, навіть «катав на танку». Для хлопчиків це було найбільшим щастям, вони й досі згадують такі випадки. Сергій сам записав дітей до школи, вибрав їм вчительку і навіть виявив

ініціативу бути головою батьківського комітету, проте, дожити до першого дзвоника синочків йому не судилося.

Він часто говорив, що для офіцера велика ганьба загинути молодим безславно, наприклад, у ДТП чи внаслідок нещасного випадку, бо тоді дітям буде ніким пишатися. Якщо гинути молодим, то лише на полі бою. Саме тому він ніколи не перевищував швидкість за кермом авто чи мотоцикла, намагався бути обережним у всьому.

Домашні клопоти ми ділили порівну. Він без жодних дорікань допомагав і в прибиранні, і в приготуванні їжі. Вдвох все робилося і швидше, і веселіше. Сергій любив робити мені подарунки, здійснювати мої маленькі мрії. Так, наприклад, колись він подарував мені гітару зі словами «Я знаю, що ти не будеш на ній грати, але якщо ти її так хочеш, то я не можу тобі подарувати щось інше». Я дійсно брала інструмент в руки не більше десяти разів, але я досі щаслива, що та моя мрія здійснилася.

У Сергія було багато друзів, майже всі – також військові, тому всі свята ми відзначали у «армійському» колі. Також всі ці роки він підтримував зв'язок із своїм класним керівником та викладачами з військового ліцею.

*Батько та друзі Сергія повели синів
Ігорчика та Дмитрика у 1-й клас. 2014 рік*

*Ольга Саліна,
дружина з синами
Ігорчиком та
Дмитриком*

Під час вистави

2002 рік

Участь у позакласних заходах

2003 рік

Навчання у ліцеї

Під час інтелектуальної гри

«Лабіринти історії»

2004 рік

**Команда «Лідер» з композицією «Сніжинки» - ролі виконували
Саліпа Сергій (11-А клас) та
Крушельницький Олександр (10-Б клас) – трагічно загинув у
автомобільній катастрофі в січні 2016 року**

11 серпня 2007 р. День напрочуд сонячний, в міру теплий, але не спекотний. Чудовий час для весілля обрала моя сестра Оля і її наречений Сергій. Очі молодят просто світилися щастям. Вони були настільки красивою парою, схожою на короля і королеву. І я раділа разом з ними, бо саме такого чоловіка завжди хотіла бачити поруч із сестрою. Здавалося, що погода робить це свято ще урочистішим і щасливішим. Оля та Сергій,

закохані і щасливі, радіють великій кількості гостей, які прийшли їх привітати, приймають щирі привітання від родичів та друзів. Що найчастіше бажають на весіллі? Здорових і розумних діток та багато років подружнього життя. Десятки раз звучало: «Бажаємо святкувати разом золоте весілля», та ніхто не міг і подумати, що ця щаслива пара навіть десяток років з дня створення сім'ї вже не відзначатиме вдвох.

Дуже важко писати спогади про людей, яких вже нема з нами, але ще важче писати про людину, яка залишила по собі тільки хороший слід. Одразу починаєш думати про те, скільки ще багато добра мав у собі Сергій, яке не встиг подарувати своїй сім'ї, рідним та друзям. Для нас він був і

родичем і другом в одному обличчі. Завжди одним із перших вітав зі святами, запрошував у гості і приїжджав до нас, коли була можливість. Ми знали, що це чи не єдиний друг у нашому житті, до якого можна було звернутися у важку хвилину. Здається, що Сергій прожив свої 28 років із твердим переконанням в тому, що допомога ближньому важливіша за все. Він навіть власні інтереси нерідко ставив на другий план, щоб тільки зробити щасливими оточуючих. На жаль, за майже 7 років їхнього з Олею подружнього життя ми бачилися не так часто, як би хотілося, але Сірьожа частенько спілкувався по телефону з моїм чоловіком Ромою. Вони обговорювали різні моменти військової служби, радилися, ділилися досвідом і просто спілкувалися про життя, про спільних знайомих, які у них були завдяки навчанню у ліцеї та інституті. Досить спокійний, серйозний і врівноважений «на людях» Сергій у «своїй» компанії перетворювався на веселого, дотепного, говірливого жартівника. Він знав безліч кумедних історій, які вмів переповідати із неприхованим акторським талантом. Його дуже любила моя старша донечка, бо з нею він був смішним і веселим. На жаль, молодша доня так і не встигла познайомитися зі своїм дядьком Сергієм, бо незадовго після її народження його відправили в АТО. Без сумніву, вона б також його полюбила, якби доля не розпорядилася так, що вони вже ніколи не зустрінуться.

Рідна сестра дружини Сергія

Уляна Біланюк

З дружиною Ольгою та синами Ігорчиком і Дмитриком

**З батьками дружини та
рідними**

Сімейний відпочинок

У класі, де навчався Сергій я уроків не вела, але звичайно, в ліцеї всі один одного знають. Він був небагатослівним та мовчазним, але у нас завжди знаходились спільні теми для розмов. Його тихий спокійний голос і легка посмішка створювали дуже приємну атмосферу. А розум та ерудиція заворожували співрозмовника. У нас в той час працював офіцер Сапіга на третьому взводі. Мені прізвища Саліпа і Сапіга здавались дуже схожими і, коли я їх бачила то спочатку

роздумувала, хто ж є хто, а потім жартуючи говорила – а от і Саліпа під кодовою назвою Сапіга і ми дружно завжди сміялись.

Сергій був учасником різних розважальних заходів у ліцеї та місті, де ми часто бували усім вчительським колективом. Всюди був сміх, радість та веселощі. Ми раділи, що у нас такі талановиті учні.

Коли мій 11-Б клас здавав іспит з історії, я зняла їх на камеру – це був 10-хвилинний ролик того часу. Після того підійшов Сергій і ми проглядали, що я назнімала... А так, як я це відео зробила вперше, то мені воно здавалось дивакуватим і смішним, але я намагалась зберегти гарні моменти для історії, пов'зані з нашими учнями. Та Сергій уважно подивився і цілком серйозно, зітхнувши, сказав: «Шкода, що ви мене не вчили...». Це прозвучало так зворушливо... що я не знайшлася навіть, що йому відповісти... Мені стало так сумно... це було за день до випуску. До випуску моєї найкращої другої роти чудових дітей!

Та Сергій і навчаючись в інституті мало не щодня бував у ліцеї. Якось я його навіть запрошувала в журі своєї інтелектуальної гри «Лабіринти історії», де я знову ж, представляючи його, зробила велику паузу, задумавшись – це Саліпа чи Сапіга?!

На наших очах народжувалось і Сергієве кохання. Його майбутня дружина Оля із сестричкою - близнючкою Уляною були учасниками наших творчих вечорів. Тут вони познайомились із своїми майбутніми чоловіками – Оля із Сергієм, Уляна із Романом Біланюком (він навчався у наступному випуску). Так вони і одружились потім. Сергій з Олею навіть запрошували мене на своє весілля. Вони усі були молоді, веселі і щасливі, ніхто і не думав, що колись зі сходу в цю гарну велику родину прийде страшна біда...

На жаль, коли на початку 2014 року Сергій приїжджав до Кам'янця-Подільського, мені не довелось його побачити, але мабуть доля розпорядилась так, щоб я його назавжди запам'ятала ліцеїстом-курсантом...

*Войчишина Валентина Леонідівна, вчитель історії,
педагог-організатор ліцею*

Січень 2014...Якби ж тоді знати....

Перше знайомство. Літо 2001 року, вступні іспити з математики, потім перевірка робіт. Роботи були різні – слабенькі і середні. Хороших робіт на 50-60 балів було мало. Увагу привернула робота абітурієнта на 56 балів! Хотілося швидше познайомитись з цим хлопцем, адже роботи були закодовані і ми не знали, хто її автор. Вже пізніше з'ясувалось – це хлопець зі Старокостянтинова Саліпа Сергій.

Ми зустрілись з ним вже на першому уроці математики. Перші враження – повненький юнак, спокійний, стриманий, з м'яким поглядом і легкою посмішкою. Взагалі, ця посмішка, як візитна картка, була завжди. Я рідко бачила Сергія засмученим. З перших уроків стало зрозуміло, що Сергій – абсолютний математик. Природа дарувала йому неабияку логіку і аналітичні здібності. Предмет давався йому легко, Сергій не витрачав на нього багато часу, все «схоплював» на уроці. Як і всі хлопці, інколи, дозволяв собі лінуватись, але коли треба було зібратись і попрацювати, він робив це на всі 100%.

Як з'ясувалось пізніше, Сергій однаково легко справлявся не тільки з математикою або фізикою. Вміння думати, аналізувати, обирати головне допомагало йому легко оволодівати й іншими предметами, як природничого так і гуманітарного циклу. Проте, Сергій увійшов в нашу пам'ять не стільки як чудовий учень, золотий медаліст, а скоріше як незвичайна Людина.

Такий собі парадокс: він був наймолодшим на всьому курсі за віком та він був найстаршим, наймудрішим серед своїх однолітків. Якась така монолітність відчувалась в його постаті і в його характері. Він ніколи не

підвищував голос, говорив коротко, чітко і впевнено, але його чули всі. Мені інколи здавалось, що до його думки прислуховуються не тільки ліцеїсти, а й навіть офіцери-вихователі. Він відповідав за все: за порядок і дисципліну у взводі, в роті, був «каптьорщиком», міг владнати будь-який конфлікт між хлопцями, допомагав однокласникам в навчанні. Залишається таємницею, як він все це встигав, коли сам вчився (казали, що вночі), адже від Сергія ніколи не чули скарг на брак часу. Він взагалі ніколи ні на що і ні на кого не скаржився. І свої проблеми вирішував сам.

А ще Сергій був чудовим другом. Знаєте, є така порода людей, за якими хочеться йти, яких хочеться наслідувати, з якими хочеться бути поруч. Однокласники його не просто слухали, вони його поважали. Це дуже рідкісна річ в юнацькому віці – повага до свого однолітка... Відвертий, справедливий, інколи жорсткий (не жорстокий), Сергій однаково ставився до всіх ліцеїстів. Таких інколи називають: розум, честь і совість класу. Мені було легко справлятися з поведінкою в класі, коли був Сергій. Він завжди сидів за останньою партою в середньому ряду. І якщо в класі під час уроку виникав раптом шум, Сергію достатньо було легенько зробити «гм-гм» - тиша і порядок відновлювались миттєво. Це було дивовижно і неймовірно. Більше я такого не бачила в ліцеї. Ніколи.

А ще Сергійко був чудовий актор. Це було дивовижно, як така стримана людина відкривала всю свою чуттєвість і сентиментальність на сцені. Природне почуття гумору, музикальність – Сергій чудово грав на гітарі – це ще одна яскрава грань, яку ми всі побачили вже в 11 класі, коли Сергій захопився грою в нашій театральній студії....

Потім було навчання в військовому інституті. Всі п'ять років Сергій приходив до ліцею, радував нас своїми успіхами в навчанні і в особистому житті. Ми щиро раділи, коли наш Сергійко одружився з красунею Олічкою; раділи, коли народились його синочки-близнюки. Ми раділи і пишались, коли він був в миротворчій місії в Африці як військовий перекладач. Сергій завжди давав привід за нього порадіти і попишатись.

Січень 2014 року...Він приїхав в центр розмінування на два тижні у відрядження, інколи приходив в ліцей. Ми розмовляли з ним про звичайні речі: про службу, про дружину, про синочків, про батьків. Він мені з гумором розповідав, які в нього ростуть бешкетники. Скільки гордості за дітей і любові було в його очах. Я говорила, що вже пора синів привезти до нас в гості, показати їм, де стільки часу прожив їх батько, де познайомився з мамою. Він сміявся і обіцяв, що при нагоді привезе обов'язково.... Не сталося...

Якби ж тоді знати, що це була остання наша зустріч і остання наша розмова...

Телендій Олена Анатоліївна, вчитель математики

Пам'ятаю, як тільки ми були зараховані до ліцею... мене вразив один хлопець... здавалося, що він був далеко не одного віку з нами... кремезний чолов'яга зі знаком парашутиста... потім стало відомо, що то за стрибки. Деякі офіцери навіть перевіряли, чи дійсно це його, чи просто начепив для фарсу...Цього хлопаку звали Саліпа Сергій!

Він одразу став командиром у своєму взводі, це було закладено у його підсвідомості, його поведінці, успіхах у навчанні. Було відразу видно, що це - майбутній справжній офіцер з великої літери.

Далі були конкурси ерудитів, квк, олімпіади... Я запитував себе: навіщо йому ліцей?! Він може елементарно відразу бути як мінімум курсантом!?..

Якось пізніше, вже будучи офіцером, я переглядав фотографії у соцмережі... Бачив його красуню дружину і двох синочків..

Таким мені запам'ятався Герой України, таким він залишиться у нашій пам'яті. Слава Україні!

Ігор Теслюк, працює в Duty free, Тель Авів, Ізраїль

Сергія запам'ятав спокійним, врівноваженим, справедливим. Бувало, вийдем в "курілку" він буркне своїм спокійним голосом.... і вмить усіх розвеселив... гумористом був. Знав коли і що сказати....

*Капітан служби цивільного захисту **Олександр Кирилюк**, 2004 рік випуску,
заступник начальника групи піротехнічних робіт,
Аварійно-рятувального загону спеціального призначення УДСНС України
у Закарпатській області*

Это были сборы по подготовке специалистов для утилизации боеприпасов в конце января - начале февраля 2014 года в Камянец-Подольском Центре разминирования.

Ближе мы с ним познакомились на этих сборах. Сразу было видно, что он подготовленный командир, на голову выше всех нас, кто там был... умел поставить жесткие рамки для подчиненных, шел на компромисс, решал любой вопрос. И работать он правильно умел, и отдыхать.

*Капитан Андрей Мазуренко,
командир инженерно-саперного взвода инженерно-саперной роты
95 отдельной Житомирской аеромобильной бригады*

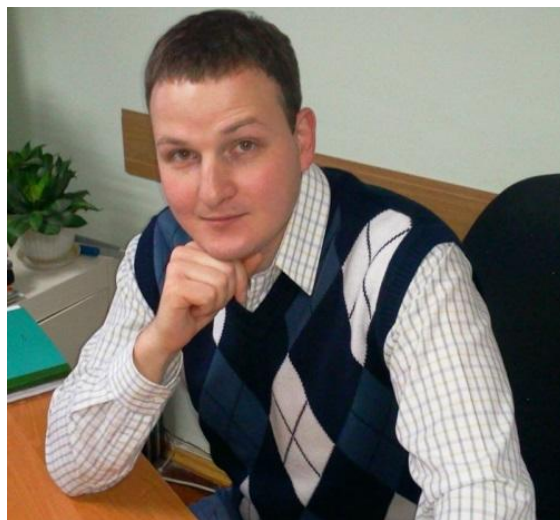
Sergij, byw 4ydowum "diadkom" tak dejaki jogo nazuwalu... W liceii byw widpowidalnuj za klodowy i prawojy rykojy kapitana Tarasiyka. Na wugliad byw starshuj wid bilshosti w nashij roti, ny i harakterom bilsh dozriluj, dejaki nawit pogowariywalu sh4o w niogo wze je ditu :) Zawzdu spokijnuj, konkretnuj, widpowidalnuj, 4asamu powilnuj. Do wsiogo widnosuwsia z powagyjy i mydristiy, widdanuj swoij sprawi. Haj Bog prujme jogo do sebe, haj spo4uwaje w pokoij wi4nomy...

*Inter Glass Group (Poland) World Trade Corporation (Netherlands)
Vice-president Wadim Baczynski*

Сергій родом із м. Старокостянтинова, звідки родом і я. Батьки наші - військові і знали один одного. Проте, ми познайомились лише під час вступу до нашого славнозвісного військового ліцею. Сергій значно відрізнявся від інших вступників, в тому числі і від мене. Він виглядав старшим за нас, мав уже достатньо велику щетину та голівся, що не робило більшість з нас. Коли ми познайомились поближче і стали товаришувати, то виявилось, що він дуже розумний хлопець. У ньому завжди були присутні компанійська доброзичливість, гумор, цілеспрямованість на шляху до поставленої цілі, здоровий глузд та розсудливість. Він взагалі був активістом та приймав участь у багатьох різноманітних урочистих заходах, олімпіадах і КВНнах.

Пригадую таку історію, яка трапилась з нами. Одного разу ми з компанією ліцеїстів, в якій був і Сергій їхали дизель-потягом додому, на зимові канікули. Час зупинки на одній із залізничних станцій був доволі тривалий. Наша «гвардійська група» розбіглась хто куди, хто в кафешку попоїсти, хто в особистих справах... Раптом, у одного з нас зникає дорожня валіза. Як пізніше виявилось, її поцупила група місцевих крадіїв, ще й озброєних ножами та битами... Чесно кажучи - ми були розгублені. «Розібратись суто по чоловічому не вийде так, як ми одягнені у військову форму», «З працівниками міліції, ... теж ніяких справ бажано не мати, бо всі куплені» - говорили ми. Сергій прийняв рішення піти домовитись з негідниками. Він був розлючений, що так повелися з нами, однак зберігав спокій. Після вдалих перемовин Сергія з крадіями, валіза була у нас.

Сергій був миротворцем, який міг без будь яких бійок домовитись, чи примирити ворожі сторони. Вічна йому пам'ять!

Максим Огороднік, МНС, м.Луцьк

Сергій Саліпа був серед сержантів таким, якого всі поважали мабуть.. Друге відділення перший взвод. Ні разу його не змінювали, як поставили командувати - так і до самого випуску. І розумний, і строгий, все як треба. Сам любив тримати дисципліну, не треба було йому нагадувати.. Колись шуміли після відбою хлопці з першого взводу, то він сказав що буде кидатися тумбочками зараз щоб заспокоїти. І почуття гумору яскраве було. Добре в пам'яті лишилося, як часто на вечірній прогулянці, коли біля трибуни проходили урочистим маршем, ст. лейтенант Репецький говорив йому: Саліпа скомандуєш «Рахунок» - і Сергій так давав команду навмисне щоб було смішно, змінював голос, в нього це добре виходило, і рота як божевільна традиційно кричала йому підігруючи, а тоді Репецький спиняв роту і питав: «Саліпа що там комусь погано чи що»?

Було таке, що якимось хлопці стригли одне одного, окантовку робили і все таке. То Саліпа щось надумав собі і побрив голову бритвою, не те що там під одиничку, а саме побрив абсолютно. Майор Невмержицький йому тоді каже: Саліпа, ну ти що, ми ж не на зоні що ти побрився так, треба щось трохи лишати.. Всі сміялися. Сергій добре вчився, тягнув в основному точні науки, англійську. На олімпіадах разом були, в Хмельницькому він всіх вгощав шоколадками.

Взагалі то було одразу зрозуміло, що це буде добрий військовий, пасувало йому це все. І серйозний, і строгий, і розумний.

*Артем Лакомський,
менеджер зі збуту ТОВ ТД Ензим-Агро, м. Вінниця*

Курсантські роки

Служба

Пам'ятна дошка на будинку в м.Охтирка,
де проживав Сергій Саліпа з сім'єю

**Виставка
в Охтирському краєзнавчому музеї,
малювали місцеві художники**

*Саліна Сергій
Випуск - 2003*

Роман НАГЛЮК

КАПІТАН

Назлюк Роман Миколайович народився 14 березня 1986 року в с.Ходорівці, Кам'янець-Подільського району, Хмельницької області.

Після 9 класу у 2001 році вступив на навчання до КПЛЗПВФЛ.

У 2003 році закінчив ліцей та вступив до Харківського Твардійського Ордена Червоної зірки інституту танкових військ ім. Верховної Ради України НТУУ «ХПІ», який закінчив у 2007 році (73 випуск.- останній випуск командирів).

26 червня 2007 року отримав звання лейтенанта і був направлений на службу в м. Чернівці в 300 окремий механізований полк на посаду командира танкового взводу танкової роти танкового батальйону. 23 червня 2009 року отримав звання старшого лейтенанта.

З 11.05.2011 по 13. 06. 2012 року обіймав посаду командира танкової роти танкового батальйону.

23 червня 2012 року отримав звання капітана і був переведений у м. Яворів Львівської області до 24 окремої механізованої бригади імені Данила Галицького на посаду заступника командира механізованої роти з озброєння механізованого батальйону.

14 березня 2014 року був направлений на схід України.

З 29. 05. 2014 по 04. 06. 2014 року приймав участь в АТО.

Загинув 4 серпня 2014 року в селі Волнухине Луганської області під час нічного обстрілу з градів.

Пам'ятаємо про тих, хто віддав життя за Україну

Слава Героям Залізної!

м. Яворів, Меморіал загиблим в АТО

Блокпост: стояти до останнього патрона

24 червня 2014 року 10:00

Лана БОРИСОВА

Як він виглядає і як захищає наш кордон від терористів і найманців

блокпост

На місці повноцінного та надійного кордону між Україною та Росією гуляють вітер і російські найманці та терористи. Наразі по всьому периметру як на сході, так і на півдні країни є лише блокпости. Бойова техніка, окопи, шлагбауми, протитанкові загородження типу «їжак», бетонні блоки, сигнальні ракети та наші військовослужбовці. Приблизно такий вигляд мають блокпости. Наш кореспондент побувала на блокпостах Сумщини.

Блокпости зазвичай встановлюють у районах соціальної нестабільності з метою проведення антитерористичних заходів. На блокпостах перевіряють транспортні засоби, людей. «Блокпост переважно влаштовують за рогом будівлі, на повороті дороги або за схилами пагорбів, щоб використати елемент несподіванки, - розповідає Володимир Скоростецький, офіцер Західного регіонального медіа-центру Міністерства оборони України.

- Мережа блокпостів ускладнюватиме діяльність терористів. Навіть якщо вони знатимуть про існування блокпоста, будуть вимушені вибирати інші, більш складні та незручні маршрути для своїх переміщень».

Постійні блокпости розміщують на основних шляхах. Зазвичай поблизу перехрестя доріг або на в'їзді до контрольованого району. Такий блокпост обслуговується цілодобово, особовий склад там і живе. До одного з таких блокпостів наближаємось. У вічі впадають різноманітні інженерні загородження, пастки та перешкоди. Колючий перекручений дріт захищає блокпост з усіх боків за винятком одного вузького проходу. Цей прохід захищається легким кулеметом. Підполковник Володимир Скоростецький пояснює, що колючий або звитий спіраллю дріт наноситься на дорогу і навколо. Між лінією очікування машин і головною дорогою також загородження з колючого дроту.

Для блокування руху машин є важкий шлагбаум (пересувний бар'єр), який швидко опускається. Великі бетонні блоки розміщені в кожному напрямку руху дороги таким чином, аби машини не могли на швидкості проїхати блокпост. Проходячи блокпост, машини рухаються зигзагом. По периметру КПП розташовані сигнальні ракети, які запускаються пристроєм натяжної дії. Навколо - засипані ями та западини, залиті відпрацьованим мастилом та мазутом. Бойова техніка схована в глибоких окопах. На кожній гордо майорить національний прапор України.

Для зупинки транспорту на дорозі - настили з шипами і виступи дорожнього покриття, які створюють для обмеження швидкості транспортних засобів. До речі, в міських умовах блокпост повинен мати групу прикриття, розташовану на даху навколишніх будівель.

«Під час спорудження бункера для укриття особового складу необхідно зважати на певні чинники, - пояснює Володимир Скоростецький. - Передусім бункер повинен облаштовуватись на відстані не менш як 15-30 метрів від дороги. Ця відстань не має перевищувати відстані, на якій неозброєний солдат, що оглядає транспортний засіб, може перемовлятися із солдатом, який його прикриває. Стіни бункера мають бути куленепробивними для зброї калібру до 12,7 міліметра. Амбразури повинні забезпечувати кругову оборону. Вхід у бункер виконується у вигляді коридора по колу. На усіх амбразурах і отворах мають бути передбачені дротяні бар'єри для захисту від ручних гранат, щоб особовий склад мав можливість спостерігати обстановку і вести вогонь».

Підтримка з боку простих українців значно розширила можливості армійців. «Перелік матеріальних засобів та предметів, необхідних піхотинцю для ефективних дій в польових умовах, значно збільшився з тих часів, як його складали у відповідних службах, - зазначив заступник командира роти з озброєння капітан Роман Наглюк. - Устаткування військовослужбовців механізованих підрозділів не повинно бути на рівні 50-х років минулого століття, коли солдату, окрім гвинтівки та чобіт з «шинелькою», видавали лише змінну білизну, казанок та лопатку. Зараз перелік необхідних засобів обліковується десятками. Переважають якраз високотехнологічні предмети: засоби індивідуального радіозв'язку, з'єднані в окрему мережу підрозділу, прилади геостационарного позиціонування, технічні засоби розвідки та спостереження (нічні приціли, тепловізори тощо)».

Організовано триразове гаряче харчування для військовослужбовців. Начальник продовольчої служби військової частини капітан Дмитро Ткач розповів, що після передислокування підрозділу було розгорнуто польовий пункт харчування особового складу. «Для приготування їжі використовується техніка логістичного призначення, - деталізує капітан Дмитро Ткач. - Це, зокрема, польові кухні КП-130, МВК-50, МПХ-120, призначені для приготування гарячої їжі з двох страв, кип'ятку для чаю і випікання хлібобулочних виробів у польових умовах».

Підгодовують війських і місцеві підприємці. На наших очах до частини приїхав мікроавтобус з одного з сіл Полтавщини. Як розповів підполковник запасу Олександр Спільний, піхотинцям він привіз понад тонну різноманітних продуктів харчування 25 найменувань (круп, олія, спеції, чай та кава). Це вже четверта ходка на його рахунок.

Хліб солдатам привозять щодня свіжий. Кожен буханець запакований у харчову плівку. Постачальник – місцевий хлібокомбінат. Щотижня підприємці влаштовують банний день для солдатів та офіцерів.

За роки обмеженого фінансування за залишковим принципом українська армія звикла до спартанських умов. Події в Криму та на сході показали, що маємо справжніх захисників-патріотів. І наші армійці заслуговують на кращі умови, ніж мають зараз. Допомога волонтерів – дуже важлива і потрібна. Проте спонсорство – явище зазвичай тимчасове. Війську потрібна постійна увага та забезпечення, а то рано чи пізно годуватимемо армію окупантів...

Військовослужбовці активно використовують у повсякденній службі речі, передані армійським підрозділам небайдужими українцями. Увесь особовий склад військової частини, який залучено до несення служби на блок-постах та контрольно-перепускних пунктах, повністю укомплектований засобами індивідуального бронезахисту та тактичним спорядженням. А техніка, відремонтована завчасно, пододала майже тисячокілометровий марш без особливих проблем. Дуже доречним подарунком армійцям стали спальні мішки, туристичні килимки та намети. Без них організація відпочинку особового складу у польовому таборі була б проблематичною.

- Технічна та матеріальна підтримка українців значно розширила наші можливості, - зазначив заступник командира роти з озброєння капітан Роман Наглюк. - Справа в тім, що перелік матеріальних засобів та предметів необхідних піхотинцю для ефективних дій у польових умовах значно збільшився з тих часів, як його складали у відповідних службах. Фактично, устаткування військовослужбовців механізованих підрозділів не повинно бути на рівні 50-х років минулого століття, коли солдату окрім гвинтівки та чобіт з «шинелькою» видавали лише змінну білизну, казанок та лопатку. Зараз перелік необхідних предметів налічує декілька десятків. Більша частина з якого - це високотехнологічні предмети. Як то засоби індивідуального радіо зв'язку, зав'язані в окрему мережу підрозділу, прилади геостационарного позиціонування, технічні засоби розвідки та спостереження (нічні приціли, тепловізори тощо).

Зі слів офіцера, в українській піхоті поки що лише мріють про масове постачання вищевказаних зразків техніки на озброєння підрозділів. Військовослужбовці регулярно слідкують за новинками вітчизняного та зарубіжного ВПК, які, нажаль, до війська не потрапляють. Адже навіть останній збройовий салон у Києві показав, що вітчизняні підприємства здатні в промислових об'ємах насичувати рідне військо високотехнологічними унікальними гаджетами.

- Ми розуміємо, що наші країни можуть підтримати нас тим, що продається в туристичних або мисливських магазинах, - додав заступник командира роти з озброєння капітан Роман Наглюк. - Але нам, військовим потрібно все це цільовими армійськими замовленнями, і, звичайно, відповідних стандартів та високої якості. Суттєву підтримку військовослужбовці отримують й від населення Сумської області. Зокрема, місцеві підприємці та представники влади допомогли у облаштуванні не лише польового табору, але й виділили ресурси для інженерного обладнання блок-постів. Для цього потрібні і бетонні блоки, і різного ґатунку деревина.

Належним чином організовано триразове гаряче харчування для військовослужбовців. Начальник продовольчої служби військової частини капітан Дмитро Ткач розповів, що після передислокування підрозділу у визначений район, у встановлені терміни було розгорнуто польовий пункт харчування особового складу.

Романа Наглюка.

Наглюк Роман (Кам'янець-Подільський)

Загинув 04.08.2014

Ще одна втрата: в зоні АТО загинув офіцер Залізної бригади з Кам'янецьчини (06.08.2014)

Про це повідомляє інформаційне агенство "ЗІК" з посиланням на Яворівсько-Мостиського військового комісара, підполковника Володимира Петрівського. З його слів, капітану Романові Наглюку виповнилося лише 28 років. Був родом з села Ходорівці Кам'янець-Подільського району. Разом з дружиною Юлією та донечкою Анною винаймав кімнату в Яворові Львівської області – у місті постійної дислокації Залізної бригади. "Роман був офіцером честі, витриманим, мудрим, а найхарактернішою рисою його була життєрадісність", - розповідають яворівці про

На Донбасі загинув офіцер 24-ї механізованої бригади – капітан Роман Наглюк

Суспільство — Ольга Карабан, 6 серпня 2014

Під час проведення антитерористичної операції на Донбасі загинув кадровий офіцер першого батальйону 24-ї окремої механізованої Залізної бригади імені Данила Галицького (місто Яворів, Львівська область) – капітан Роман Миколайович Наглюк.

Про це повідомив Яворівсько-Мостиський військовий комісар, підполковник Володимир Петрівський, інформує [ІА ЗІК](#).

За його словами, Романові Наглюку виповнилося лише 28 років. Він родом з села Ходорівці Кам'янець-Подільського району Хмельницької області. Разом з дружиною Юлією та дочкою Анною винаймав кімнату в Яворові Львівської області – у місті постійної дислокації Залізної бригади.

«Роман був офіцером честі, витриманим, мудрим, а найхарактернішою рисою його була життєрадісність», – розповіли яворівчани, які знали загиблого.

ЗАГИНУВ РОМАН НАГЛЮК

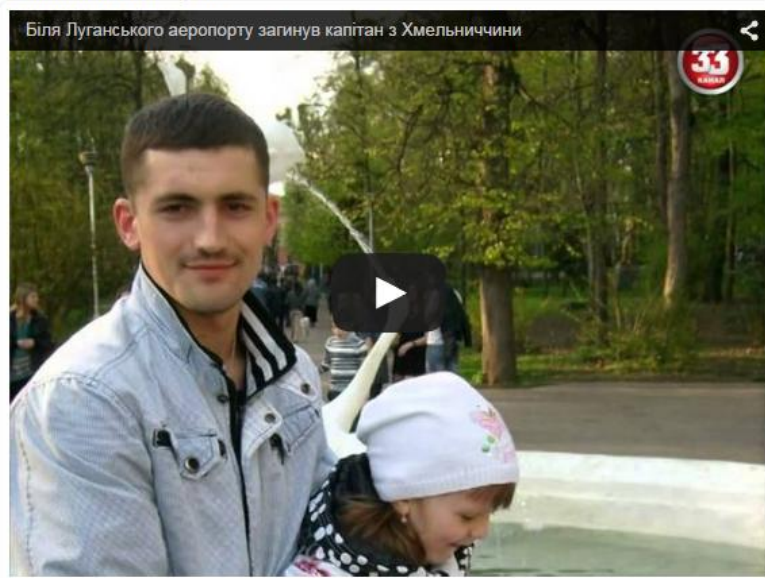

На Сході загинув капітан Роман Наглюк, родом з села Ходорівці Кам'янець-Подільського району. Він потрапив під мінометний обстріл поблизу луганського аеропорту. Офіцеру було 28 років, він служив у 24-й окремій механізованій бригаді міста

Яворів.

Вічна пам'ять герою.

Бажаючи допомоги фінансово дружини та доньці - Номер карточки 4149497804289991 Наглюк Юлія Вікторівна

Кам'янчанину присвоєно звання почесного громадянина району посмертно

Опубліковано: 14.10.2014

У Кам'янці-Подільському відбулося засідання XXVII сесії районної ради шостого скликання під головуванням Миколи Жогана. Серед 26 питань порядку денного особливим було про надання почесного звання загиблому земляку.

Депутати вирішили присвоїти звання Почесний громадянин Кам'янець-Подільського району Наглюку Роману Миколайовичу (посмертно) за мужність, відвагу і героїзм, проявлені при звільненні України від російських загарбників. Кадровий офіцер першого батальйону 24-ї окремої механізованої Залізної бригади імені Данила Галицького, капітан Роман Миколайович Наглюк загинув під час проведення антитерористичної операції на Донбасі.

Роману Наглюку виповнилося лише 28 років. Він – уродженець села Ходорівці Кам'янець-Подільського району.

Холодний осінній вітер проймає до кісток. І хоч сонце, що здіймалося високо над верхівками дерев, ще мало б хоч трішки віддавати своє тепло, холодом віяло зовсім не через те, що на календарі був останній місяць осені...

4 листопада, коли Ходоровецький сільський голова Валентин Янішен одним помахом руки стягнув біле простирадло зі стіни перед входом до місцевої ЗОШ I-III ст., усі навколо раптом відчували себе осиротілими, адже вкотре згадали, як рівно три місяці тому Ходорівці втратили одного зі своїх синів. На сільчан та гостей із району дивилися ясні очі загиблого в зоні АТО Романа Наглюка, який відтепер завжди усміхатиметься з меморіальної дошки, встановленої біля входу до навчального закладу, в котрому він навчався дев'ять щасливих років.

Вперше на Кам'янецьчині пам'ять про полеглого в ході антитерористичної операції на сході військового увіковічили в граніті на його малій батьківщині. В Ходорівцях це стало можливим завдяки старанням депутата райради, приватного підприємця Андрія Ваната.

...Роман почав марити військовою стежкою вже в старших класах. До того й батьки, й учителі були впевнені, що з хлопця буде або культосвітній працівник, або ж художник чи скульптор – юнак мав хист до малювання та був активним учасником усіх місцевих концертів та свят. Сільчани ще й досі пригадують їх спільну із молодшою на десять років сестричкою пісню про маму, яку вони виконали на сцені місцевого клубу.

– Пам'ятаю, як я раділа, коли Рома вступив до Кам'янець-Подільського військового ліцею, а згодом – до Харківського інституту танкових військ. Хіба ж я тоді могла знати, що мого сина невдовзі відбере ця жорстока, кривава війна? Мені й досі не віриться, що його вже немає з нами... Здається, ось відчиняться двері, й він, як завжди, стисне мене в своїх міцних обіймах, – не стримуючи сліз, розповідає про загиблого сина згорьована мати.

Не стримали скупих чоловічих сліз і присутні на відкритті меморіальної дошки голови районних ради та держадміністрації Микола Жоган та Володимир Барановський. Їх, як і всіх присутніх, до глибини душі пройняли біль та спогади родини 28-річного чоловіка, який залишив у журбі люблячу матір, молоду дружину, маленьку донечку-першокласницю, а також брата й сестричку, друзів та знайомих, які ніяк не можуть оговтатися від непоправної втрати. Цього дня, напевно, кожен зронив сльозу, не в змозі приборкати емоції, що так і рвалися на волю.

Слова підтримки та посильна допомога – ось те найменше й, можливо, єдине, чим можна зарадити наразі цій осиротілій родині. Микола В'ячеславович та Володимир Євгенович намагалися дібрати слова, щоб хоч якось підтримати вбиту горем маму та вдову загиблого капітана, а також пообіцяли, що продовжуватимуть опікуватися ними й надалі.

Дружина Романа, Юлія Наглюк, отримала із рук голови районної ради знак про присвоєння загибломu капітану Збройних Сил України Роману Миколайовичу Наглюку звання «Почесний громадянин Кам'янець-Подільського району» (посмертно) з врученням родині матеріальної допомоги в розмірі 10 мінімальних зарплат.

– Я пишаюся своїм чоловіком. Проте віддала б усе на світі, щоб цей знак сьогодні отримувала не я, а він сам, – тихо мовила Юлія.

На Кам'янецьчині відкрили меморіальну дошку загиблому в АТО Роману Наглюку

7-11-2014, 13:30

Встановили її на території його рідної школи. У селі Ходоровці, що на Кам'янецьчині, урочисто відкрили меморіальну дошку офіцеру Роману Наглюку, який загинув 4 серпня поблизу села Волнухино, що на Луганщині. Її встановили на території рідної школи Романа, якому за мужність, відвагу і героїзм, проявленні при звільненні України посмертно присвоїли звання «Почесний громадянин Кам'янець-Подільського району».

Довідка: Роман Наглюк народився 14 березня 1986 року в селі Ходоровці. Після закінчення 9-го класу Ходоровецької школи вступив до Кам'янець-Подільського військового ліцею. А у 2003-му році – до Харківського інституту танкових військ. Згодом його направили на службу до 300-ого полку у Чернівцях, де він отримав звання капітана. Коли військову частину розформували, офіцер перевівся до 24-ї механізованої бригади у Яворів Львівської області – заступником командира роти з озброєння. У березні цього року Романа Наглюка направили на Схід. Під час обстрілу терористів 4 серпня він загинув поблизу Волнухино Луганської області.

Я дуже рідко називала його Романом. Частіше Рома, Ромка. Карі оченята-гудзички із смішинками, що аж підстрибують. Милий, добрий хлопчик-фантазер, навколо якого завжди юрмились друзі. З ним дружили всі однокласники, багато було товаришів старших за віком. З Ромою було цікаво та ніколи було сумувати. Жвавий і допитливий, з безліччю запитань до мами, до вчительки і усього світу. Цікавився всім, що його оточувало. Вперше побачивши мікроскоп, був у захопленні. Йому цікаво було знати скільки лапок у комашок, як вони рухаються, чим живляться. Як маленькі краплинки води перетворюються на хмаринки, і чому одна хмаринка схожа на коника гривастого, а інша - на Вінні-Пуха. Його вправні пальчики легко випілювали і казкових персонажів, і фігурки спортсменів, і, звісно, солдатиків.

Рідкісне поєднання, здавалось, непокєднуваних рис, було у цієї дитини: слухняний і творчий, неконфліктний і винахідливий.

У старших класах Роман був неймовірно творчим учнем. Він багато чим цікавився: малюванням, ліпленням, танцями, сам навчився грати на гітарі. До свята 8-го березня син підготував мамі пісню, яку співав разом з маленькою сестричкою, акомпануючи собі на гітарі.

Неабиякий хист був у нього до малювання. Роман Наглюк гарно навчався та успішно закінчив районну художню школу. Він був активним в житті школи.

Ломова Лілія Іванівна, перша вчителька

Рома! Ромчик! Мій рідний братик! Це була дуже надзвичайна та хороша людина, він був і назавжди залишиться у моєму серці. Це була та людина, яка розуміла мене з півслова. Ми були як одне ціле...

В нас сім'я велика - Ромка, Мішка і я. Як мій тато завжди казав: «Я дуже радий, що маю два синочка і лапочку - дочку». Коли я народилася, Ромі було 9 років. Коли мама йшла на роботу, вона з впевненістю і довірою мене залишала з Ромою, хоча він був і ще сам дитина. Братик завжди знаходив час для мене, постійно зі мною грався, розповідав мені різні цікавинки, нам завжди було весело. Коли Рому кликали його однолітки пограти у футболу чи покататись на велосипеді, він без всяких сумнівів мене брав із собою у свою компанію, можна сказати, що я з ними і виросла.

Наша мама працювала у сільському будинку культури. Всі концерти, які відбувались у нашому селі, організовувала вона. І ми з братами маленьку частинку вкладали у ці концерти: Ромка співав і грав на гітарі, а Міша і я - танцювали. Я добре пам'ятаю мій перший вихід на сцену, коли мені було 5 років: Рома грав на гітарі і співав дуже гарну та душевну пісню про маму - «Тільки мама...», а я підспівувала і дуже хвилювалась та постійно дивилась на маму, яка стояла за кулісами, і в її очах була неймовірна гордість за своїх дітей. По закінченню нашого виступу нам усі аплодували. Я ніколи не забуду міцних обіймів свого брата...

Пам'ятаю, коли ми з Ромою пішли на прогулянку у парк. Ми якраз проходили повз атракціони, з яких найбільше мені сподобалось колесо огляду, я була тоді ще маленька, і воно мені здавалось дуже величезним, та ще я дуже боялась висоти.

Але Рома мене заспокоїв, сказав, що воно не таке вже і страшне, як тобі здається, і ми разом подолаємо твій страх! Катаючись на колесі мені вже не так страшно було, а навпаки дуже цікаво і емоційно. Мені вже хотілось кататись ще і ще, тому що я знала, що біля мене є мій братик, який завжди підтримає та захистить. Багато спогадів ще на думці, але всі не передати. Ромочка завжди мене підтримував, завжди давав мені поради на майбутнє, завжди говорив, що не дасть мене скривдити, завжди захистить, адже я його маленька сестричка.

Коли Рома вступив до військового ліцею м. Кам'янця-Подільського, це для нашої сім'ї було дуже важко, а для мене по-особливому, адже ми звикли завжди бути разом. Я з нетерпінням чекала кожних вихідних, тому що знала, що приїде мій братик. Коли він приїжджав, для мене це було як свято, тому що він завжди привозив мені гостинці (різні цукерочки, тістечка), які йому видавали у військовій їдальні. Також, коли він приїздив додому, він часто дарував мамі і бабусі квіти - їм було надзвичайно приємно...

Коли Рома навчався у Харкові, тоді ще не було мобільних телефонів, і ми підтримували зв'язок через листи. Пам'ятаю, як ми з мамою поспішали до поштового відділення, щоб скоріше отримати довгоочікуваного листа від Ромчика. Коли мама читала цього листа, то збиралась уся сім'я, і всі уважно слухали, як у нього справи. Чи він не голодний? Чи здоровий? Як він здав залік чи екзамен? Коли приїде додому? Рома умів дуже душевно і чуттєво написати. Пригадую, як він прислав особисто мені листа. Це було вітання з Новим роком: «Я передав цього листа через Діда Мороза, і він мені сказав, що ти дуже хороша, слухняна дівчинка, і він за тобою слідкує, і звичайно, що не забуде покласти тобі подаруночок під ялиночку», - а в кінці написав: «Ти моя найкраща сестричка в світі, я тебе дуже сильно люблю і сумую...». Я була дуже рада цьому листу, і коли читала його, то поринула у маленьку казку.

Рома також дуже любив сюрпризи, а особливо любив робити їх своїм близьким. Він завжди неочікувано для нас приїздив додому. Пригадую таку ситуацію, коли мама говорила з Ромою по мобільному телефону, (це він ще навчався у Харкові) - він сказав їй, що вже поїв і скоро у них відбій, а тут буквально через 20 хвилин Ромка переступає поріг рідного дому. Як ми тоді раділи... і таке, звісно, було не один раз.

Рома для нас всіх дуже дорогий і незамінний, бо таких як він, справді одиниці. Він був надзвичайно добрим, милосердним, завжди старався усім допомогти. І досі не віриться та мабуть і ніколи не повіримо в те, що його вже з нами немає, і час не вилікує тих страшних ран і того безмежного болю. Він завжди для нас буде живим. Рома назавжди залишиться у наших серцях та у нашій пам'яті!

Рідна сестра, Юлія Наглюк

Досі не вірю в те, що сталося. Я все ще чекаю його, свого любого капітана. У шафі бережно перекладаю Ромині речі, вдихаючи його запах, намагаюсь знову відчувти, що він поряд. Дивлюсь на сімейні фото, з яких він посміхається, й здається, що в цей момент задзвонить телефон і я почую його лагідний голос. Він знову буде запитувати про буденні справи, про те, чи Анічка вже сама їздить на велосипеді та роликах, чи

все купила донечці для школи, питатиме про новини та знову буде заспокоювати, казатиме, що все добре і незабаром прийдуть. Боляче усвідомити, що твої мрії розбиті на мільйон маленьких шматочків і їх вже ніколи не зібрати разом в одне ціле.

Той жахливий ранок 4 серпня... Чому він настав? Чому час не зупинився на секунду і він не залишився живим? Я сотні разів запитувала себе. До останнього не вірила, сподівалась, що він подзвонить і скаже: «В мене все добре, просто знову телефон ніде було підзарядити». Сотні разів набирала його номер, але зв'язок був відсутній. Коханий так і не подзвонив. Моє серце обірвалося разом зі страшними словами командира роти, який вранці розбудив своїм дзвінком. Як так могло статися? Ще вчора ввечері з ним розмовляла? Ми дуже чекали нашого дорогого татка вдома. Сподівались і вірили, що незабаром повернеться і ми, нарешті, будемо разом. Я навіть уявляла собі цю довгоочікувану зустріч, а він все казав, що скоро приїде. Вірила і чекала свого капітана, свого героя...

Добре пам'ятаю як вперше його побачила. Тоді мені було – 10 років, йому ж – 11. Побачила чорнявого симпатичного хлопчину, який сидів у холі сільського будинку культури. На той час його мати працювала там

директором і організувала для дітей якесь свято. Мені він сподобався і я запитала подругу: « Як його звати?» Довго в голові крутилось ім'я Роман. « Рома, як Ромео, - подумала тоді. Навіть друзі пізніше жартували, казали на нас Ромео і Джульєтта. Потім він розповів, що та симпатія була взаємна і з роками вона переросла у сильні почуття, про які ніхто не наважувався розповісти. Почали зустрічатися вже коли він навчався у Харкові. Пригадую, я ще тоді привітала його зі святом всіх закоханих, надіславши йому на телефон повідомлення. З того часу почали писати листи і годинами розмовляти по телефону. Не можу навіть на словах передати ті почуття, які я відчувала, коли отримувала від коханого листа. Слова, наче оживали з рядків і огортали мене своїм теплом та любов'ю. Вони зігрівали мою душу навіть на такій великій відстані. Здавалось, що то був якийсь чарівний сон. Рома мав чуйне серце, чим мене і завоював. Мужній, сміливий, відважний. З ним завжди відчувала себе у повній безпеці, що і потрібно мабуть кожній дівчині. Пропозицію зробив дуже несподівано. Пам'ятаю, він приїхав у відпустку на новорічні свята. Ми обоє були дуже щасливі. Весілля відсвяткували відразу після його випуску, 15 липня 2007 року. Своє « сімейне гніздечко» почали облаштовувати у м. Чернівцях, де він проходив свою військову службу. 3 квітня 2008 року у нас народилась донечка - Анютка, яка стала нашим маленьким сонечком. Рома дуже любив її. Не дивлячись на те, що служба забирала більше часу, він завжди повертався додому з посмішкою. Неможливо забути маленькі оченята, які завжди зустрічали свого татуса і чекали від нього маленького гостинця. Весь час, коли чоловік перебував на сході, Анічка дзвонила і ділилася з ним своїми успіхами. Мріяла, що тато приїде і побачить, як вона сама їздить на велосипеді. Він би дуже пишався нею. Коли він мав подзвонити по скайпу, доня щодуху бігла додому, бо хотіла показати свій перший портфель та шкільну форму. Я чекала, що незабаром разом поведемо її у перший клас.

Розлука – нестерпний біль, який я зі всіх сил намагалась захвати від чоловіка, бо він весь час хвилювався за нас. Мусила бути сильною і підтримувати його, бо дружина офіцера – це його опора. Кожного ранку,

прокинувшись, брала до рук телефон, щоб дізнатися, як пройшла ніч. Їм було дуже важко. Спали в окопах або під своїми бойовими машинами, харчувалися тим, що приносили місцеві мешканці або, що мали самі. Люди не завжди радо їх зустрічали. Проте були і такі, що допомагали. Рома розповідав, як їздили в якесь село по воду до місцевої жительки. Жінка за національністю була узбечка, а чоловік – українець. Вона з радістю годувала голодних хлопців домашніми стравами, за що вони були їй безмежно вдячні. Люди відрізнялись у своїх поглядах та у відношенні до військових. Одні підтримували наших військових, інші – їх засуджували і здавали їхнє місце розташування. Чоловік неодноразово розповідав про ворожі безпілотники, які зухвало літали вдень та встановлені відеокамери на деревах. Коли вони звільняли м. Лисичанськ, то ми побачили сюжет в новинах, де наш татко розповідав журналістам про ворожі укріплення, які вони знайшли. Фінансування сепаратистів було настільки злагодженим, що вони, втікаючи, навіть не забрали новенькі ескалатори, якими, напевно, копали свої укриття. Там крутились великі гроші, а все заради чого? Ще розповідав про тони медичних препаратів та боєприпасів, які знайшли у підвалах місцевих жителів Лисичанська. Люди не усвідомлювали, що приховують біду для всього нашого українського народу і радо вірили обіцянкам російських пропагандистів.

Хлопцям було дуже важко, а особливо, коли перенесли перші втрати. Пам'ятаю як коханий, схвилюваним голосом повідомив, що загинув їхній комбат та ще кілька хлопців. То був великий шок. Такого ніхто не чекав, та й взагалі, хто б міг подумати, що в нас буде війна? Усі жили собі мирним життям, одружувались, народжували та виховували дітей, планували своє прекрасне майбутнє. Так і ми сподівались, що все це ненадовго і скоро наш тато приїде додому. Мріяли про сімейну поїздку до аквапарку, про екскурсію Львовом, яку він нам обіцяв провести, коли приїде... Стільки ще планували зробити разом... Боляче уявляти їхні пережиті місяці, тугу за своїми рідними, за домівкою. Він весь час тримався мужньо, жодного разу не сказав, що страшно чи вже не може далі йти. Також розповідав про

випадки, коли солдати психологічно не витримували, а він тримався, ще й інших підбадьорював. Продовжував робити свою роботу, навчав своїх підлеглих, завжди жартував. Такий мій Ромка – веселий, добрий, щирий та справедливий. Нам дуже його не вистачає.

В ту ніч смертельні гради назавжди позбавили нас щасливого життя. Цей душевний біль назавжди залишиться зі мною. Але я все таки вірю, що він десь поряд і нас не покинув. Він живий...

Юлія Вікторівна Наглюк, дружина

*Патова душа була відкритим світом для нас,
Ясним промінцем сонця, тихим дощиком весняним.
Він зі мною скрізь буде найдорожчим промінцем.
Спи, татусю, у спокійнім сні...*

Донечка Анютка Наглюк, 2014 рік

В ліцей ми прийшли одночасно – я, як командир роти, а хлопці, як ліцеїсти. І довелось нам вчитись один в одного і підтримувати один одного. Роман був саме тим ліцеїстом, на якого можна було покластися повністю: спокійний, розсудливий, чесний, дисциплінований. Його чесноти можна перераховувати безкінечно. Я завжди жартував, що його прізвище Наглюк йому зовсім не відповідає.

В той час ліцей активно співпрацював з районним будинком культури «Розмай». Ми часто влаштовували там концерти і дискотеки. І до мене щоразу підходила одна з працівниць на ім'я Наталія і питала: «Як там наш Ромчик? Це син нашої колеги і ми його дуже добре знаємо і любимо».

Неоціненну допомогу надавав Рома в оформленні стінних газет та проведенні різних конкурсів.

Особливо пригадується випуск. Всі шукали велике приміщення, щоб зала вмістила більше 400 чоловік. І знайшли. Це була їдальня заводу деревообробних матеріалів ім. Петровського. Головною ж прикрасою вечора була атмосфера, яку створили ліцеїсти – веселі жарти, сценки, пісні, танці. Роман тоді брав активну участь в підготовці і проведенні випускного вечора.

*Командир П роти, підполковник
Невмержицький Валерій Костянтинович*

7 Дорога Валентина Леонідівно
 8 Бажано вам чудового щасття,
 9 здоров'я, та щоб до вас відно-
 10 силися так добре, в майбутньо-
 11 му ще краше ніж ми відно-
 12 силися до вас, і і доброї по-
 13 нати. Вибачте мені якщо я
 14 вам нагрудив, ма дякую вам
 за те що ви були моїми
 добрими до мене. І не поми-
 нати мене, будемо заль-
 ги такою квітучою, гарною
 щиро вам Маша Р.
 (НН)

Далекий 2003 рік... Останній урок, іспит з історії, останні записи з побажаннями від моїх дорогих випускників...

І в думках тоді не було, що цей мій радісний записник, який писали мої веселі учні стане колись реліквією, окремі записи залишать навечно спогади про Романа і Дана. Це були останні слова, написані їх учнівськими почерками, які не оцінювалися оцінкою і які залишаться єдиним рукотворним документом...

Мій дорогий, любий, неповторний випуск 2003 року! Про цих чудових дітей можна говорити безкінечно, як за всіх разом так і за кожного окремо.

Без сумніву – це був найкращий підбір ліцеїстів II роти за всі роки ліцею. 4 взводи роти були єдиним цілим, де кожен вносив свій невеличкий вклад в будову спільного колективу. Тут не було поділу на хороших і поганих, на успішних і відстаючих, на добрих і злих. І досі згадую їх як суцільну спільність позитиву. Кожен стояв один за одного, з повагою і шаною відносився до старших, цінував кожную хвилину проведену в ліцеї. Для мене вони були, як власні діти, а любила їх може й більше, як власних.

В ліцеї у тому випуску я читала історію у двох класах, один з них був той, де і навчався Ромка. Ми провели з ними два чудових роки, які збігли як один день. Ромчик завжди був надзвичайно скромний, стриманий, мав хороші манери. Його мила посмішка сама все говорила за нього. Щоразу, коли згадую його – ця посмішка так і стоїть перед очима. Душевна доброта, повага, людяність, щирість і велика любов до ліцею, вчителів, офіцерів була притаманна цьому великому колективу II роти 2003 року випуску.

Тоді мобільні телефони лише почали з'являтися, тому обмінюватися, власне, не було чим на випуск, окрім адрес та домашніх телефонів. Однак, незабаром після зустрічі світанку, ми дуже швидко налагодили контакт з багатьма нашими випускниками.

Та особливо яскраво підтримувалась наша дружба з групою «танкістів», як ми поміж собою з любов'ю говорили. Мої дорогі «танкісти», які навчались у Харкові, постійно тримали зі мною зв'язок. Хлопці і там всі тримались купки Андрій Грузінцев (з першого нашого випуску) і троє нерозлучних друзів другого випуску – Андрій Сікора, Володя Бойко і Ромка Наглюк. Вони постійно мені дзвонили, вітали з різними святами, розпитували про ліцей, передавали усім вітання. А коли ліцей відзначав свій перший маленький ювілей – 5 років, ми надіслали на інститут запрошення і наші «танкісти» приїхали в перших рядах.

Розповідали, що керівництво їхнього вузу дуже гордилося, що їх запросили в ліцей на свято і швидко організувало відрядження для наших хлопців. А вони, звичайно, були дуже щасливі зустрічі з нами і з рідними, бо ж приїхали і до дому водночас. Хлопці нітрохи не змінились, хіба що

змужніли. А Ромчика знову ж таки вирізняла його незмінна посмішка і щира радість, бо своїм приїздом він зробив приємний сюрприз ще й коханій дівчині. Так і залишився він у кадрах моєї камери і на фотографіях – щасливим, молодим, веселим.

Він – справжній Герой! Саме такими вони і є – скромними, добрими, відповідальними, завжди готовими захистити своє, рідне. Саме таким має бути справжній військовий – небагатослівний, але діяльний і розумний.

Роман є великим прикладом для наслідування нашим ліцеїстам.

Для нас – він завжди живий! ... От, хіба що, на деякий час поїхав у важливе відрядження... а ми його чекаємо! Дуже чекаємо!

З великою любов'ю вчитель історії, педагог - організатор
Войчишина Валентина Леонідівна

Під час зустрічі з нагоди 5-річчя ліцею. 2005 рік

Ромочка Наглюк... Людей нецікавих у світі немає. Кожна людина – це окремий маленький чи великий світ, окрема планета, зірка. Навіть якщо вона не вирізняється яскравими талантами чи здібностями, людина все одно є цікавою своїм характером, почуттями,

думками...Хлопці того класу, в якому вчився Рома були різноманітними: хтось виділявся математичними здібностями, хтось був відвертим гуманітарієм, хтось яскравим спортсменом. Взагалі цей взвод був цікавим. Вчителі про такі класи кажуть: «комфортний». Туди хтілось йти, тому що там вчилися людяні, порядні, цікаві і добрі хлопці....

Правду кажучи, Рома не був в мене в числі «видатних математиків», вчився завжди рівно, як багато хлопців. Деколи «байдикував», за що неодмінно одержував невеличку «виховну лекцію» на тему: «ну як тобі не соромно», «як можна не використовувати свій природній потенціал», «нехтувати можливістю отримати необхідні тобі знання» тощо... Бува насупиться, голову опустить, а чорні оченята сміються...Розумів все: і що він не правий, і що я права, і що треба виправляти ситуацію... На нього неможливо було довго сердитись. Було в ньому щось таке справжнє, людяне, добре, чоловіче – був в ньому правильний стержень, що вирізняв Ромочку серед усіх інших. Простий в спілкуванні, вихований, мав повагу до старших і до своїх однолітків – це така рідкісна риса у 16-річних юнаків. Коли прийшов час вступу, в нас і сумніву не було, що Рома поступатиме у військовий інститут. Військова форма – його друга шкіра. Вона Ромі пасувала і Рома пасував їй. Ось таке унікальне порозуміння...

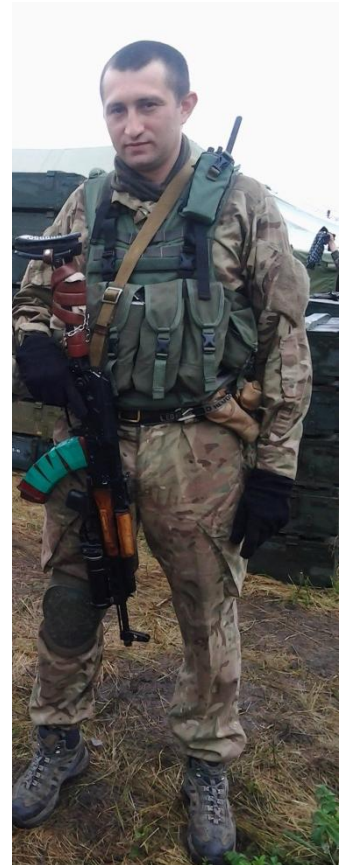
Гарний, спокійний, посміхнений – таким запам'ятався Ромка усім.

Напевно, про таких, як наш Рома і говорять – Справжній Офіцер.

вчитель математики

Телендій Олена Анатоліївна

Я з Ромою разом навчався у Кам'янець-Подільському ліцеї з посиленою військово-фізичною підготовкою, далі - в Харківському гвардійському інституті танкових військ. Потім нас направили на службу в м.Чернівці, в 300-й окремий механізований полк. Роман був справжнім офіцером, порядною та чесною людиною. Він завжди був готовий прийти на допомогу товаришам, пишався своєю професією, був прикладом для підлеглих та офіцерів по службі. Весь час займався вдосконаленням своїх професійних навичок.

Капітан Наглюк Роман Миколайович був вірним присязі та виконав свій обов'язок до кінця!!!

4.12.2014р.

*Командир розвідувальної роти в/ч В0377,
капітан Бойко Володимир Станіславович*

Про Ромчика можу багато розповісти, бо не один рік провчилися разом. Пам'ятаю його завжди веселим та життєрадісним. Разом навчались в ліцеї, потім – у Харкові в інституті. Час сплинув дуже швидко, але я добре запам'ятав наші курсантські роки.

Після ліцею, ми втрьох – я, Ромчик і Вова Бойко, вирішили вступати до Харківського танкового інституту. Я їхав окремо, Рому з Вовою зустрів вже там. Пам'ятаю, що дуже тоді хвилювався, бо іспити були нелегкі, але, коли зустрів хлопців, то побачив, що Рома був впевнений, що все здасть. Тестові завдання були важкими, проте фізичну підготовку всі здали добре, Рома теж, оскільки спорт він завжди любив.

Пам'ятаю, після вступних іспитів, нас ліцеїстів, вивели на плац, вишикували окремо і тоді генерал-майор Кечев, який був тоді начальником училища, запитав присутніх офіцерів, чи вони дають згоду на прийняття нас в курсанти. Після згоди самого генерал-майора всі одногolosно проголосували «за». Ми всі були дуже щасливі, що, нарешті, все успішно завершилось. Після привітань помчали на КПП, де всіх чекали батьки. Одразу після іспитів сподівались ще приїхати додому, але відразу розпочалась підготовка до присяги. В інституті нам трьом знову пощастило бути разом, в одному підрозділі – 2 відділення, 1 взвод. До присяги готувались сумлінно, бо це великий день в житті кожного майбутнього курсанта. 11 листопада урочисто на плацу перед вищим керівництвом інституту, рідними та гостями ми склали присягу на вірність. Ми стали курсантами Харківського інституту танкових військ ім. Верховної Ради України.

Відразу після присяги поїхали на полігон на навчання. Важко було, проте дуже весело. Усі перетворились на одну велику сім'ю. На перших курсах нас рідко кого відпускали у звільнення, але я добре пам'ятаю наше перше звільнення. Ми з Ромою тоді поїхали до його знайомої, тітки Тані, яка проживала на другому кінці Харкова. На жаль, вдома її не було, проте ми добре відпочили в місті.

Ще пригадую восени 2004 року нас запросили прийняти участь в параді у Києві, на честь Дня визволення від німецьких загарбників. Я тоді за сімейними обставинами не потрапив на парад, але Роман брав участь. Їх

забрали в Десну на підготовку ще за місяць. Готувались сумлінно, адже парад мав транслюватись по телебаченню на всю країну.

Багато чого було, от пригадую один смішний випадок, коли під час тактичної підготовки на полігоні в Малинівці, Харківської області, командир поставив завдання - правильно доповісти про виконання поставленого завдання через засоби зв'язку. Тоді ніхто не хотів «попастися», але пощастило Ромчику. Він ще запитував хлопців, що казати, а вони вирішили пожартувати і сказали доповісти: «Задача нереальна!» Так він і зробив. До сьогодні пам'ятаю, як усі сміялись. Веселі були роки...

Рома дуже любив спорт. Займався з гирями та любив помірятись силами «на руках». Навчаючись в інституті, його майже кожного вечора можна було побачити за тренуваннями. Ще він дуже любив музику, вона з ним була завжди. Він брав свої навушники і йшов займатися. Пам'ятаю, що часто навіть затримувався і не йшов спати, то наш командир роти вже знав, де його знайти.

Також Рома вмів гарно малювати. Коли потрібна була якась стінгазета чи плакат, всі знали – це робота для Наглюка. За добре виконання «завдання» його відпускали у звільнення. З ним ніколи не було сумно. Ромчик завжди сам всіх заохочував кудись піти, коли нас відпускали. Не любив сидіти на місці. Завжди щось вигадував. Кожне звільнення було цікаве і яскраве. Це те, що ніколи не забудеш.

Ще пригадую один випадок, як ми їхали, всі втрюх, у відпустки додому. Це було перед Новим роком. Сиділи на залізничному вокзалі у Харкові і вже думками були вдома з рідними. До відправлення потяга залишалось трохи більше години. Раптом до нас підійшли чергові міліціонери і попросили показати документи, оскільки по формі відразу було видно, що ми – курсанти. Ми без жодного вагання пред'явили свої «листи», але виявилось, що на кожному була помилка, на що відразу і не звернули увагу. Тоді нам довелось довго пояснювати, що нас справді відпустили і то лише якась випадкова помилка при друкуванні. Цей випадок запам'ятали надовго, адже настрій тоді нам зіпсували і ми ледь не запізнились на потяг додому. Зараз згадую те все з посмішкою, а тоді було зовсім не до сміху, бо грошей в кишенях на ще один квиток не мав ніхто.

На початку 2007 року, коли постало питання по розподілу після випуску, ми з Ромчиком захотіли в Чернівці, оскільки ще були вільні місця і це був гарний варіант бути ближче до рідних. Тож свою практику проходили саме там. Одним словом можу сказати, було не солодко, але час швидко збіг і треба було щось вирішувати. Мені не дуже сподобалась частина і я твердо вирішив щось міняти, а Ромчик захотів залишитись. Після випускних іспитів ми нарешті дочекались випуску. В червні 2007 року наш інститут випускав останніх своїх молодих командирів. Святкували з великим розмахом. Не шкодували ні грошей, ні шампанського, адже усі з нетерпінням чекали цього дня. Після інституту я поїхав на службу у м. Новоград – Волинський, Вова Бойко в Хмельницький, а Ромчик – у Чернівці. Пізніше Вова теж перевівся в 300-й полк до Роми. Не дивлячись на те, що були в різних частинах, ми продовжували дружити. Коли Ромчик

здавав роту, то частину своїх «бойових машин» передавав до нас. Пам'ятаю, як одного дня він зателефонував мені і сказав, що скоро буде. Незабаром зі своїми побратимами приїхав здавати техніку. Я був дуже радий зустріти свого давнього друга, оскільки через службу рідко бачились, спілкувались лише по телефону. Служба є служба. Та зустріч була, як сюрприз для мене. Я запросив Рому до себе в гості, посиділи, пригадали все,

навіть фото тієї зустрічі збереглись. Рома поділився своїми проблемами, я – своїми. Здача техніки – великий клопіт, то ж труднощів у нього вистачало. Що міг зробити для старого друга, я зробив. Далі він все вирішував сам. Знаю, що такі справи «вибивають тебе з колії» не лише фізично, а й морально. Проте я жодного разу не чув від нього скарг. Ромчик ще з курсантських років звик стояти сам за себе. Ніколи не проявляв слабкості, завжди все вирішував. Знаю і те, що в душі він хвилювався: за службу, за сім'ю, за те, що постійно у відрядженнях і далеко від рідних, але на його обличчі завжди сяяла щира посмішка.

Ромчик був хорошим другом, справжнім командиром, завжди готовий допомогти, хто б до нього не звернувся. Мені його завжди не вистачатиме, бо не стало одного з нашої «трійки»...

Капітан Андрій Сікора – старший помічник начальника оперативного відділу третьої батальйонно - тактичної групи

Під час служби

Рому Наглюка з мого взводу я пам'ятаю добре, як і всіх. Перше відділення віце-сержанта Шевчука. Трохи неслухняний, на першому курсі хапав наряди поза чергою пару раз, здається на нього тоді почали казати «Наглий», зразу після того як всі перезнайомилися між собою, через те прізвище таке йому вчепилося відповідне. Рома малював гарно, всі знали.. Ми якось з ним перед останнім дзвоником чи якимсь іншим заходом в канцелярії півночі сиділи і робили роботу. Він малював картину і стінгазети, а я робив навчальний рейтинг ліцеїстів. З нами був наш командир взводу, майор Сапіга Сергій Тарасович. Він сидів, кутив, робив свою роботу з якимись паперами, щось трохи розказував нам, потім питає в мене чи ще багато. Я кажу - та ще трохи є. Потім питає в Роми: ще багато? Рома каже що не дуже. Сапіга каже: то що, Рома, ти в нард вмієш грати? Рома каже що ні. Сапіга каже: То давай я навчу. Вчив його грати, показав як, і вони сиділи грали, а потім приїхав серед ночі майор Невмержицький, командир роти, заходить в канцелярію – дивиться, а вони сидять біля мене і грають в нард. Каже: ого, що це за робота.. Потім він ще при нагоді згадував Ромі, наче трохи жартома, - то що Наглюк, серед ночі з майором Сапігою в нард грати можна, да?

То Рома мене розумів і я його, бо дуже часто нас лишали після відбою робити якусь таку канцелярську роботу, я писав а він малював. І картину Рома намалював був, вона якийсь час висіла на стіні над дверима, перед входом до 2 роти. Гарна була картина, і танки там здається були, і значок ліцеїста.. Ми вдвох з Ференцом збили каркас і полотно прибили, Чорний Діма водоемульсійкою покривав, а Рома вже малював.. я ще думав що «от в ліцеї будуть говорити що це Рома намалював». Тепер не знаю чи вона там ще є, бо час пройшов.. Такий був хлопець хитрий, гарний, і жвавий, і веселий.

Лакомський Артем, менеджер зі збуту ТОВ ТД Ензим-Агро, м. Вінниця

Romka ne byw z mogo wzwoda, ale majy pro nio go tilku tepli i dobri spogadu... Mu wsi nazuwalu jogo "naglj" - wid przwush4a, ale sam win takum ne byw, ce byw klasnuj i dobruj pacan, dobrozu4luwuj, bezkorusnuj, zawzdu gotowuj dopomogtu, zawzdu weseluj i spokijnuj. Haj Bog dast jomy zutia wi4ne, haj spo4uwaje w pokoju wi4nomy...

*Inter Glass Group (Poland) World Trade Corporation (Netherlands)
Vice-president **Wadim Baczynski***

З Романом я був в одному взводі та в одному відділенні, часто сидів з ним за однією партою на самопідготовці. Рома завжди був веселим, добрим та надійним. Він завжди усміхався (такий собі веселий хлопчик), він навіть коли був серйозний, то усмішку приховати не міг. Не пам'ятаю на якому уроці одна вчителька завжди його питала: «Рома Наглюк, а що тут смішного, чого ти усміхаєшся?» І коли увесь клас дивився на Рому, то реготали вже всі, а Рома сидів такий задоволений і усміхнений, не розуміючи, чого вчителька від нього хоче.

Він дуже любив малювати, і в нього дуже гарно це виходило. Сяде на сампо і малює машини, танки, автомати, або щось побачить на стенді і уже малює різними кольорами (у нас був предмет «Історія українського війська», ми там використовували різнокольорові ручки). Він хлопцям на плечі малював, так звані, тату цими ручками і виходило в нього красиво (комусь із хлопців він намалював змію).

Мені дуже приємно, що я знав такого чудового хлопця, як Рома Наглюк! Він був, як то кажуть, такий один – незрівняний! В нього було стільки позитиву, що хватило б на всіх! Дуже шкода що таких людей забрала війна, вони повинні бути зразком для всіх. Нехай з Богом спочиває! А Господь береже його сім'ю!

Віталій Бабій, НІБУЛОН

Вони мені запам'ятались веселими, життєрадісними хлопцями з ціллю в житті, і в мене великий камінь на душі, що таких як вони вже з нами немає, і я маю надію, що там їм краще ніж тут...

Сергій Сторожук, працівник «Епіцентру»

Много лет прошло с тех пор, как мы выпустились, и что-то конкретное вспомнить очень тяжело. Но про ребят могу сказать, что они были очень хорошие, отзывчивые и надежные друзья. Очень жалко, что они нас покинули так быстро. Я сам недавно приехал с АТО и знаю не по наслышке, как там нелегко... и все, кто туда едет, знают в подсознании, что могут не вернуться... и Сергей не вернулся, жаль, очень жаль!!!! И Роман...

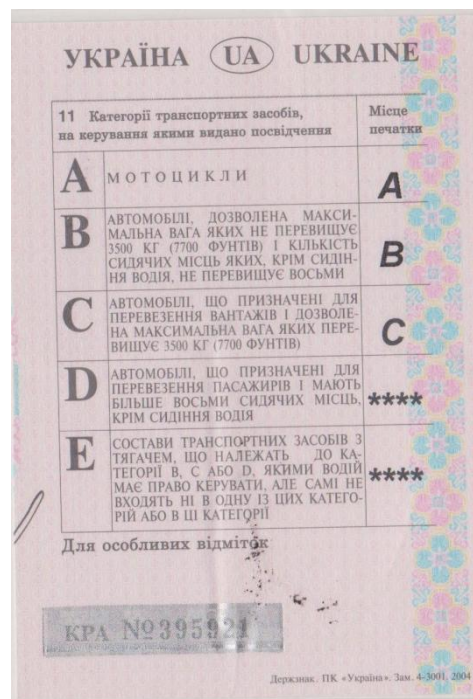
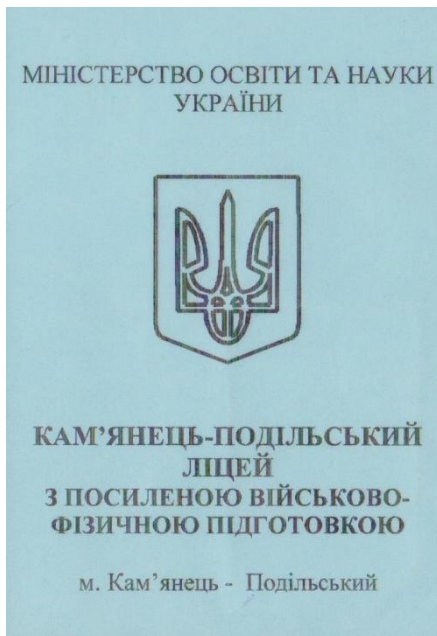
Руслан Дзюба, Національна Гвардія України

З Ромкою Наглюком, нажаль не пересікався під час навчання і після... ми всі були у різних взводах. Але я впевнений, що він був файною людиною... Нехай земля їм буде пухом...

*Ігор Теслюк, працює в Duty free, Тель Авів,
Ізраїль*

Інструкція про заповнення бланка Медичної довідки щодо придатності до керування транспортним засобом

- Бланк Медичної довідки щодо придатності до керування транспортним засобом є бланком суворого обліку; при одержанні, зберіганні та використанні бланків Медичної довідки потрібно дотримуватись вимог, що встановлені для бланків суворого обліку.
- Медична довідка заповнюється головою медичної комісії, що проводить попередній, періодичний чи позачерговий огляд водія (кандидата у водії) транспортного засобу.
- Усі пункти Медичної довідки заповнюються розбірливо.
- Прізвище, ім'я та по батькові кандидата у водії або водія вписуються повністю згідно з паспортними даними.
- Медична довідка підписується головою медичної комісії, що проводить попередній, періодичний чи позачерговий огляд водія (кандидата у водії) транспортного засобу, та засвідчується печаткою лікувально-профілактичного закладу.

Код форми за ДКУД
Код закладу за ЕДРПОУ
02003698

Комісія медичного огляду
Міністерства охорони здоров'я України
Терапевтичне поліклінічне відділення
«МЕДИЧНА КОМІСІЯ»
№02003698
м. Харків, вул. Римарська, 32, тел. 43-06-23

Код суворого обліку
0 8 3 60

Відомості за наказом МОЗ України та МВС України 05.06.2000р. №124/345

Серія 2МДД № 302768 Україна

**МЕДИЧНА
ДОВІДКА** 1034

**ЩОДО ПРИДАТНОСТІ ДО КЕРУВАННЯ
ТРАНСПОРТНИМ ЗАСОБОМ**

Прізвище	Кашко	№	Категорії транспортних засобів, до керування якими немає медичних протипоказань	Місце печатки
Ім'я	Роман	A	Мототранспортні засоби	1034
По батькові	Николаєвич	B	Автомобілі, дозволена максимальна вага яких не перевищує 3500 кг (7700 фунтів) і кількість сидінь яких, крім сидіння водія, не перевищує восьми	1034
Дата і місце народження	14.03.1986	C	Автомобілі, які призначені для перевезення вантажів, дозволена максимальна вага яких перевищує 3500 кг (7700 фунтів)	1034
Місце проживання	с. Харків	D	Автомобілі, які призначені для перевезення пасажирів і які мають більше восьми сидінь, крім сидіння водія	
Група крові	A/II	E	Склади транспортних засобів з тягачем, які належать до категорій B, C або D, якими водій має право керувати, але які самі не входять в одну із цих категорій або в ці категорії	
Резус-фактор	RI+	Трамвай		
Видана	26.05.05	Тролейбуси		
Медична комісія	№02003698	Трактори та інші самохідні механізми		

Держзак. КОФ. Зам 15 46. 2004 р. III к.

ОСОБИСТА КАРТКА ВОДІЯ
(екзаменаційна)

Прізвище: Кашко
Ім'я: Роман
Дата і місце народження: 14.03.86, м. Харків
Паспорт серії: 113 219345, № 143484, Харківська обл. (зазначити область)
Медична довідка №: 1034, від 15.04.05
Видана поліклінікою №: 02, вул. Римарська, Харків

Закінчив навчання за програмою: 1034

Свідчення №: 1034, від 10.07.2005 р.

Особистий підпис: [Підпис]

Екзаменується на одержання посвідчення водія: (потрібно відзначити)

Категорія транспортних засобів	А	В	С	Д	Е	Трам-вай	Тролей-буси	Мото-цикли	Мопеди
Дані перевіряє паспорт: т. ДАІ									

ПРИМІТКА: Особиста (екзаменаційна) картка водія зберігається водієм та подається ним в ДАІ при заміні посвідчення та отримання дубліката.

Результати екзамену

Теоретич-ний екзамен	Дата здавання	По кожній частині (за 10, 20, 30)	Загальне результати	Підпис члена екзаменаційної комісії
24	07.05	серед		[Підпис]
Практич-ний екзамен	24.07.05	серед		[Підпис]
	24.07.05	серед		[Підпис]
	24.07.05	серед		[Підпис]

Видані посвідчення

Категорія	Серія	Номер посвідчення	Серія та № талону за едп	Дата видачі	Примітка
A, B, C	KPA	345421	444400	22.08.05	

Голова комісії: [Підпис]

М. П.

Друкувальн. ХТБ. Зам. 1-167

ВІДПУСКНИЙ КВИТОК

МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ
УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ
ІНСТИТУТ ТАНКОВИХ ВІЙСЬ
ІМЕНІ ВЕРХОВНОЇ РАДИ
УКРАЇНИ

Код 07905262

22.06.2007

№ 228/85

терміном на 30097 м. Харків 07

з 22.06.2007 р.

По закінченні терміну відпустки т.

зобов'язаний прибути до місця служби в

РЕСТЕМОНТ

(військове звання)

Носак Роман Миколайович

(прізвище, ім'я та по батькові)

звільнений

всього відпустки

(вид відпустки)

Хмельницька обл. Хмельницький - Подільсь-

та найменування населеного

селищ Р-н С. Ковалівці

пункту, в який звільнений військовослужбовець)

ска. Шкільна 31

тривають дві доби

(кількість днів прописом)

по 22.06.2007 р.

Носак Р.М.

(прізвище та ініціали)

в Р.П.С. 22.06.2007

(найменування частини

чи населеного пункту)

2007 р.

дата повернення)

Для проїзду видані військові перевізні документи вимоги №

Дійсний по пред'явленню посвідчення особи.

Начальник інституту генерал-майор

(військове звання, підпис, прізвище та ініціали)

А.М. Сиротенко

Печатка

Разом з

слідують

Підпис

[Signature]

Із заходів безпеки щодо особистої відповідальності за збереження життя та здоров'я, дотримання правил поведінки у громадських місцях та правил дорожнього руху; заборони одиночного купання та керування автотранспортом; заборони збирання ягід, грибів; вживання та збереження наркотичних та отруйних речовин; збереження та використання вибухово-небезпечних предметів — проінструктований.

Начальник стройового відділу

Печатка

ВІДМІТКА ПРО ПОСТАНОВКУ ТА ЗНЯТТЯ З ОБЛІКУ

Друкарня ХІТВ. з. 1-264

<p><u>Харківський інститут</u> <small>(назва навчального закладу)</small> <u>танкових військ імені</u> <u>Верховної Ради України НТУ «ХПІ»</u> <u>07905262</u> <small>(код за ЄДРПОУ)</small></p> <p>СВІДОЦТВО Серія НДЦ №305470</p> <p>Видане гр-ну (ці) <u>Намню</u> <u>Роману Михайловичу</u></p> <p>про те, що він (вона) навчався (лася) з «<u>1</u>» <u>12</u> 20<u>03</u>р. по «<u>20</u>» <u>07</u> 20<u>05</u>р. за програмою <u>підготовки</u> <u>водіїв категорії „С“</u></p> <p>і на випускних екзаменах відповідно до протоколу № <u>2</u> від «<u>20</u>» <u>07</u> 20<u>05</u>р. одержав (ла) такі оцінки (задовільно, добре, відмінно).</p>	<p>Будова, експлуатація і технічне обслуговування <u>задовільно</u></p> <p>Правила і основи безпеки дорожнього руху <u>задовільно</u></p> <p>Практичне водіння <u>задовільно</u></p> <p>Голова екзаменаційної комісії <u>[підпис]</u></p> <p>Керівник навчального закладу <u>[підпис]</u></p> <p>М.П.</p> <p>Видано посвідчення полія <u>КРА</u> № <u>395921</u> серії</p> <p><small>(найменування реєстраційно-експлуатаційного підрозділу Державтоінспекції)</small> <u>Харків</u></p> <p><u>02</u> <u>07</u> 20<u>05</u>р.</p> <p>М.П.</p> <p>Свідцтво не є документом на право керування транспортним засобом</p> <p><u>[підпис]</u></p> <p><small>Державна ТР "Україна". Зов. 4-2016, 2004</small></p>
--	---

ВИТЯГ ІЗ НАКАЗУ
Міністра оборони України
(по особовому складу)

“ 23 ” червня 2007 р.

м. Київ

№ 595

§ 1

Нижчепойменованим випусникам, які в червні 2007 року закінчили Харківський гвардійський інститут танкових військ імені Верховної Ради України Національного технічного університету “Харківський політехнічний інститут” за наступними спеціальностями, відповідно до підпункту “в” пункту 17 Положення про проходження військової служби особами офіцерського складу, прапорщиками (мічманами) Збройних Сил України ПРИСВОЇТИ ВІЙСЬКОВЕ ЗВАННЯ “ЛЕЙТЕНАНТ” та підпункту “ж” пункту 34 цього ж Положення ПРИЗНАЧИТИ:

7.140101 БОЙОВЕ ЗАСТОСУВАННЯ ТА УПРАВЛІННЯ ДІЯМИ ПІДРОЗДІЛІВ
(ЧАСТИН, З’ЄДНАНЬ) СУХОПУТНИХ ВІЙСЬК

27. НАГЛЮКА Романа Миколайовича – КОМАНДИРОМ ТАНКОВОГО ВЗВОДУ
ТАНКОВОЇ РОТИ ТАНКОВОГО БАТАЛЬйОНУ 300 ОКРЕМОГО ГВАРДІЙСЬКОГО
МЕХАНІЗОВАНОГО ПОЛКУ 13 АРМІЙСЬКОГО КОРПУСУ СУХОПУТНИХ ВІЙСЬК
ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ, ВОС-0211004.

3148409191

Міністр оборони України

А.С.ГРИЦЕНКО

Згідно:

Начальник відділення особового складу Харківського інституту танкових військ
Національного технічного університету “ХПІ”

підполковник

А.В.ДУБЯГА

ПЕРЕПУСТКА №А 544

Наглюк
Роман
Миколайович

Постійна
Дійсна до 25.11.2010 року

Командир військової частини А0264
підполковник

В.В. ЗАБОЛЮТНИЙ

ПАМ'ЯТКА

Постійна перепустка дає право
Проходу на територію військової
частини А0264.

Непередавати іншим особам та
використовувати перепустку не за
призначенням **ЗАБОРОНЯЄТЬСЯ.**

ПЕРЕПУСТКА

№ 230204

НАГЛЮК
(прізвище)
Роман
(ім'я)

З МР 1 МБ

Міністр оборони України

Місця відповідальної особи

V Харківський державський сержант Чорної зірки інституту
танкових військ імені Верховної Ради України.

ВИТЯГ ІЗ ПОСЛУЖНОГО СПИСКУ

Капітана НАГІЛЮКА Романа Миколайовича

(військове звання, прізвище ім'я по батькові)

заступника командира механізованої роти з озброєння механізованого

(наймана посада)

батальйону

Пройходження дійсної військової служби у Збройних Силах України:

На військову службу призваний (прийнятий) 11 липня 2003

11.07.2003 р. - Курсант Харківського ІТВ.; 23.06.2007р. - закінчив V
МО України № 995 23.06.2007р. - лейтенант
23.06.2007 р. - Командир танкового взводу танкової роти танкового
батальйону 300 окремого гв. механізованого полку 13 АК
СВЗСУ.
нак. кан. СВЗСУ № 314 від 23.06.09 - старший лейтенант

11.05.2011 р. - Командир танкової роти танкового батальйону 300 окремого
механізованого полку 13 АК.

13.06.2012 р. - Командир механізованого взводу механізованої роти
механізованого батальйону 300 окремого механізованого
полку 13 АК.
н.к.в. ЗСУ № 300 від 23.06.12р. - капитан

20.12.2012 р. - Командир механізованого взводу механізованої роти
механізованого батальйону 24 механізованої бригади 13 АК
СВ ЗСУ.

24.07.2013 р. - Заступник командира механізованої роти з озброєння
механізованого батальйону 24 механізованої бригади 13 АК
СВ ЗСУ.

З 29.05.2014р. по 04.08.2014р. приймав участь у
антитерористичній операції: відповідно до розпорє-
дження керівництва антитерористичного центру - пер-
шого заступника Генерала служби безпеки України

листом з особистими намерами 3148403191 одержав 23 червня
2007р.

Згідно з оригіналом:

ТВО Начальника штабу військової частини А0909
майор

О.В.БОБЯК

В армії вже в кінці навчального періоду було зрозуміло, що наступний рік буде далеко не такий як минулий. На підведенні підсумків за 2013 рік наші «начальнички» з Оперативного Командування «Північ» давали нам зрозуміти, що 2014 пройде з небаченими ще на території незалежної України військовими «навчаннями» з бойовою стрільбою, де наші механізовані батальйони будуть протиборствувати іншим батальйонам.

В кінці 2013 року в грудні місяці, коли захід України сколихнули підпали, погроми, захоплення зброї в райвідділах міліції, прокуратурах, СБУ – наш 1 механізований батальйон, в якому я служив заступником командира 1 механізованої роти з озброєння, а Роман – 3 механізованої роти, був приведений в бойову готовність, особовий склад знаходився на казарменному положенні. Але ми чергувалися і хоча б через день-два, але бували вдома, та всі розуміли, що це все тільки початок.

Напруження ситуації в країні почало наростати після подій в лютому 2014 року в Києві. Саме десь в ці дні до нашого командира бригади почали приїжджати незрозумілі люди з незрозумілих організацій і вимагати дати зброю народу, на що він відповів відмовою. Тоді почали погрожувати, що прийдуть за нею самі. Весь цей час ми готували техніку – він свою третю роту, я свою першу. Роботи було дуже багато – машину завести зимою набагато важче ніж літом. Крім того, що вона їздить, вона ще повинна й стріляти, а машини вже далеко не нові. Робили все: заливали та міняли антифриз, чистили гармати, робили підігрівачі двигунів, стабілізатори, зв'язок, загрузжали боєприпаси. Ми вдвох та наші механіки були завжди чорні, але результат був.

Пам'ятаю, 6 березня вирішили заночувати ще вдома. Прийшли в 20.00 а в 21.00 нас вже викликали назад. В суботу, 8 березня, в 16.00 ми по тривозі вийшли на своїй техніці (БМП-2) на яворівський полігон на незрозумілі нікому «навчання» з повним боєкомплектom і повною заправкою машин. Там наші роти були розкидані по різних місцях. Але були ми там недовго. Вже днів через 10 вирушили на станцію погрузки. Дуже надіялись, що грузити техніку будемо в Яворові, щоб хоч з дружинами й дітьми

попрощатись, але поїхали зовсім в інше місце – назву села не пам'ятаю. Через 2 дні вся техніка стояла на платформах. Після проведених днів і ночей в лісах і полях на холоді, де лягаючи спати обличчям до вогню спереду було жарко, а ззаду спина вся в інії, люди просто попадали і позасинали в теплих вагонах поки ми вантажили техніку. Ми відсипалися з механіками вже в дорозі. Куди їхав поїзд ніхто не знав. Після 2 днів дороги наш ешелон зупинився в якомусь селі, назву якого я не пам'ятаю. Ми швидко розвантажили техніку. На ній здійснили марш в складі батальйону і зупинились на закинутому військовому аеродромі біля м.Прилуки Чернігівської області. В кожному підрозділі був свій сектор (район) відповідальності. Наші роти стояли майже поруч. Роботи в усіх було дуже багато. Машини їздили, треба обслуговувати. Знову ми чорні. Багато допомагали один одному. Багато місцеві люди допомагали. Пробили ми там недовго, днів 3-4. На початку квітня батальйон вирушив своїм ходом в Сумську область в м.Ромни. Я з своєю 1 механізованою ротою виїхали першими. Пройшли Ромни і за ними зразу почали обладнувати блок-пости на в'їзді до міста. Роман з своєю 3 ротою прибули в с.Ярмолинці і залишились там для охорони штабу і артилерії. Бачились ми не часто – я був на блок-пості, він в с.Ярмолинцях. Хоча і там я приїжджав за своєю БМП, то жив в їхній палатці днів 5. Ситуація на сході була тоді ще не такою напруженою. Ходили слухи, що до Паски проведуть ротацію. Не провели. Свято Паски ми відмічали разом. Пробили ми в Сумській області більше місяця. В першій половині травня ми знову вантажили свою техніку на платформи. Після двох днів дороги (не знаю якими путями нас тягали) ми зупинились на півдні Харківської області. Після розвантаження на своїй техніці здійснили марш і зупинились в с.Орехово Старобільського району Луганської області. На президентські вибори 25 травня, 1 і 2 механізовані роти знаходились на блок-постах навколо м.Старобільська. Рома з своїми був в с.Орехово. Після виборів всі три роти виїхали в глибину Луганської області міняти на блок-постах десантників з 25 бригади біля м.Красноріченська, м.Кремінна.

Десь в середині червня ми поміняли на блок-постах 25-ку в Красно-Лиманському районі Донецької області. Біля с.Кіровське були наші перші поранені. Роман був на одному з найнебезпечних блок-постів, який постійно обстрілювали. Саме цей блок-пост забезпечував підхід десантників на взяття панівної висоти в с.Закотне.

19 червня під час взяття цього села, через яке проходило сполучення Лисичанськ – Сіверськ - Слов'янськ та був міст через річку Сіверський Донець по якому могла пройти наша техніка, загинуло багато десантників, загинув і командир нашого батальйону підполковник Ігор Ляшенко та командир нашої розвід роти капітан Степан Воробець і ще 6 розвідників – це були перші втрати в батальйоні. 1 і 2 рота з розвідниками і 4-ма БТР-ами нацгвардії тоді чудом вийшла з оточення. Після цього бою ми 5 днів провели в таборі – знову відновлювали техніку, поповнювали боєприпаси. Були то він в мене, то я в нього.

Потім наші дороги розійшлись. Я з своєю 1 ротою перейшли Сіверський Донець і закріпились в с.Миколаївка перед м.Слов'янськом. 2 МР закріпилась в с.Закотному після його взяття. 3 МР супроводжувала конвої до 1 і 2 МР і знаходилась з штабом і артилерією в с.Крива Лука. Хоча ми і там ще з ним бачились. Він приїжджав з конвоєм забирати чотирьох затриманих нами «сепарів».

Після взяття м.Слов'янська 1 механізована рота повернулась в с.Крива Лука, де ми знову разом «крутили гайки».

В середині липня батальйон підійшов ближче до м.Сіверська Луганської області. Гарнізон «сепарів» з «Призрака» Мозгового там був

невеликий. За день ми придушили артилерією їхні блок-пости і з двох сторін зайшли в місто. 3 МР супроводжувала конвої до нас. Після м.Сіверська батальйон відправили на штурм м.Лисичанськ. Крім нас там була 51 бригада (Володимир-Волинський), 95 десантна (Житомир), батальйон «Донбас», нацгвардія. Втрати були у всіх.

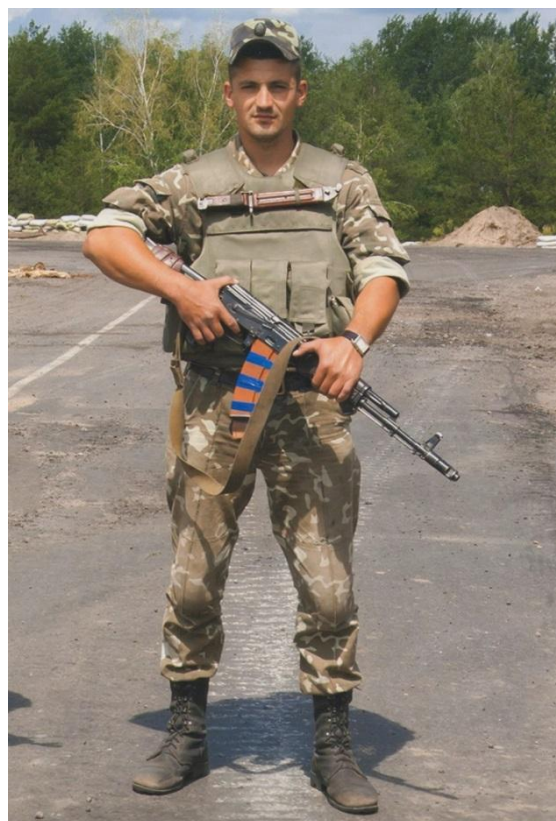

На початку серпня 2 МР зайняла с.Волнухіно. Через декілька днів 1 і 2 МР вийшли з села і вирушили в сторону с.Македонівка Краснодонського району.

4 серпня біля 12 годин ночі нас накрили «градом». В моїй роті було 3 поранених. Механік-водій, який возив їх в центр села, передав мені, що

Далі наш батальйон перекидають в інший сектор. Батальйон своїм ходом через м.Сєвєродонецьк прибуває до с.Григорівка, що біля м.Щастя, де ми стояли декілька днів і де ми останній раз бачились.

В кінці липня батальйон вирушив м.Лутугіно, яке за декілька днів перед цим взяв «Айдар». Задача наша була пробитися до нашого 2-го батальйону через м.Ровеньки, який стояв в оточенні біля с.Зеленопілля.

загинув «зампотех» 3-ї роти. Не вірячи йому, зранку я сів на БМП, яка йшла в ту сторону і поїхав туди.. Його там вже я не застав. Поранених і його наші лікарі відправили в м.Лутугіно. Бачив тільки ту БМП в якій він загинув, яка після обстрілу своїм ходом доїхала до штабу. Снаряд з «града» розірвався в скроні дерева і осколки пішли зверху вниз. В тому місці, де він загинув в БМП всього один маленький отвір розміром меншим за сірникову коробку. Всі хто був під цією машиною вижили. Казали, що він хотів вилізти після першого залпу, але не встиг – пішов другий пакет «града» ...

Заступник командира роти з озброєння I роти I батальйон

Перевалов Олександр,

24 окрема механізована бригада,

м. Яворів, Львівська обл..

Під час АТО

2014 рік

З Романом багато пережили. Були злети, були і падіння. Служба в 300-му полку, у Чернівцях, була нелегкою, але можу сказати, що Роман зарекомендував себе молодим та перспективним офіцером. Солдати часто говорили про нього, що він суворий, але справедливий: міг як похвалити за виконання поставленого завдання, так і покарати за непослух.

Дуже добре пригадується час, коли ми з ним готувались до приїзду інспекції Міністерства оборони в 2010 році. Тоді два місяці майже жили в частині. Більшість техніки стояло в «боксах» кілька років, то ж потрібно було її належним чином підготувати, щоб не тільки змогла виїхати, а й виконувати свої функції. Пам'ятаю, було в нас два танки, які з 2004 року жодного разу не були в експлуатації, то ж я скочив в один, а він - у другий і поїхали... На щастя, обидва завелись. Перевірили зв'язок - працює, решта ніби теж. Були щасливі від того, що техніка нас не підвела, хоч і була стара.

Часто виїжджали на навчання на полігон в Сторожинець (Чернівецька область), де проводили заняття зі стрільби, водіння бойових машин, знову крутили гайки, ремонтували свою техніку. Голодні й брудні - навіть ввечері з ліхтариками працювали, щоб машина була на ходу. Було важко з нічого зробити щось, бо коштів майже не виділялось.

Також, дуже добре пам'ятаю, як Роман отримував своє звання «капітана». В колі офіцерів він гідно його і прийняв, дотримуючись усіх військових традицій. Після урочистої промови весь капітанський склад офіцерів радо привітав та прийняв його в своє коло.

Особливо яскраво пригадую, як ми з ним здавали техніку, коли почали розформовувати наш 300 полк. Роман був командиром третьої роти, а я - першої. Тоді було по різному, щось вдавалось, а щось - ні. Оскільки роти не були повністю укомплектовані, то нам частенько приходилось допомагати один одному. Роман часто залишався на ніч у частині, щоб ремонтувати свої танки. Коли переганяли машини, був період, коли я здавав його техніку в Новоград-Волинському, а він мою - в Яворові. Важко було, дуже... їздили в Київ з документами, тиждень ночували в машині, бо ніде було навіть притулитись.

Як вчора пам'ятаю нашу останню зустріч в грудні 2013 року на Яворівському полігоні. Іду з товаришем по полю, навкруги сніг, туман... за 100 метрів стоїть якесь БМП і хтось там вовтузиться. Приглядаюсь уважніше - знайомий обрис. Я крикнув: «Наглий, ти?» Він раптом обернувся і мені у відповідь: «Я!». Радості від тієї зустрічі було море.

Він швидко все покинув і через сніг по коліна помчав назустріч. Зустрілись, обійнялись «по-братерськи», бачу - знов весь чорний, руки в мазуті від роботи. Поговорили, згадали нашу службу разом, навіть домовились ввечері зустрітись, але, на жаль, не вийшло - служба... У мене тоді були заняття, в нього теж якісь справи, не вийшло. Так і не зустрілись. Потім він поїхав у Яворів, а я - у свій Володимир-Волинський.

Дізнався, що він загинув від наших спільних колег по службі. Погані новини, на жаль, швидко розповсюджуються, особливо коли гинуть кадрові офіцери Збройних Сил України. Мені зателефонували і, власне кажучи, я був шокований, що Роми більше з нами нема. Навіть не хотілось вірити в це. На жаль, війна дуже жорстока і забирає найкращих. Жаль, дуже жаль...

Капітан Корсун Сергій,

заступник командира танкового батальйону,

ППВ 0259

Роман Миколайович був дуже хорошою людиною. Завжди всім допомагав, хто б до нього не звертався. Нікому не відмовляв. Любив спорт, навіть там, в АТО, підтримував форму. Придумав як можна зробити невеличкий спортивний майданчик, де б були турніки, перекладини. Матеріалу навкруги було багато. Займався сам, та й інших заохочував. Часто залишався за ротного.

Він навчив своїх підлеглих так, що вони все робили самі і не потребували допомоги інших. Усі поважали його, як командира, дуже шкода, що так сталося...

Михайло Маюк,

командир бойової машини, 1 батальйон,

3 рота, 2 взвод. 24 механізована бригада

*З розмов із дружиною Юлією записала **Валентина Войчишина***

Збираю по ниточці щоб вийшло гарно, так, як він би хотів. Шкода, що слава і шана до них прийшла тільки тоді, як віддали своє життя ще зовсім молодими. Ще стільки мріяли зробити, не судилось. Досі не віриться.

Я пам'ятаю той день коли вони приїжджали на 5 років ліцею, ми вже зустрічались, їх пустили додому, так він зробив мені сюрприз, приїхав, я не знала про це. Була щаслива.

Думаю, що я не випадково попала в ліцей, тут без Роминої допомоги не обійшлось, він казав що то найкращі часи були!!!!

Пам'ятаю як тільки зареєструвався в контакті, перед святами (Новий рік, 8 березня) через телефон сидів і всім писав повідомлення. Так він гарно писав, від щирого серця. Читаю ці повідомлення, а перед очима Рома, як він їх писав.

Він не любив сидіти в контакті... Ми з ним раніше ніяк не могли поділити комп'ютер, він все вів свої бої в іграх.

Не знаю яким чудом я опинилась раптом в ліцеї, але тут я знайшла розраду, підтримку та нових друзів. Дякую Богу, що не залишив мене у такий час і послав мені розраду.

Одразу було важко, особливо, коли через кпп проходила, все згадувала кпп військової частини, а ті казарми..., я ридати хотіла, коли проходила їх, але зуби зціпила і пішла, бо назад дороги нема, тільки вперед за двох. Спілкування з людьми мені дуже допомагає, відчувається підтримка, в школі все по іншому, не так зовсім, а тут я знайшла душевний спокій, та й 9 класи не дадуть сумувати, такі веселі діти)))

Дуже гарні фото, дивлюсь і плачу... Мені теж подобається, прямо як ви їх називали - "Харківські танкісти".

Дивлюсь на нього, завжди веселий, любив відпочивати з друзями, особливо для нього було велике щастя, коли зустрічався з найкращими друзями, яких давно не бачив, як от на фото. Я знаю, що він поряд десь, але дуже важко від того, що не можу поговорити, обняти його, особливо коли бачу його на таких фото, де він щасливий і посміхається.

Я стараюсь, але буває так, що просто не можу ... Мені страшно, що далі прийдеться без нього жити, а як? - сама не знаю... Життя перевернулось догори ногами.

Миколай вже частину подарунків приніс Ані сьогодні. Така радісна була, каже, що в неї найщасливіший день. Добре, що для неї справді свята розпочались, бо я сьогодні вибирала подарунки в магазині і ледь себе стримувала, щоб не розплакатись на людях. Згадала, як рік назад з Ромою купляли Ані під ялинку подарунки разом...

Аня вже лягла спати з новою барбі

Все згадую, як він писав вітання, така щира душа в нього, завжди добрий, привітний, всім допомагав.

Я просто хочу, щоб люди знали про нього якомога більше і майбутні покоління пам'ятали наших відважних захисників. Ці хлопці варті найвищих нагород. Віддали свої життя заради миру.

Досі перед очами їхні фото, що стояли в ліцеї, а як побачила фото Дана біля "Сонечка", тоді, як він загинув, то так плакала, такий молоденький, в парадній формі, гарні хлопці.

Я дуже рада, що в цьому році я знайшла багато нових друзів, які підтримують мене в такий нелегкий для мене час. Дякую вам за все!!!

Тепер я зрозуміла чого хлопці після випусків повертаються знов і знов в ліцей. Таких вчителів неможливо забути!

Новий рік не зустрічала, лягла спати в 11, бо під вечір друзі почали вітати, бажати всього... я починала плакати... цілий день згадувала, як ми торік з Ромою готувались до свята. Аня вранці сказала, що папа снівся, я була в шоку, казала, що приходив такий веселий, раділа, що перший раз приснівся. Подарунків було багато, дитяча кухня, музична шкатулка, набір для творчості, маленька фарфорова овечка, цукерки. Дитина задоволена.))))

Я коли проходжу повз фото хлопців в ліцеї, там де Рома, то таке відчуття, ніби він зі мною поряд. Звання капітана йому нелегко далось. Він дуже радів, коли отримав його, бо не хотіли давати, ...частину в Чернівцях розформовували.

Розмовляла з одним Роминим колегою, так не знайома, але по телефону спілкуємось. Казав, що шкода, що я виїхала з Яворова, бо там багато таких жінок, підтримка психологічна, просив щоб дзвонила, не замикалась в собі, щоб зверталась, якщо щось треба. Чужі, але яка моральна підтримка!

Тут в мене теж є підтримка, особливо ліцей!!!

Знаю собі своє, що мені ще треба зробити, так і час пробігає... час біжить, здається, що Рома досі десь на полігоні на навчаннях.

От і поринула в роботу, клопоти за Аню, спогади... час і проходить. Думаю не випадково я опинилась з вами, Рома дуже любив ліцей.

Свята не дуже добре провела. Їздила у Яворів, спогади... Бачила дошку з фотографіями всіх загиблих. Рома там як живий, не віриться...

...читаю спогади, а перед очима він, усміхнений, веселий, тільки це армія змінила мого любого Ромку на дорослого, міцного до випробувань військового, який ні за ніяких обставинах не повинен показувати свою щирість, співчуття, жаль. Так він і дотримувався всіх цих вимог, от лише в душі я завжди могла побачити його доброту, за що і полюбила. Від таких рядків серце крається, не можу ніяк змиритись, що вже ніколи не побачу його посмішки і щасливого погляду, коли приходив додому зі служби, не почую його кроків, не відчую тепла його любові, не побачу як він грається з Аньою... вже ніколи не буде цього

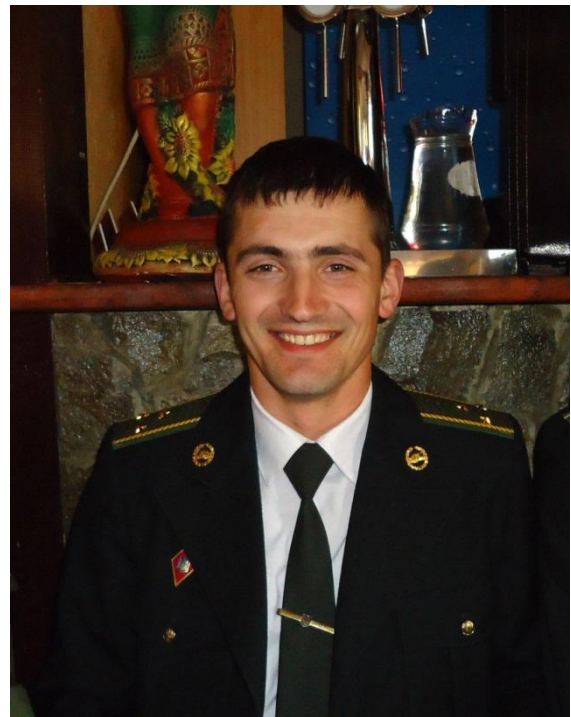
Хлопці так гарно пишуть, дякую їм і вам, що допомагаєте!!!

Дивлюсь на фото... Гарний, правда, мій капітан?

Колись казала, що стане генералом, а Аня буде генеральська дочка!

Отримання звання «Старший лейтенант»

2009 рік

УКРАЇНА

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКА РАЙОННА РАДА ХМЕЛЬНИЦЬКОЇ ОБЛАСТІ

РІШЕННЯ двадцять сьомої сесії VI скликання

11 вересня 2014 р. м. Кам'янець-Подільський № 20

Про присвоєння звання **«Почесний громадянин Кам'янець-Подільського району» Наглюку Роману Миколайовичу** (померло)

Керуючись Положенням про звання «Почесний громадянин Кам'янець-Подільського району» та враховуючи Подання депутатської фракції Всеукраїнського об'єднання «Батьківщина» протокол засідання від 07 серпня 2014 року №5, районна рада

ВИРІШИЛА:

1. Присвоїти звання «Почесний громадянин Кам'янець-Подільського району» Наглюку Роману Миколайовичу (померло) за мужність, відвагу і героїзм, проявленні при звільненні України від російських загарбників.
2. Надати одноразову матеріальну допомогу у розмірі 10 мінімальних заробітних плат дружині загиблого (Наглюк Ю.В.) за рахунок коштів, передбачених у видатках районного бюджету.
3. Голові ради здійснити вручення посвідчення та матеріальної допомоги, передбачених Положенням, дружині загиблого (Наглюк Ю.В.).

Голова ради

М. Жоган

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ

ПОЧЕСНИЙ ГРОМАДЯНИН МІСТА

ПРО ПРИСВОЄННЯ ПОЧЕСНОГО ЗВАННЯ
«ПОЧЕСНИЙ ГРОМАДЯНИН
МІСТЯ КАМ'ЯНЦЯ-ПОДІЛЬСЬКОГО»
(по смертно)

НАТЯЮКУ
РОМАНУ МИКОЛАЙОВИЧУ

капітану, заступнику командира роти з озброєння 24-ї окремої
механізованої бригади

МІСЬКИЙ ГОЛОВА

М. СІМАШКЕВИЧ

жовтень 2015 р.

ДЕРЖАВНІ НАГОРОДИ

МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
ВИТЯГ ІЗ НАКАЗУ
МІНІСТРА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

(по особовому складу)

“24” вересня 2015 р.

м. Київ

№ 714

Відповідно до Указу Президента України від 19.05.2014 № 480/2014 нижчепойменованим особам офіцерського складу, які загинули у ході проведення антитерористичної операції та виявили при цьому мужність, самовідданість та героїзм, ПРИСВОЇТИ чергові військові звання ПОСМЕРТНО:

МАЙОР

43. Капітану НАГЛЮКУ Роману Миколайовичу, заступнику командира механізованої роти з озброєння механізованого батальйону 24 окремої механізованої бригади оперативного командування «Захід» Сухопутних військ Збройних Сил України

1986 р.н.

3148409191

Тимчасово виконуючий обов'язки

Міністра оборони України

І.С.РУСНАК

Згідно з оригіналом:

ТВО Начальника штабу

військової частини-польова пошта В4680

майор

А. МАКОВСЬКИЙ

м.Київ, Стіна Пам'яті Михайлівського собору

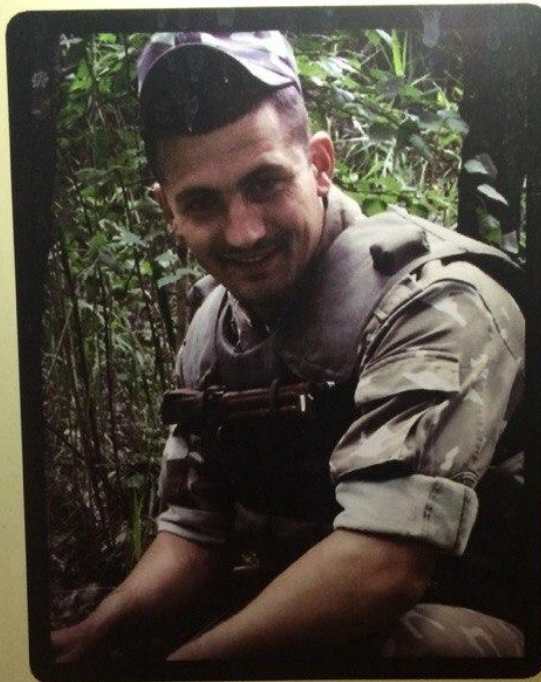
Івоносенко Сергій Сергійович,
сержант батальйону, 79-а окрема аеромобільна
бригада. Народився 26 червня 1978 р. м. Миколаїв. Загинув
4 серпня 2014 р. під час обстрілу з РСЗВ «Град» з боку кордону о
йор-десантників загинув, як герой, розповідають
і висоту на українсько-російському кордоні він
ісцяє. Коли розпочався черговий нічний
торії РФ, снаряд залетів в окоп і Сергій загинув
оїм тілом, рятуючи своїх солдатів.

Наглюк Роман Миколайович,
капітан, заступник командира роти з озброєння,
24-а окрема механізована бригада. Народився
14 березня 1986 р., с. Ходорівці, Кам'янець-
Подільський р-н, Хмельницька обл. Загинув
4 серпня 2014 р. на Луганщині під час нічного
обстрілу з РСЗВ «Град». Осколок від снаряду
пробив БМП, в якому Роман знаходився без
бронежилета і влучив йому прямо в серце.

Сенчев Сергій Олексійович,
підполковник, заступник командира полку з виховної
роботи, 3-й окремий полк спеціального призначення.
Народився 8 липня 1973 р., м. Донецьк. Помер
4 серпня 2014 р. від поранень. Отримав важкі кульові
та осколкові поранення у черевну порожнину під час
бою за висоту Савур-Могила. Підполковнику було
зроблено операцію в польовому шпиталі, але він
помер під час транспортування до стаціонарного
шпиталю у Дніпропетровськ.

Наглюк Роман Миколайович,
капітан, заступник командира роти з озброєння,
24-а окрема механізована бригада. Народився
14 березня 1986 р., с. Ходорівці, Кам'янець-
Подільський р-н, Хмельницька обл. Загинув
4 серпня 2014 р. на Луганщині під час нічного
обстрілу з РСЗВ «Град». Осколок від снаряду
пробив БМП, в якому Роман знаходився без
бронежилета і влучив йому прямо в серце.

Могила Наглюка Романа

с.Ходорівці, Кам'янець-Подільського району на Хмельниччині

Меморіал загиблим в АТО

м. Хмельницький

Колісник Дан Вікторович

Колісник Дан Вікторович народився 30 грудня 1989 року в с.Калиня, Кам'янець-Подільського району, Хмельницької області.

Після 9 класу у 2004 році вступив на навчання до КПЛАЗПВФЛ.

У 2006 році закінчив ліцей та вступив до Львівської академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, яку закінчив у 2010 році із золотою медаллю.

Після закінчення був направлений на службу у м.Хмельницький, в/ч 0553, 8 - окремий полк спеціального призначення сухопутних військ ЗСУ.

У 2010 році навчався на спецкурсах на факультеті військової підготовки за програмою «Водолазна підготовка». Отримав свідоцтво з присвоєною кваліфікацією «водолаз 3 класу».

У квітні 2013року їздив на навчання до Норвегії, отримав диплом про успішне завершення курсу «Командири бойових дій у зимовий період».

Після приїзду з Норвегії,прийняв посаду командира роти спеціального призначення загону спецпризначення у в/ч0553.

У вересні 2013 році їздив на навчання до Канади, де отримав свідоцтво про успішне закінчення трьохмісячного «молодшого командно-штабного курсу».

На початку 2014 року перевівся у в/ч0661, командиром роти 140 окремого спеціального центру спецпризначення.

У лютому 2014 року закінчив курси підвищення кваліфікації офіцерів повітрянодесантної підготовки, де отримав посвідчення офіцера повітрянодесантної служби.

Коли почалась анексія Крим, у квітні Дан із своєю ротою були направлені на охорону каховського водосховища. А у травні вони відправились у зону бойових дій.

21 серпня 2014 року — за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі під час російсько-української війни, відзначений — нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

Під час проведення АТПО, Дан достроково отримав звання капітана. Отримав високу медичну підготовку, боєць - рятувальник. Був неодноразово представлений до державних нагород.

Загинув 26 жовтня 2014 року у с. Софіївка Луганської обл. Вони із ротою були відправлені на завдання, для проведення розвідки по території.

Похований Дан на алеї героїв на Бендюзькому кладовищі м. Червонограда Львівської обл.

У січні 2016 року посмертно отримав звання «Народний Герой України».

У березні 2016 року посмертно нагороджений почесною відзнакою міської громади «Мужність і відвага».

У Донецькій області загинули два хмельницьких офіцери

🕒 28 жовтня 2014 о 21:06:41

У Донецькій області загинули два хмельницьких офіцери. 26 жовтня не стало командира роти. Це капітан Дан Колісник зі 140 центру спеціального призначення, 1989 року народження. Його поховать у місті Червоноград Львівської області. 27 жовтня поблизу міста Авдіївка загинув майор Ярослав Костишин. Він потрапив під артилерійський обстріл. Офіцер служив на складі авіаційного озброєння і боєприпасів, що базується у селі Грузевиця. Герою було 33 роки. Його поховать у Ярмолинецькому районі.

Суспільство
29 Жовтня 2014

Віктор
Паламарчук Фото
procherk.info

1434

З Ярославом Костишиним попрощаються сьогодні, з Даном Колісником — завтра

Тіла загиблих військових з Хмельниччини вчора, 28 жовтня, доставили літаком у Старокостянтинів, звідки їх відвезли до рідних.

З майором військової частини А3013 33-річним Ярославом Костишиним прощатимуться сьогодні, 29 жовтня, у селі Томашівка Ярмолинецького району. Ховатимуть українського воїна о 14:00 на місцевому кладовищі.

24-річного спецпризначенця Дана Колісника, який родом із Кам'янець-Подільського району, поховать у Червонограді Львівської області. Там у нього залишилися дружина та двоє синів-двійнят, яким лише по одному року та дев'ять місяців.

«Дан був хорошою людиною, вірним другом, дбайливим батьком і уважним чоловіком. Він відповідально ставився до своєї роботи. Це було його покликання. З 13 років навчався у військовому ліцеї у Кам'янці-Подільському, закінчив Львівську академію сухопутних військ, служив у Хмельницькому, – розповіла дружина Анна Колісник, *передає "ІА ZIK"*. – Сьогодні (28 жовтня, - прим.автор) з Харкова мають доставити його тіло. Поховать Дана у Червонограді, бо звідти я родом. Там живуть мої батьки і я з дітьми туди переїжджаю. У Хмельницькому ми винаймали квартиру. Тепер тут нам нічого робити».

Прощання із Даном Колісника відбудеться 30 жовтня у міському храмі св.Володимира УПЦ КП. Час ще уточнюється. Поховать героя на Бендюзькому кладовищі, поряд із загиблим у зоні АТО добровольцем Русланом Жилином

31.10.2014

А ПОЖИТИ ЩЕ НЕ ВСТИГЛИ...

Життя двох наших земляків відібрала неоголошена війна. У зоні АТО загинули 24-річний уродженець с.Калиня Дан КОЛІСНИК та 23-річний В'ячеслав ЗАВАЛЬНЮК із с.Ріпинці. В час так званого «перемир'я» до українських домівок продовжують надходити труни із тілами захисників.

ОСТАННЯ РОЗВІДКА КАПІТАНА КОЛІСНИКА

Тіло командира роти розвідки капітана Дана Колісника літаком доставили до Старокостянтинова 28 жовтня. А вже наступного дня під тужливі звуки символічної «Пливе кача» із молодим Героєм попрощалися односельчани, друзі та знайомі. Ніхто не стримував сліз - смерть чоловіка сприйняли як особисте горе. Поховали ж бійця у Червонограді, що на Львівщині, звідки родом його дружина Анна. Без батька залишилися двоє синів-дівчат, яким лише по року і дев'ять місяців.

- Честь, присяга та виконання військового обов'язку для Дана були понад усе, - під час траурного мітингу зазначив бойовий командир загиблого. - Він завжди прагнув стати найкращим, постійно вдосконалювався, вільно розмовляв англійською. Був взірцем для бойових товаришів і друзів, мав чимало відзнак і нагород. Розвідрота назавжди втратила свого командира, військова частина - найкращого офіцера... Війна не обирає, цинічно забираючи цвіт української нації.

Ще в дитинстві Дан вирішив, що стане захисником Батьківщини. А закінчивши на відмінно вісім класів Кульчивецької школи, зробив крок до мрії, вступивши до Кам'янець-Подільського ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою.

- Боляче втрачати найкращих учнів. А Дан був саме таким, - розповів начальник ліцею полковник Олександр РОЩУК. - Завжди привітний, наполегливий, виважений, він ще з юних літ знав, чого хоче від життя. На жаль, багато запланованого так і не встиг зробити. Дан - третій наш випускник, який загинув у зоні АТО.

- Важко проводити в останню путь улюблених учнів, - не стримуючи сліз, додала вчитель фізики Галина ЗАБИГАЛЮК. - Дан завжди мріяв стати хорошим офіцером. Коли вступив на факультет аеромобільних військ і розвідки львівської Академії Сухопутних військ ім.Петра Сагайдачного, надіслав смс: «Галино Миколаївно, я вступив! У мене найкращі бали. Я дуже щасливий. Ви про мене ще почувте, я буду гарним військовим».

Ім'я Дана Колісника назавжди закарбоване на Дошці пошани академії як випускника, котрий закінчив виш із золотою медаллю. Потрапив він і до списку військовослужбовців, яких обрали для стажування в Канаді. Після повернення торувати військовий шлях офіцер розпочав у Хмельницькій військовій частині спецпризначення А-0661. Коли ж сталася анексія Криму, борець захищав цілісність і незалежність України. До рідної хати живим так і не повернувся. Зі слів бойових товаришів, Дан загинув під час виконання чергового завдання в населеному пункті Софіївка, що на Луганщині. Розвідники потрапили в засідку. А коли переховувалися, в будинок потрапив снаряд, і почалася пожежа. Товариші витягнули тіло командира, але він був уже мертвим. Сталося це в ніч на 26 жовтня.

Денис ПРИСЯЖНИЙ, який товаришував із загиблим, розповів, що навіть батьки не знали, де воює їхній син. Час від часу отримували від нього купі смс: «У мене все добре». А розмовляючи з ним востаннє, мати почула ті ж самі слова, проте виснажений голос це заперечував.

- Днями ми зібрали Дану гостинці й відправили на передову «Новою поштою». Але він так і не встиг їх отримати. Я досі не можу повірити, що його вже немає, - каже Денис.

Посмертні ордени отримали капітан Дан Колісник та майор Ярослав Костишин

Відповідний указ підписав Президент України Петро Порошенко.

За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України Президент України Петро Порошенко посмертно нагородив спецпризначенця капітана Дана Колісника та майора Базю зберігання авіаційних боеприпасів Ярослава Костишина орденами «За мужність» III ступеня.

Нагадаємо, подоланці загинули у кінці жовтня на війні у зоні проведення антитерористичної операції.

Теги новини: [АТО](#), [війна](#), [Костишин Ярослав](#), [Колісник Дан](#)

31.10.2014

НЕ ЗІЙДЕ БІЛЬШЕ СОНЦЕ ДЛЯ ДАНА ТА В'ЯЧЕСЛАВА

25 жовтня страшна біда прийшла в родину Колісників з с.Калиня. Їхній син, 24-річний капітан Дан Колісник загинув у районі населеного пункту Софіївка Луганської області під час виконання бойового завдання в зоні АТО. 29 жовтня тіло героя доправили в рідне село, де хлопця провели в останню путь. Але поховання відбудеться в Червонограді Львівської області, де останній час мешкала родина молодого офіцера.

Нахальна смерть відібрала життя сина, брата, чоловіка і батька двох хлопчиків-близнюків, яким немає ще й двох років.

Капітан Колісник був справжньою людиною, офіцером та фахівцем своєї справи. До своєї мрії стати військовим ішов свідомо. Закінчивши вісім класів у рідному селі, Дан вступив у Кам'янець-Подільський ліцей з посиленою військово-фізичною підготовкою. Згодом навчався у Львівській військовій академії сухопутних військ, яку закінчив з відзнакою.

Дан був одним із кращих курсантів, він увійшов у п'ятірку «золотих» медалістів серед двох сотень лейтенантів-випускників 2010 року. Його ім'я занесено на Дошку пошани академії. Як один із кращих фахівців своєї справи офіцер Колісник пройшов військовий вишкіл у Канаді. Відтак спецпризначенець проходив службу у військовій частині А-0661 на Поділлі. Йому довіряли найскладніші завдання, в тому числі й у зоні АТО, які він зі своїми підлеглими успішно виконував. Свідчення тому його бойові нагороди.

- За час роботи в ліцеї мені довелося випустити не одну сотню юнаків, більшість з яких потім обирали професію військових, але Дана Колісника пам'ятаю дуже добре і згадую його як найкращого вихованця, - розповідає колишній командир роти ліцеїста Ігор Варик. - І не тому, що про мертвих погано не говорять, а тому, що його дійсно любили та поважали як вихователі, так і ровесники. Він добре вчився, відзначався надійністю та вражав скромністю. На нього рівнялися інші учні, тож надаремно кажуть, що Господь першими забирає кращих.

А у ніч на 28 жовтня, близько 01:00, від пострілу снайпера загинув 24-річний В'ячеслав Завальнюк. На своїй бойовій машині поблизу села Станиця Луганської області В'ячеслав потрапив у засідку, і куля ворога обірвала молоде життя.

Трагедія прийшла у сім'ю подоланців з Ріпенців. В'ячеслава живим і неушкодженим чекали вдома батьки, сестра з братом та наречена. На літо молоді люди призначили весілля. Але не судилося В'ячеславу зробити щасливою кохану, не судилося дати життя своїм дітям, не судилося продовжити рід Завальнюків, дбати про батька з матір'ю, про сестру з братом. Тепер, хіба що фотографії та горбик землі нагадуватимуть про В'ячеслава, як і багатьох загиблих у цій безглуздій війні....

Хлопці, за що ж ви гинете? Чому мають не просихати від горя і сліз материнські очі? Дуже дорогою ціною дається Україні незалежність. Чи потрібна така незалежність, такою жертвою наших синів? Багато хто може мене засудити за ці слова, доки не торкнулося це горе когось. Жоден клопоту землі не вартий життя рідної дитини! Жодній матері не потрібна слава героя, головне лише одне, щоб син був живим. А ви, урядовці, вішайте ордени і звання своїм дітям.

Теги: [В'ячеслав Завальнюк](#), [Дан Колісник](#), [загиблі в зоні АТО](#)

Тетяна ШУХАНОВА

У Червонограді, що на Львівщині, поховують бійця АТО Дана Колісника

У четвер, 30 жовтня, у Червонограді відбудеться поховання 24-річного бійця-контрактника Дана Колісника, який загинув 25 жовтня 2014 року при виконанні бойового завдання під час проведення АТО.

Спецпризначинець капітан Колісник Дан Вікторович народився у 1989 році. Служив у військовій частині А0661, основним місцем дислокації якої є Хмельницький. Загинув у зоні проведення антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей. Вдома залишилися дружина Анна та 2 синів-двійнят, яким лише по 1 року і 9 місяців, – передає власкор **ІА ZIK**.

«Дан був хорошою людиною, вірним другом, дбайливим батьком і уважним чоловіком. Він відповідально ставився до своєї роботи. Це було його покликання. З 13 років навчався у військовому ліцеї у Кам'янці-Подільському, закінчив Львівську академію сухопутних військ, служив у Хмельницькому, – розповіла дружина Анна Колісник. – Сьогодні з Харкова мають доставити його тіло. Поховають Дана у Червонограді, бо звідти я родом. Там живуть мої батьки і я з дітьми туди переїжджаю. У Хмельницькому ми винаймали квартиру. Тепер тут нам нічого робити».

Прощання із Даном Колісником відбудеться 30 жовтня у міському храмі св.Володимира УПЦ КП. Час ще уточнюється. Поховають героя на Бендюзькому кладовищі, поряд із загиблим у зоні АТО добровольцем Русланом Жиліном

Край Кам'янецький

газета районної ради та райдержадміністрації

10
дек

Вони загинули смертю героїв

Добавив: Dina в Наші інтерв'ю

«Дан був моїм учнем у військовій академії, під моїм керівництвом він готував дипломну роботу. Це був один із кращих курсантів, яких я тільки бачив. Організований, працездатний, умів аналітично мислити та приймати самостійні оригінальні рішення. Природжений воїн, який незважаючи на свій вік, за час війни набув заслуженого авторитету в частинах спеціального призначення. Це офіцер, яким Батьківщина має пишатися», — так висловився начальник управління спеціальних операцій Генерального штабу Збройних Сил України Сергій Кривонос про мешканця села Калиня Кам'янець-Подільського району, 24-річного

капітана Дана Колісника, який загинув у зоні АТО 25 жовтня. Готуючи тоді про нього матеріал для газети, я спілкувався з людьми, які його добре знали, й почув багато позитивних відгуків про подолянина-Героя. А ось днями колега з центрального медіа-центру Міноборони України підполковник Андрій Агеев надіслав мені інтерв'ю з Даном Колісником, підготовлене редактором українського інтернет-порталу «Цензор. Нет» Юрієм Бутусовим.

Столичний журналіст, зокрема, підкреслює, що 140-й центр сил спеціальних операцій, у якому проходив службу Дан, — одна з кращих частин Збройних Сил України. Якісно підібраний особовий склад на основі 8-го полку армійського спецназу, місцем дислокації якого є Хмельницький, в ході АТО виконував спеціальні завдання на всіх ділянках фронту і в глибокому тилу супротивника. Про більшість цих завдань розповісти не можна. Але співробітники центру погодилися допомогти журналістові в роботі над статтею про проблеми бойового застосування спецназу в ході АТО. І, як пише Юрій Бутусов, він «...записав інтерв'ю з одним із кращих командирів груп українського спецназу — капітаном Даном Колісником. Дан — блискуче освічений офіцер, його чітко вивірені фрази майже не вимагали редагування. Він розповів про найважчий бій 140-го центру, провів грамотний і детальний розбір цієї трагічної історії. Ось що таке військова розвідка, завдання якої виконує спецназ, ось що означає відсутність «броні», артилерійської і авіаційної підтримки. Так сталося, що того дня, коли я приїхав в Харківський військовий госпіталь, Дан доставив туди одного зі своїх бійців, за життя якого відчайдушно боровся він сам і лікарі... Це перше інтерв'ю офіцера 140-го центру в засобах масової інформації...».

Переконали, воно буде цікавим і для читачів «Краю Кам'янецького».

«Це сталося 24 липня. Я отримав завдання провести пошук противника в районі Первомайська в денний час. Точної розвідувальної інформації ми не мали. По суті, передбачалася розвідка боем. Ризик прямого раптового вогневого контакту в районі був дуже великим, оскільки Первомайськ оборонявся чималими силами противника. Найближчий блокпост, який тримали наші товариші з «Омеги», розташовувався від нас приблизно за 12 кілометрів. Ми не могли розраховувати на артилерійську підтримку — це наш великий мінус. Мені додали групу підтримки в разі контакту і для забезпечення евакуації у складі одного БТР-80 і неброньованого вантажного «Уралу», в кузові якого встановили кулемет ДШК. Враховуючи обстановку, цей склад далеко недостатній для виконання поставленого завдання. Насправді, в районі належало провести дорозвідку, насамперед за допомогою авіаційної та агентурної розвідки. Проте через відсутність інформації, а в цьому районі планувалися подальші операції наших військ, ми розуміли, що завдання необхідно виконати тими силами, які виділили. На війні не завжди можна щось зробити за планом, тому що фактор часу найчастіше є ключовим. Ризик великий, але цього вимагали інтереси справи: якби розвідку не провела ми, то інші частини могли б завтра вийти на проведення операції й потрапити в засідку.

...В районі маршруту, який нам належало долати, інтенсивно рухалося цивільне населення. Однак нам вдавалося пересуватися по «зеленці» і забезпечувати повну скритність. Приблизно за 4 кілометри від Первомайська ми вийшли до мосту через залізничний переїзд. Під мостом стояв самотній мікроавтобус. Ми звернули одразу увагу, що він без номерів. Звичайний мирний громадянин навряд чи їздитиме на машині без номерів. До мосту примикав ліс, тут була зручна транспортна розв'язка — оптимальне місце для обладнання опорного пункту, організації блокпоста або засідки противника. Здавалося, що він мав би тут і бути, і тим не менш ніяких ознак не могли виявити. Ох, якби ми мали безпілотники чи космічну, авіаційну, радіоелектронну, агентурну розвідку, то ми б туди не ходили, та й багато куди ще не ходили. Але йде війна, й ми зобов'язані вирішувати завдання тими силами, які є в нашому розпорядженні.

Через міст йшов цивільний транспорт. Навколо підозрілої машини — ніякого руху. Очевидно, що її господарі десь у лісі й хотілося, щоб вони вже здалися. Зрідка якісь машини проїжджали в ліс. Підходи до моста відкриті, і при висуненні до автобуса нас могли виявити. Ми спостерігали за обстановкою понад півтори години. Без змін, все тихо. Я прийняв рішення просуватися вперед, оскільки наш загін мав виконати бойове завдання та виявити противника. Ми підійшли до мікроавтобуса. Він був порожній. Але всередині виявили бронежилет російського виробництва, пропуск «ДНР», дев'ять переносних зенітно-ракетних комплексів. Отже, поруч терористи, залишати автобус не можна. Я вирішив зачекати господарів машини. Ми розосередилися: моя група навколо автобуса, а прикриття — за нами в лісопосадці. Бронегрупа розташовувалася від нас в декількох кілометрах. Я не планував використовувати її для бою, тільки для евакуації. Тому в кузов «Уралу» посадив чотирьох бійців — двох досвідчених і двох резервістів, які тільки прибули на фронт і їх мали поступово вводити в бойові умови. Я дав наказ висуватися до мене на допомогу навіть у разі бою лише за мою команду.

Ще через півтори години до мікроавтобуса так ніхто й не вийшов. Ознак ворожої активності не спостерігалось. Повз нас пройшло дві людини, їздили машини, але нашу групу, яка залягла в 10 метрах від них, вони не виявили. Я подумав, що пора забирати машину й залишати небезпечну зону. І в цей момент все почало стрімко розвиватися.

З боку Первомайська під міст під'їхала автомобільна колона – два «жигулі», два автобуси «ПАЗ», мікроавтобус «Газель» і джип. Вони зупинилися від нас в 15 метрах і звідти почали розвантажуватися озброєні, добре екіповані, не менше 70-80 осіб, терористи у формі «ДНР» з «георгіївськими стрічками». Один з них вийшов з передової машини й зі зброєю напоготові попрямував до мікроавтобуса. Через якусь мить він мав нас побачити. В машині – цілий підрозділ. Як тільки вони зупинилися та почали розвантажуватися, стало ясно, що нас виявлять в наступну секунду, тому що ми на відкритій місцевості, без укриття. Хоча й противники також перебували в невідгданій тактичній обстановці – вони стояли на дорозі, виходили з машин, причому в кожному автобусі відкрили лише одні двері, але через дві хвилини вони б вивантажилися, розосередилися й тоді в невідгданій обстановці виявилися б ми, а нас набагато менше. У мене залишалося одне рішення – дати бій, придушити опір, відірватися від противника.

Я дав команду й дві наші групи відкрили вогонь. Ми розподілили завдання й накрили всі автобуси. Бронебійно-запальні кулі з такої дистанції прошивали машини наскрізь. Противник був приголомшений, бойовики стріляли у відповідь, але неорганізовано, вони встигали лише вийти на дорогу, а ми їх гасили одного за одним. Били прицільно, кидали гранати, працювали ВОГами. Я відстріляв три повних магазини. Група прикриття на фланзі активно підтримала нас вогнем. Дистанція – пістолетна, в приціл видно очі. Через 10 хвилин все закінчилося, машини палили, в них рвалися боеприпаси, патрони, щось свистіло над головами, але прицільний вогонь по нас вести було вже нікому. Більшість терористів залишилися в автобусах, а ті, що встигли вискочити, втекти не змогли. Однак з лісу, в який в'їжджали машини, стали висуватися нові групи озброєних людей – очевидно, тут на узліссі перебував базовий табір терористів. І вони стали висуватися до місця бою. Ми ж, під захистом групи прикриття, почали швидкий відхід практично без перешкод. У нас не було втрат. Та коли відійшли в найближчу лісопосадку, сталося непоправне...

З невідомих причин вийшов з ладу далекий радіозв'язок, і я не міг повідомити обстановку. На жаль, на той час в наших військах проблема далекого закритого цифрового радіозв'язку не була вирішена. В результаті командир групи підтримки не мав контакту й не міг отримати від мене команду на висування. Але він виразно чув звуки бою й припустив, що ми потрапили у важку ситуацію та прийняв рішення їхати до нас на допомогу, надати підтримку в евакуації з місця бою. Це було абсолютно вірне рішення, враховуючи вихід з ладу зв'язку, але... На війні не все йде за планом. Група підтримки висунулася до місця бою й ми не могли повідомити, що нас там вже немає. Коли вони вийшли до мосту приблизно через 20 хвилин, їх зустрів щільний вогонь великих сил противника, які підтягнулися з лісової бази. Ми ж від них вже в метрах 900 і по нас почали вести вогонь з міномета. А великокаліберні кулемети, протитанкові гранатомети відкрили вогонь по групі підтримки. Хлопці прийняли бій і відповіли з усіх стволів – вони почали відхід тільки переконавшись, що наших груп вже немає на місці бою, йшли, продовжуючи прицільно бити по вогневих точках противника.

Та найбільших втрат нашим бійцям завдала група снайперів, яка розташувалася на мосту та зайняла вигідну позицію, пануючу над місцевістю. Головний БТР піддався масованому обстрілу – три колеса розірвало на шматки, корпус багаторазово прострелений, але екіпаж не постраждав. Оператора-навідника врятувало диво – бронебійна куля розбила триплекс, в який він дивився, воїн пригнувся, опустив голову, і в цей момент у вежу влетіла граната з РПГ, кумулятивний струмінь пропалив вежу наскрізь. Проте неброньованому «Уралу» дісталось набагато більше. Там також простріляли всі колеса, машину зрешетили. Вона не вибухнула і не зупинилася тільки завдяки диву. Один із циліндрів виявився пробитий 12,7-миміліметровою кулею, офіцер, який вів машину, рухав її стартером, кабіна нагадувала решето, але його не зачепило. А от хлопці в кузові...

Ми зустріли наші машини, які відходили. Вони ледве повзли. Я піднявся в кузов — він був весь залитий кров'ю. Всі четверо моїх товаришів отримали важкі поранення. Ми приступили до надання їм першої медичної допомоги та евакуації. На жаль, швидко довести їх до блокпоста не вдалося. Через пробиті колеса БТР зупинився, «УРАЛ» також повністю вийшов з ладу, а до нашого блокпоста залишалося кілька кілометрів. Побратими з «Омеги» вислали за нами мікроавтобус з досить відчайдушними волонтерами, які працювали на передовій. Думаю, коли ми переможемо у війні, в кожній військовій частині треба поставити пам'ятник своїм волонтерам — без допомоги народу воювати просто неможливо. Мені дуже шкода, що я не знаю, як звуть цих прекрасних відчайдушно сміливих людей, сподіваюся, вони прочитають це інтерв'ю і вийдуть на зв'язок. Там була дівчина-медик. Поранені потребували негайної операції, термінової відправки в госпіталь. На жаль, найближчий з них, де їх могли б врятувати, розташовувався аж у Харкові. Але як? У нас ні реанімаційного вертольота, ні реанімобіля. Але навіть звичайний вертоліт нам вислати не змогли: не виявилось готових до зльоту. Ми зв'язалися безпосередньо з вертольотчиками й з'ясувалося, що недалеко від нас пролітає за іншим завданням один з екіпажів. Як тільки вони дізналися, що ми в біді, миттєво полетіли до нас. Вони сіли на блокпості. А ми чекали, поки до нас доїде машина.

У мене хороша медпідготовка: напередодні я пройшов у Києві курси за програмою «боець-рятувальник» і отримав від волонтерів сучасні аптечки для підрозділу. Я застосовував всі свої знання для порятунку життів. Всі четверо отримали поранення грудної клітки — кулі снайперів пробили легені, а також мали поранення в голову та інші частини тіла. Коли інструктор давав мені аптечку, сказав: «Ось вам у комплект одна декомпресійна голка, напевно чи у вас в групі в одному бою буде багато бійців з таким видом поранення». А виявилось, що так і сталося... Насамперед, я мав визначити ознаки, кому першому надати допомогу. Для цього звернув увагу на губи й ротову порожнину, очі. У двох хлопців очі потемніли і набрякли — це ознаки пошкодження мозку. Вони загинули майже відразу — їм вже неможливо було чимось зарадити. Одному з поранених надали допомогу — він сидів у свідомості, у некритичному стані. Кров швидко зупинили, говорили з ним. Я зосередився на допомозі іншому тяжкопораненому. Засунув палець у вхідний отвір на грудях — пневмоторакс. Легені пробиті, дихання перекрито — ввів голку, дихання відновилося. Зупинили кров.

Приїхали волонтери, поранених завантажили в машину, доставили до вертольота, злетіли. Вже в повітрі через перепад тиску зупинилось серце. Відкачували 10 хвилин — масаж серця, штучне дихання. Запустили вручну. Майже 4 години йшла безперервна робота. Руки тремтіли... Прилетіли до Харкова, повідомили, що доставили двох поранених, але нам прислали тільки один реанімобіль. Важкопораненого відвезли до госпіталю, ми зітхнули. Інший побратим сидів сам у вертольоті, ми винесли його, посадили. Але коли нарешті приїхав реанімобіль і за ним, він раптом... впав і помер. Виявилось — куля пробила плече, змінила траєкторію, зачепила легеню, хребет. Начебто невеликий вхідний отвір, а всередині — біда. Стався внутрішній крововилив. Весь час, поки ми летіли, офіцер стівав кров'ю. Йому було страшенно боляче за характером поранення, але він бачив, як ми відкачуємо іншого воїна, тримався мужньо, не видав ні звуку. Йому не можна було запустити серце — кров майже вся витекла... У польових умовах ми безпорадні. Коли приїхали у госпіталь, нам повідомили, що загинув і той, кого ми з таким трудом доставили. Основна причина — також величезна крововтрата...

У цьому бою загинули чудові воїни — Василь Кобернюк, Тарас Якимчук, Андрій Чабан, Володимир Черкасов. Я хочу, щоб їхні близькі знали про їхній подвиг, про те, що вони загинули смертю героїв і ворог дорого заплатив за їхню смерть.

Аналізуючи цей бойовий епізод, вважаю, що застосовувати підрозділи спецназу, призначені для операцій в глибокому тилу противника в якості військової розвідки переднього краю оборони противника, — невиправдано. Такі операції слід здійснювати лише з проведенням агентурної розвідки, при обов'язковій підтримці бронетехніки та артилерії, здатної працювати негайно за заявкою. Нам треба воювати вогнем і маневром, мати якомога більше професіоналізму та якомога менше необхідності жертвувати собою. Для цього потрібна якість планування бойових дій. На жаль, нас залучали і до інших непрофільних операцій. Наприклад, нашому підрозділу спеціальних операцій одного разу поставили контррозвідувальні завдання в ближньому тилу. Найгострішою проблемою є неувага до організації евакуації поранених, відсутність передових польових госпіталів, вертольотів для швидкої евакуації, реанімобілів у бойових порядках частин. Якби наші поранені потрапили на операційний стіл не через 4,5 години, а протягом години, то вони б залишилися живими.

Я розмовляю з вами, бо хочу, щоб з наших помилок зробили висновки, щоб помилки планування виправлялися й були правильно визначені пріоритети в бойовій підготовці, закупівлі обладнання, техніки. Війна не може бути без втрат, але результати боїв потребують аналізу та серйозного розбору.

Слід сказати, що під час проведення операцій такого роду, для яких підготовлено наш підрозділ, за весь час війни ми не понесли бойових втрат. Всі безповоротні втрати припали на 24 липня. Це був найважчий бій 140-го центру сил спеціальних операцій».

Відтак журналіст зазначає, що це був ще не найважчий бій 140-го центру, найважчий стався 25 жовтня під час прориву оточення російських найманців біля 32-го блокпоста, коли в бою капітан Дан Колісник загинув смертю хоробрих. Він загинув, як Герой. Його групі знову на завдання довелося йти вдень. Без бронегрупи. Без артилерії. Вона працювати не могла за умовами перемир'я. Дан — людина честі й не міг відмовитися від виконання завдання, бо мав рятувати товаришів. Він завжди був готовий йти попереду, бо вважав, що командир має служити прикладом для бійців. Хлопці з 140-го плакали над його тілом... У Дана залишилася дружина й двоє маленьких синів-близнюківА ще автор інтерв'ю висловив переконання, що подільянин Дан Колісник заслуговує найвищої нагороди. І коли готувався до друку цей матеріал, стало відомо, що Президент України Петро Порошенко 29 листопада підписав Указ, згідно з яким за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності, спецпризначенця капітана Дана Колісника нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

4 грудня, напередодні Дня Збройних Сил України, минуло 40 днів з дня загибелі капітана Дана Колісника. Він пішов у Вічність як Герой, до останнього вірний своєму військовому обов'язку й Україні.

Василь ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ.

на знімку: Дан Колісник.

Перше, що запам'яталося, це ясний погляд великих темних очей, чорнява голівка, надзвичайна увага, стриманість. Прихований інтерес до нового, до людей. Любив малювати, і вже тоді дитяча увага розгорталася перед ним картиною бою: вояцькі однострої, зброя, техніка. Природні здібності, відповідальність, жага до знань готували його до майбутньої професії військового.

Пам'ятаю особливе ставлення до матері: атмосфера доброти, повного довір'я, відчуття єдності сім'ї.

Литвинюк Майя Василівна, перша вчителька

Згадуючи Дана, бачу очі: захоплені, розумні. Він чітко знав, чого хотів. Запитував конкретно і вимагав чіткої відповіді. Хотів вирости як фізично, так і морально. Здобувати знання вважав своїм найпершим завданням. Я ніколи не можу згадати його безцільно блукаючим чи просто нічим не зайнятим. Він щось постійно читав, розповідав, писав. З ним було цікаво працювати. Цікавився більше точними науками. Любив свою сім'ю, особливо, маму. Гордився тим, що батько у нього майстер на всі руки.

Мельник Тамара Володимирівна,

вчителька математики

Дана я знав ще з раннього дитинства, точніше, Даника, як ми із Поплаухіною Мар'яною називали його, навчаючись у початковій школі села Калиня. Даник був особливим. Він мав гостре відчуття справедливості, будь-яку справу завжди доводив до завершення. Здавалося, для нього немає нічого неможливого. Потрібно співати - Даник співає, потрібно малювати - він малює, загалом, майже усе Коліснику вдавалось робити добре. Його бажання вчитись, особисто для мене, стало прикладом у подальшому житті.

Шкільну програму Кульчиєвецької ЗОШ I-III ступенів, куди ми вступили після закінчення четвертого класу, Даник опанував, фактично, найшвидше з усіх однокласників. Великий хист виявляв до точних наук. На кожній контрольній у центрі уваги. Потрібно визнати, що списувати він давав усім, не відмовляв нікому. Я добре пам'ятаю, як ми кожного ранку перед математикою чекали на Колісника, знаючи, що Даник точно розв'язав усі завдання, і навіть ті, які були із трьома зірочками.

У той же час, особливу увагу Дан звертав на свій фізичний розвиток.

Колісника не можна було назвати кращим спортсменом нашої школи, але його бажанню бути першим, бути кращим, могли позаздрити олімпійські чемпіони. Даник полюбляв футбол, не раз ця гра зводила нас на одному полі в позаурочний час. Не був байдужим він і до баскетболу та волейболу, тому саме біля будинку Колісників висіло саморобне баскетбольне кільце.

Також цікавило його і все військове.

У восьмому класі я і Даник чітко вирішили для себе, будемо після 9-го вступати до Кам'янець-Подільського ліцею з посиленою військово - фізичною підготовкою.

Шкільні роки промайнули швидко, і ось ми уже у берцях «топтали» старенький плац Військово-інженерного інституту, який ліцеїсти, успішно ділили із курсантами та солдатами батальйону забезпечення. Десь у глибині душі тоді у кожного з нас сформувалась мрія стати військовим та назавжди пов'язати своє життя з українськими Збройними Силами. Проте, життя внесло свої корективи. Мені так і не довелося стати офіцером, а Даник, не зраджуючи дитячій мрії, упевнено йшов до поставленої мети і врешті опанував гідну професію військового розвідника.

За два роки навчання в ліцеї Колісник став справжнім патріотом, він як і більшість з нас готувався вірно служити українському народу. Ще тоді, у 2006 році, в останній рік навчання, було помітно, що Дан змінився, став дорослим, серйозним молодим чоловіком. Тоді стало зрозуміло, що це - особистість, про яку ще не раз згадають...

Наші ряди покидають кращі. У жовтні цього року, під час виконання чергового військового завдання в рамках АТО на території Луганської області, трагічно обірвалось життя мого товариша, однокласника та славного захисника України - Колісника Дана. Для кожного з нас це особиста трагедія, яка раз і назавжди розділила час на «до» і «після». Разом із Даном кожен втратив якусь частинку своєї душі.

Я завжди буду пам'ятати Дана Колісника як надійного товариша, хорошого військового, талановитого керівника і, передусім, як Героя, що поклав своє життя за нашу Батьківщину.

Воістину Герої не вмирають! Герої навіки живуть у наших серцях! Вічно буде жити пам'ять про великий подвиг гідного сина українського народу - Колісника Дана!

Омаров Сергій, однокласник

Даник в дитинстві був дуже мирним і спокійним хлопчиком. Улюбленими нашими заняттями було рибальство і збирання грибів. І все це в нього виходило дуже добре. Якось, пам'ятаю, уже підлітками ми вирішили відсвяткувати свято Петра і Павла. Привезли з Кам'янця продукти, але хотіли ще зварити рибну юшку. Дана, як наймолодшого, відправили на став наловити рибки. Сподівались, що принесе хоч міленької. Поки розкладались, дивимось, біжить Даник зі зламаною вудкою, а в торбі великий карась. Ми йому за це були дуже вдячні.

Брама мого подвір'я знаходилась навпроти брами подвір'я Колісників. І часто ми грали у футбол, до речі він був гарним гравцем, а воротами нам слугували брами чи хвіртки. На вулиці ми жили дуже добре. В домі Колісників була завжди тепла атмосфера. Коли не зайдеш, тобі раді: нагодують, підтримають, щось цікаве розкажуть. Батько любив нам розповідати про армію, диверсантів. Він часто малював фарбою нам прізвища і номери на футболках. Це була футбольна форма, якою ми тоді дуже пишались. Також у батька був туристичний намет, який він часто розкладав нам посеред лісу і ми не могли цим натішитись. У той час наших ровесників почали захоплювати комп'ютерні ігри та ігрові приставки. Багато хто годинами просиджував за ними, а Дан казав: «Я краще за цей час відро грибів назбираю чи торбу карасів наловлю. І для здоров'я корисно і в дім прибавка».

Непомітно спливало дитинство і після 9-го класу Дан Колісник вступив до Кам'янець-Подільського ліцею з посиленою військово - фізичною підготовкою. О, як же він тоді цим пишався! Адже вступив сам, без знайомств, без хабарів, без сторонньої допомоги. Було важко з родичами та друзями бачились тільки по вихідним і то не завжди. Часто батьки їхали до ліцею та везли за проханням сина щось «добреньке». Навчання у ліцеї - то були перші кроки Дана в самостійне життя.

Якось мені зателефонував Дан і приголомшив новиною про своє одруження. Він запросив нас на своє весілля до Червонограда. Ми тоді жили в Києві і на запрошення одразу погодилися. Домовившись з друзями по

службі, Дан влаштував нас на ночівлю у військовий гуртожиток. Наступного дня, зранку, ми були присутні на урочистій реєстрації в РАГСі, а далі пішли на прогулянку до парку. Ми дуже весело провели час: жартували, співали, фотографувались і веселились - все як у дитинстві. Пізніше була святкова вечеря. Весілля було скромне, але дуже гарне та душевне.

Таких друзів Господь посилає тільки раз в житті. Дуже сумно, що від нас ідуть кращі. З Даном було завжди цікаво, весело і комфортно. В ньому гармонійно поєднувалось такі якості, як бажання бути першим, надійність, наполегливість та простота, витримка та веселість. Це був не просто хороший друг, син та батько - це був справжній патріот своєї Батьківщини, за яку він і віддав своє життя. Я назавжди збережу пам'ять про свого найкращого друга в своєму серці і розкажу про нього своїм дітям!

*Друг дитинства **Присяжний Денис Володимирович***

Вже не перший рік працюю в нашому ліцеї. Не одну сотню вихованців випустив у життя з нашого навчального закладу. Інколи, коли говорять про когось із «наших», я важко можу пригадати його, а ось Дана Колісника пам'ятаю дуже добре. Адже, на моїх очах з маленького на зріст юнака, сформувався сильний духом воїн з міцним характером і сталевую волею. Він був дуже наполегливим у навчанні. Пам'ятаю, як під час самопідготовки багато ліцеїстів не могли справитись з домашнім завданням і просили допомоги. Сьогодні одні, завтра - інші. А Дан жодного разу не звернувся за допомогою, незважаючи на те, що навчання було важким, адже цей клас був спецкласом з фізико-математичним нахилом.

У Дана була чітка ціль - стати добрим кадровим офіцером, і він неухильно до неї йшов. Вроджених гарних фізичних даних у Колісника не було, але воля була неосяжною. Якось ліцеїсти бігли крос з речовими мішками, в яких були особисті речі. Це дуже виснажливе випробування, і багато хто «сходив» з дистанції. Я тоді хвилювався за декількох учнів і за Дана в тому числі. І яке було моє здивування, коли цей невеликий на зріст юнак не тільки сам добіг до фінішу, а крім свого ще й приніс речовий мішок свого товариша, який був на голову вищий і більш дужий.

Капітан Семенюк Ігор Михайлович, вихователь Кам'янець-Подільського ліцею з підвищеною військово-фізичною підготовкою

Ми познайомились у січні 2008 року. Він якраз навчався на 2 курсі інституту. Коли перший раз ми вирішили зустрітись, наша перша зустріч пройшла не зовсім звично. Я приїхала до Дана у Львів. Хоч я і живу недалеко, але завжди хотіла подивитись Львів, тому ми і вирішили що до нього приїду я, а він не зрозумівши мене, замість того, щоб зустріти мене на автостанції, поїхав на залізничний вокзал. Уявіть мій розпач, коли при всьому бажанні погуляти по місту я прочекала його на зупинці 1,5 години, бо він довго не міг виїхати з вокзалу. Але очікування того вартувало... Ми піднялись на високий замок, краєвид там просто неймовірний, і якщо я на нього трішки образилась за довге очікування, все пройшло кудись само собою.

Після тієї зустрічі ми зустрічались при кожній нагоді, Дан приїжджав до мене в місто або я до нього у Львів. Ми все більше часу хотіли проводити разом. Того року, його відпустку ми провели у нього в селі. Ми часто гуляли по Кам'янці-Подільському. Його тато зробив нам екскурсію по Хотину, також ми їздили в Бакоту. Через 1,5 роки Дан зробив мені пропозицію. І тоді я просто не могла повірити у своє щастя - так палко я його кохала!

У 2009 році Дан брав участь у параді до Дня незалежності України. Ця підготовка до параду проходила в Десні під Києвом. Я зі своєю сестрою їздили до нього на підготовку, яка тривала трохи більше місяця, а потім після параду їх відправили у відпустку. Коли Дан зробив мені пропозицію, ми багато обговорювали, яке має бути наше весілля. А вийшло зовсім все спонтанно. Коли ми прийшли в РАГС подати заяву на одруження, нам пішли назустріч, так як він військовий, нам не довелось чекати довго і 24 вересня 2009 року нас розписали. Замість того, щоб зробити плановане весілля, ми просто розписались, а батьки дізнались майже в останню мить.

Ми ніколи не шкодували про це. А через рік ми скромно обвінчались у церкві.

В інституті Дан був відмінником. Вирізнявся серед інших комунікабельністю та активністю, за що його всі поважали і любили. Він часто брав участь у змаганнях, будучи гарним спортсменом, відповідально відносився до свого навчання, завжди старався написати свою роботу і обов'язково допомагав своїм товаришам. Інститут він закінчив у 2010 році із золотою медаллю.

На самому випускному, коли була офіційна частина, йому надали за честь виголосити прощальну річ і прочитати Присягу.

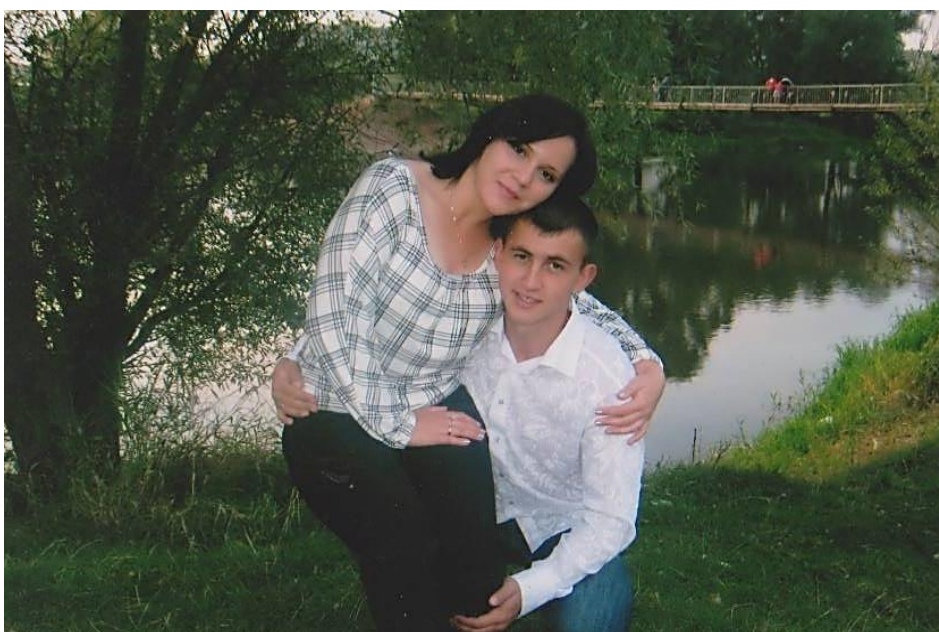
Після закінчення інституту він поїхав працювати у Хмельницький. Майже відразу, як він тільки прийняв посаду, його направили на водолазні курси, де отримав свідоцтво, при якому він міг би бути інструктором по плаванню, Дан нагороджувався грамотами за різні високо- професійні заслуги. У 2011 році були змагання у Пскові (Росія) і хоча в останній момент змінили правила їхньої участі, він був високо оцінений суддями за свій професіоналізм, тактику і проведення змагань. У 2012 був нагороджений за проведення змагань на кращу розвідгрупу по Україні. У квітні 2013 він їздив на навчання у Норвегію.

У червні 2013р. Дан брав участь у змаганнях на кращу розвідгрупу збройних сил Білорусії, де також був нагороджений. А у вересні, він поїхав на 3-х місячні курси навчань у Канаду.

Ніколи Дан не зупинявся на досягнутому. Весь час перебував у пошуку чогось нового. Як військовий офіцер, він постійно підвищував свою професійну майстерність: багато читав історичної літератури, фахові журнали та інтернет-видання. Попри все це, Дан найбільше любив брати участь у військових навчаннях. На його думку, саме такий вид діяльності формує всі необхідні якості і навички справжнього висо- копрофесійного військового, який за потреби зможе реалізувати свої уміння на полі бою.

Він був не тільки гарний професіонал своєї справи, але й ніжним, вірним чоловіком і люблячим батьком. Він обожнював своїх дітей. Коли ми

тільки почали «планувати» діток, він завжди говорив: «в нас буде двоє». Так як Дан хотів так і сталося, Бог подарував нам таке щастя. Коли я йому повідомила про свою вагітність, він якраз брав участь у змаганнях по Україні. Коли я йому подзвонила, він якраз готувався до марафону і після цієї новини прибіг одним із перших! Після народження діток, у зв'язку з тим, що 2013 рік у нього був насичений на поїздки, де б він не був, куди б він не їздив, він дзвонив кожен день і казав, як він їх любить і як за нами сумує.

У липні коли загинули хлопці із його роти, у бою під Первомайськом, у Дана щось підірвалось, якась частинка його душі... Він дуже ретельно підбирав свій особовий склад, він підбирав найкращих (адже їхній центр був утворений з кращих офіцерів і солдатів 8 полку). Дан частенько мені казав, шуткуючи, «я їхній тато, а вони мої діти». Він переживав за кожного, він не ставив себе вище, він був із ними на рівні. За це він отримав високий авторитет, хлопці його дуже поважали.

Дан дзвонив кожен день, кожен день я чекала від нього звістку, коли не міг подзвонити, писав смс. Завжди говорив, що все добре, як любить і сумує за нами. У той день, 26.10.2014 р., коли він не подзвонив і не вийшов на зв'язок, я зрозуміла, що щось сталося. Весь день я дзвонила і писала смс, а зранку наступного дня до мене подзвонив начальник частини, коли він представився «я начальник частини А.А. де служить, ні, служив Дан...» мої страхи підтвердились, це був кінець, Дана не стало. Я до сьогодні дослівно пам'ятаю ту розмову, і, напевно, ще довго вона буде лунати у моїй голові...

Шкода, що Даня і Кірюша, наші синочки, так і не відчують його любові, його турботи. Шкода, що вони виростуть без такого батька. Дан їх дуже любив, вони були сенсом його життя. Діти його пам'ятають, хоч вони і знають, що татка немає, що він живе із «бозьою», вони часто питають «де тато», «коли тато прийде».

Дуже добре пам'ятаю той день коли він їх вперше взяв на руки, як він тоді боявся. Дан завжди хотів щоб у нас було двоє. Хоч 2013 рік (цього року народились наші дітки) у Дана був плідний на поїздки та коли він приїжджав додому він гарно давав собі раду із ними, а деколи навіть краще ніж я. Я дуже пишаюся ним як батьком, яким він був чоловіком, як Героєм. Героєм який загинув боронячи свою землю, свою Батьківщину. Героєм який хотів і вірив у краще майбутнє для своїх дітей.

Дуже важко писати спогади, коли ще не так давно планувалось жити у мирі і щасті, виховувати дітей і зустріти разом старість, а тепер писати про нього у минулому часі.. це просто жах!

Бережи Боже нашу Україну! Дай сил витримати, вистояти і піднятися з колін! Дан дуже гарно малював. Коли ми вже зустрічались, в одне із звільнень він приїхав до мене із подарунком, він намалював наш портрет.

А Даню і Кірюшу він намалював у Канаді. Дан так за ними сумував, він намалював їх на плівці, одразу фломастерами, у нього получалось усе, за яку б справу він не брався.

Анна Вікторівна Колісник, дружина

Звістка про загибель Дана була приголомшлива. До сих пір пронизує мозок крик сестри про те, що його не стало. І хоча вже минуло більше року, рука не підіймається видалити його номер з телефону. Інколи здається, що він може зайти, як завжди, усміхненим і сказати своє "Привіт!". Однак цьому вже не бувати.

Востаннє я спілкувалась з Даном за місяць до трагедії. Вони приїздили у справах до Києва, але, на жаль, нам не вдалося зустрітись. Перед його поверненням на Схід, ми спілкувалися по телефону і я йому наостанок побажала, щоб швидше скінчилася війна і що ми обов'язково зустрінемося. Його остання фраза була "Все буде добре!" і все..

Залишилась пустота, біль і спогади...

Дан був дуже щирим, доброзичливим і життєрадісним. Він був вогником у нашій родині. Ніколи не припиняв навчатись, вивчати щось нове. Ми завжди раділи його успіхам, досягненням і були впевнені, що у нього попереду велике перспективне майбутнє. Він мріяв виховувати синів-двійнят, які стали для нього сенсом життя. Поруч з ними, він не відчував втоми, і коли була нагода хоча б на день приїхати додому, він намагався якомога більше приділити їм увагу.

І хоча Дана не стало коли дітям не було навіть двох років, я впевнена, що він закарбувався у їхній пам'яті люблячим батьком.

Не стало хорошого друга, загинув вірний чоловік, пішов з життя захисник України. Хочеться вірити, що його доля урвалася не марно.

Слава Героям!

Сестра дружини Дана Ольга

Не знаю с чего начать, но начну с самого начала.

Первое мое знакомство с Викторовичем началось тогда, когда я делал первые шаги в военной службе. Именно ОН обучал военному ремеслу. Меня еще тогда очень удивило, что будучи еще молодым офицером он уже так много знал и имел авторитет и уважение среди своих парней и начальства. Викторович всегда помогал мне. Помню на одном изучении я натер ноги))) Командир видел что мне очень тяжело было))) Говорит - давай мне свой рюкзак))) тем самым выручил меня в тот момент. Еще один забавный случай помню. Шел последний день учений у всех закончились запасы с едой. Остались какие - то консервы отвратительные.. и вот мы сели обедать достали консервы, а Командир, что то долго копался в рюкзаке и достал оттуда домашние котлеты ..)))) все спрашивали блин, ну как??? Откуда...))) ОН сказал - я знал, что так будет и поэтому специально оставил их про запас))) Таким образом накормил всех парней домашними котлетами))) частенько с парнями вспоминаем этот случай..)))

Ну а через некоторое время начались командировки на восток Украины. Именно там мы и стали как родные с ним по Настоящему.. Мы были с ним не просто как командир и подчинённый, а как два брата всегда вместе были.. Я мог рассказать ему все свои проблемы, попросить совет, знал что всегда выслушает меня и даст нужный совет. Все время меня жизни учил)))

У Командира был неоспоримый авторитет среди парней. Никто даже слова поперек сказать не мог. Раз ОН сказал значит так надо, значит надо. При этом всегда слушал мнение парней, но решения принимал всегда Викторович.. Перед каждой задачей он всегда излучал такую уверенность и спокойствие, что никто даже не сомневался что все будет в порядке... Казалось бы такой молодой, а такой мудрый и хладнокровный. Но нас уже это и не удивляло.. Викторович был у нас как психолог.. всегда каждый из парней приходил изливать душу ему)) он знал, что нам тяжело - поэтому всегда слушал. Хотя мы знали, что и ему нелегко, но Командир этого совсем не выдавал..

Еще Командир очень любил кофе.. помню, говорит - надоело мне с этой военной кружки пить, хочу говорит нормально по человечески.. и через некоторое время приносит белую кофейную кружку с блюдцем. Незнаю, где он ее достал ..)) но с тех пор каждое утро Командир пил кофе как он говорил "Як біла людина")))) ..

Еще очень любил своих сыновей .. постоянно рассказывал как они встречали его с очередной командировки.....)!!!

Бойовий побратим Антон

Вам був хорошим людиною, справжній патріот, людиною честі і людиною слова. Він був модним чоловіком, гарний батько і добрий син. Він у насійкав ішов по житті він все сприймав позитивно. Він не відступав, не відмовився ні від одного завдання як і перед нами не ставив, як і рішуче він не приймав, у нього на все була відповідь "все буде добре". Але так сталося, що він не повернувся з останнього завдання, і важкий біль втрати мучить до сьогодні. У як би ватко не було, я вірю у те, що все буде добре. Життя продовжується і треба жити далі, до єтих заради кого і заради кого він залишив, двох чудових синовчків, і ми нами нове покоління ми мусимо риниати нашу Україну, ми мусимо риниати нашу жеті на краї. Вони в це вірили, вони вірали найдорожче, свою душу і свої жеті. Вони зробили це заради нас і для нас. Щоб ми з вами жили у мирі і спокої. А пісик собі, вони залишили світлу пам'яті і нестримний біль.

Все буде добре, все буде бути так!

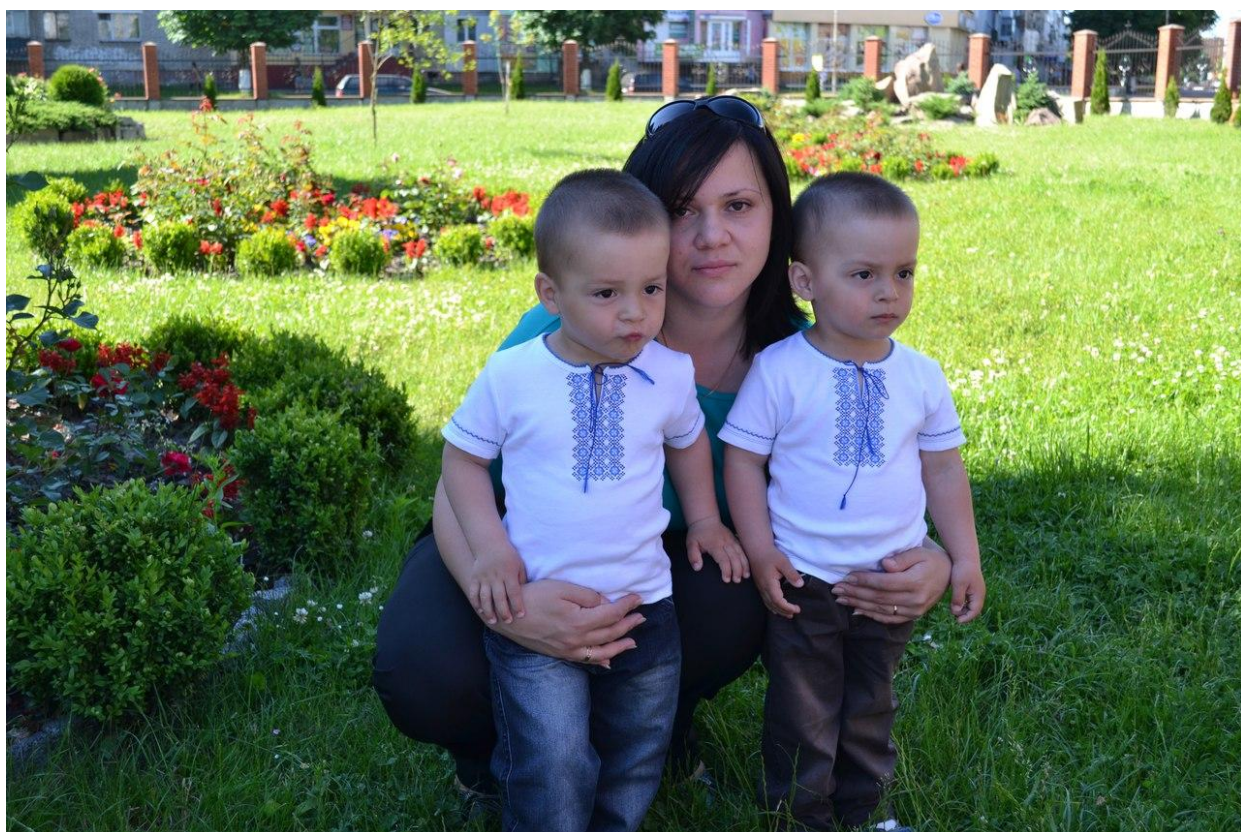
Спогади дружини **Анни Вікторівни**

Дан з синовчками

Прогулянка під час відпустки. 2014 рік

2015 рік

Дуже важко говорити про Колісника Дана в минулому часі. Адже, як зараз бачу його на першій парті, за якою він просидів на уроках фізики протягом двох років навчання у ліцеї, завжди усміхненого, доброзичливого, щирого. Йому досить легко давалася фізика, без особливих зусиль він розв'язував складні фізичні задачі, проводив експерименти. Дан завжди виручав своїх товаришів на уроці, коли на моє запитання «Хто піде до дошки відповідати?», більшість учнів відводили погляд, він з радістю йшов до дошки, його відповіді завжди були

змістовними, грамотними, точними і лаконічними, за що отримував найвищі бали. Йому, завжди впевненому та цілеспрямованому також було притаманне і почуття гумору, до цього часу пам'ятаю його постійну відповідь на моє запитання чи всі домашні задачі виконали: «Галина Миколаївна, зробили все як ви вчили, навіть не сумнівайтесь». Він з радістю брався за справу, яку йому доручали та з ентузіазмом її виконував. В практиці нашого ліцею були дні самоврядування, коли учні проводили уроки. Пам'ятаю, урок який проводив Дан у 10-А класі на тему: «Струм у електролітах. Електроліз». Він протягом тижня самостійно підбирав матеріал, відео, готував досліди. Урок у нього вийшов цікавий, змістовний, як у справжнього вчителя. Учні його дуже уважно слухали, виконували всі завдання, задавали запитання. А я, спостерігаючи за ходом уроку на останній парті, дивувалася, звідки у цьому невисокому хлопчині стільки впевненості, зосередженості та мудрості.

Напевно, кожному педагогу хочеться, щоб його учень у майбутньому домогся успіху. І, звичайно ж, приємно, коли саме так і відбувається. Дан дуже мріяв стати розвідником, а для цього потрібно було на високі бали здати вступні екзамени, які всі хто поступав у заклади Міністерства оборони, мріяючи стати військовим, вперше здавали на полігоні м. Яворів. І от після вступного з фізики, він мені дзвонить та запитує: «Всі задачі зробив, завдання були неважкі, а от в одному питанні не впевнений, скажіть мені швиденько, щоб я не переживав, що частіше використовують як теплоносій на атомних електростанціях: воду чи рідкий натрій?». А вже після завершення вступних іспитів прислав sms: «В мене все получилось. Я отримав високий рейтинговий бал і поступив на розвідника!» Так, дійсно, у нього б усе вийшло, але, нажаль, дуже швидко обірвалося його молоде життя. Такі учні як Колісник Дан завжди будуть прикладом для учнів нашого ліцею. А в моїй пам'яті він залишиться як один із найкращих ілюбимих мої випускників.

Забігальок Галина Миколаївна, вчитель фізики

Дан... Наш маленький, веселий, хороший хлопчик. Він ходив тихенько і нишком, як котик. Це вже формувались перші риси майбутнього розвідника. Він ніколи не видавав лишньої інформації, був стриманий, скромний і, не за віком, серйозний. Клас, в якому він навчався, був моїм

улюбленим. Ці діти мені чимось нагадували випуск 2003 року – добрі, щирі, відкриті, розумні і талановиті. Ми проводили з ними в ліцеї більшу частину свого вільного часу. Хтось із класу завжди заходив до мене в учительську і просив прийти до них у клас. Коли я заходила і питала, що вони хотіли, то бачила лише щасливі посмішки і чула традиційну відповідь: «Ми без вас вже не можемо! Поговоріть з нами трошки...». І я говорила, і ми не могли наговоритись. Вони всі тримались купки, ми часто ходили з ними на екскурсії по місту, знімали різні свої інтерв'ю (то просто у класі, то на вулиці під час змагань, то у начальника до 5-річчя ліцею). Тепер дивлюсь і свідомість не хоче повірити у те, що цієї милої дитини вже більше не побачу. Та, дякуючи, такому великому досягненню цивілізації, як відео всі діти для нас завжди все ще ліцеїсти. Чудова здатність камери спиняти час...

Він не був заядлим істориком, але дуже добре знав фізику і завжди сидів біля вчительки фізики в учительській і слухав її пояснення. Я запитувала: «Дан, ким ти збираєшся стати, що ти так ту фізику вчиш?» на що він коротко відповів «Розвідником!» І я готова була пробачити йому деякі погрішності свого предмету, бо розуміла, що він був серйозним у своїх намірах. А тепер я можу сказати, що з ним сміливо пішла б у розвідку!

Десь зо два роки тому Дан приїжджав у місто на якісь курси, зайшов у ліцей. Ми зустрілись... то вже був не маленький хлопчик, а змужнілий і гарний чоловік, такий дорослий, мужній, статний. Сказав, що одружився вже. Не пам'ятаю, про що ми тоді говорили... мабуть про роботу, кар'єру, сім'ю, діток ще тоді у нього не було. Але я слухала його і тихо раділа успіхам та насолоджувалась його природним шармом і дорослістю. Мене перехоплювала гордість, що я його вчила, а він тепер досяг усього у своєму житті. Саме в цій зустрічі я його і запам'ятала і таким він і згадуватиметься завжди!

Войчишина Валентина Леонідівна,
вчитель історії, педагог - організатор

Колісник Дан Вікторович 30.12.1989р.
Хмельницька обл., Кам'янець-Подільський р-н,
с. Калиня
тел. 80971322792

Шановна Валентина Леонідівно, ось ми
чуже здали іспит з Історії України і це
свідчить, що на цьому нашій одруженій зустріч
різкі закінчилися, але не означає адже
ми ще не раз будемо приїжджати до
Вас. З ми зможемо поговорити про ті
два роки які ми разом провели в
Кам'янці-Подільській військовій ліцей.

Хочу подякувати вас за, здоров'я, вираження
яка це вам знадобиться, щоб ви могли це
багато інших ідей, які будуть величезні тут.
А також хочу подякувати за те, що ви
нас навчили за ціх два роки!!!

З повагою
Л-ст Колісник

*Під час навчання
у ліцеї*

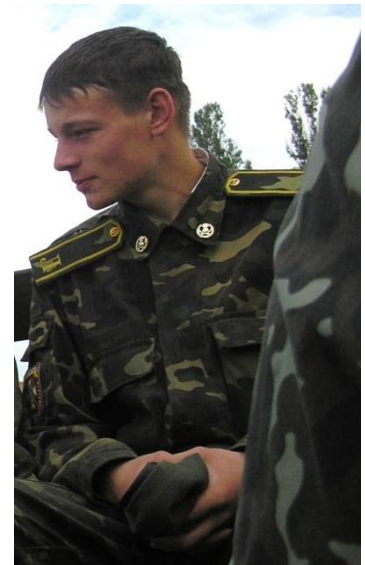

Дан був відповідальним, завзятим, доброзичливим, витриманим, добрим, завжди робив правильні та обдумані кроки, коректно реагував на критику, в колективі зарекомендував себе як справжній друг та надійний товариш .

***Олександр Кишемінський**, начальник групи водолазно рятувальних робіт аварійно-рятувального загону ДСНС у Хмельницькій області*

Я його, в принципі, близько не знав, та можу сказати що він - щира і добра людина, завжди веселий та надійний товариш.

***Олександр Лелюк**, м. Дніпропетровськ, старший лейтенант, заступник командира інженерно - саперної роти. інструктор з повітряно - десантної підготовки, 81 окрема десантно-штурмова бригада*

Хоча ми і не підтримували контакт останніми роками, але завжди, згадуючи ліцей, я згадував і Дана, одним із перших. В ті часи ми були добрими друзями.

Я навіть прізвисько йому дав - Кіт => Його тоді так всі називали. З першого погляду, він був малим і непримітним - звичайним ліцейстом, але то тільки з першого.. Він ніколи не влізав у якісь компроментуючі історії, тому відібрати один яскравий спогад важко, натомість дуже легко підібрати цілий ряд ситуацій, які без усмішки згадувати неможливо. Якось на полігоні у нас були бігові змагання між взводами і час забігу рахувався по останньому, а

останніми завжди бігли наші "великі" хлопці.. Так от, Дан - найменший зі взводу - був одним із тих, хто залишились у хвості і за руки тягнув відстаючих, в той час, як наші головні спортсмени побігли вперед за рекордами. Ось таким він був у всьому - все заради команди. Пам'ятаю, що Дан завжди мав конкретну ціль стати професійним військовим і йшов до неї наполегливо, але це не заважало йому залишатись веселим, цікавим і компанійським.

Після ліцею, час від часу, в мене з'являлось бажання вийти з ним на контакт, зустрітись, але все якісь незначні справи заважали - тепер пізно... Найкращі йдуть раніше. Вічна Пам'ять і Слава Герою!

Василь Ковальчук, м. Львів, займається комерційною діяльністю

... декілька раз брався за написання, але так і не зміг зібрати воєдино образ, характер, життєву позицію Дана і змістовно це подати! Людина яку я знав, був постійний у всьому: і його поведінка, і манера спілкування, і вчинки, як в колі друзів, так і повсякденному житті не змінювались!

Серйозний, привітний, відповідальний, надійний, а як показало життя в подальшому, хоробрий та відважний - і це все якості, притаманні справжньому чоловікові та другу! Крім ліцею ми з ним ще поступали разом в Львівський політех ім. Сагайдачного і знаходились на Яворівському полігоні в одному таборі на протязі двох тижнів, де постійно спілкувались та підтримували один одного. І та ситуація, що більш старші або сильніші хлопці (абітурієнти) відносились до нього з повагою, не здивувала мене, тому що, знаючи Дана, його небайдужість, харизму та цілеспрямованість, інакше і бути не могло! Хороший друг і, переконаний, не гірший бойовий товариш.

Нажаль, конкретних ситуацій з життя в ліцеї виділити не можу, тому що всі вони були позитивні, пам'ятні та безцінні! Шановна Валентина

Леонідівна, дякую Вам, що не забуваєте нас, попри те, що рідко спілкуємося і збираєте спогади про тих кого не стало!

До речі прізвисько "киця" продовжило свою ходу в Львові трохи видозмінившись на "кіса" з 12-ти стільців, видно точно щось в ньому таке було, що всі так називали!))

***Вадим Ляліхов**, провідний спеціаліст Хмельницького обласного відділення (філії) Комітету з фізичного виховання та спорту Міністерства освіти і науки України*

Я пам'ятаю Дана, як хорошого товариша, веселою та розумною людиною, яка прагнула у своєму житті досягти великих висот та мала неймовірну тягу до всього навколишнього...

***Руслан Сулейманов**,
командир роти радіоперешкод, м. Житомир*

Вуньск - 2006

Наш капитан

Мы вроде были взрослыми тогда,
Казалось все мы повзрослели.
Но не заметно шли года...
А стало ль все как мы хотели?

Казалось да, а может нет,
Мы все по свету разлетелись.
У каждого своя семья, жена и дети появились,
У каждого свой дом, свой долг, своя работа
И беда у каждого своя,
Но лишь война на всех одна
Пришла и громом прокатилась!

Война и смерть, как две сестры,
Идут дорогой вместе.
Пока есть я, пока есть ты
Лишь Дана нет на месте.
Ведь две сестры пришли за ним
Забрали брата чести.

И только ветер наших дней
Останется веками
И старый добрый наш лицей,
Красивая улыбка мамы
Казалось, было все,
Увы, осталось только память.

Наш «Малый» капитан тогда
Бродил в лицейском марше
И «Машка» бегала за ним,
Металлом снег соскрёбши.

И этот грозный тир, и полигон,
И звон сапог под утренний мотив.
Казалось, было все, увы нас стало меньше.

Скорбит душа, скорбит и тело,
Скорбят все те, кого ты знал.
Как ты прожил – я не сумею,
Как я живу – ты не успел.
И лишь семья подарит веру
Всех тех, кого ты защищал!!!

Максим Кононенко,

радіо телефоніст ДПРЧ – 16 м.Бершадь, Вінницька обл..

01.02.2015 г.

Колієшник Іан був найменшим у І взводі роти
 майора Варіка. Він був не слабким хлопцем
 і наполегливим у навчанні. І це ~~мені~~ мені
 здається, що його називали "налий". Під час
 навчання у ліцей всі у нього запитували
 чому у тебе таке ім'я "Іан", а не "Богдан"
 на що він наполегливо відповідав "Іан"
 тому що "Іан", тому що так мене назвали
 батьки. Щодо рис характеру "Іана" то він
 був в першу чергу працьовитий, ніколи ні
 з ким не мав ніяких конфліктів, був
 охайний та веселий змів правильно здійснювати
 підхід до кожного, а також міг допомогти у
 навчанні особливо у "Алгебрі" та "Геометрії"; так
 як в цих предметах він був сильним ліцеїстом.
 Здається за 4 роки навчання його ні разу
 не записували "на базі" у вихідні дні за
 негативні поведінку чи погані успіхи у навчанні.
 Шкода що Бог не дав Іану продовжувати
 життя!

Олександр Кметь, старший
 лейтенант служби цивільного
 захисту, заступник начальника
 12 Державної пожежно-
 рятувальної частини Головного
 управління ДСНС
 у Хмельницькій області

*Під час навчання
у ліцеї*

Дану передався мій характер, а ще я його намагався виховувати справжнім «чоловіком». Я сам виріс в багатодітній сім'ї і знаю, що таке «витримка» та «терпіння». Пригадую, якось сину робили невеличку операцію на

лімфовузлі без наркозу. Як зараз перед очима сльози на його обличчі, але ні плачу, ні крику він не видав. Все Дан хотів робити сам. Під час будівництва нашого будинку я довго вагався - чи потрібне мені вікно в одній із кімнат. Так і не вирішивши остаточно, пішов на роботу, а коли прийшов додому із здивуванням побачив, що син вже замурував це вікно цеглою. Він був надто самостійним. Сам наловить риби чи назбирає грибів і тут же приготує поїсти в польових умовах.

Ця війна забрала половину мого життя. Я не можу висловити біль цієї втрати. Мені в житті рідко було болісно і страшно водночас. Я сам звик терпіти і вчив цьому свого сина. Та нестерпно болісно мені стало, коли я поїхав до міста Старокостянтинова на військове летовище отримувати «вантаж 200» - тіло справжнього захисника України, свого сина, Дана Колісника. І водночас, страшно мені стало, коли з літака виносили дві труни Героїв, а на їх місце - сідали молоді солдати такі, як мій Дан... Не дай Господь комусь в житті пережити цей біль і страх... Боже! Збережи Україну і наших синів! Вічна пам'ять всім полеглим!

Батько, Віктор Григорович

Колісник Ден Вікторович. 30.12.1989-

Звернувся 1989р зимового вечора в 22,55

загорівся обісся. життя його Ден

Брайнов в світ Ангел, круглий, малакий
і крапчастий. Ріс він спокійним, трош-
ки розумним, все час мусив захища-
тися від сирених хлопчиків, від брата.

Друг Денис його все захищав.

До нього в 1 мові пішов в 5 років.

Бо не було з ким залишити вранці і
всередині парів з емоціями і навіть
краще них.

Костурки в парів, хотів досягти
всього і зараз.

В 2004р. ринув Імис Жульєвської
НВК 1-III кл. і вступив до Ком-Позитивного
ліцею з посиленою військовою підготовкою.
У тем він був серед кращих.

Спішив вступити, спішив підняти все
що не вили, спішив, спішив...

В 2006 році залишає місто і вступив
на 1 курс Львівської Національної

Академії Сухопутних Військ
і.м. П. Сагайдачного по фаховості
вертолітних військ і розвідки.

Академія мала інші порівняння.

Золота медал, звання х-ка, ось того
досягнув мій син.

Статкування в Кожері і поновлю-
вання

в 2010р зустріч свою половинку
Анну. Одружився і був найщасливішою
парою в світі. Він слав, як емоційно
від шлюбів.

В тому ж році 2010р переїхав в
м. Хмельницький, де почав свою
військову кар'єру в В/з спецпризначення.
А-0661

Знову навчання, командировки
поїздки, коли вранці в порівняно
тишу іноді таке друштво Анд.
В 2013 р. 21 січня. Бог дав йому
всипаний зеро двох сина в Жіріна і
Деміїно.

Щасття не було мене.

Але знову робота, робота, подорожі
робота, що їсти мене, ти не вбав
гос. То завжди в короткі військові
зорани він повертався до друзів
і своїх Ангелів.

Але війна все перекреслює
крим, Донецьк, Луганськ,
він скрізь рятував людей
товаришів, хотів змінити
світ, захистити рідну, дружину,
рідну, рідну землю.

Але...

26.10.2014. світка життя Дени
погасло... Він все життя сидів
віддавав і нікого не просив взяти.
Але він не вийшов! В наших думках,
в наших емоціях, в очах своїх
синів, в пам'яті своєї дружини і
в вічній любові до рідної землі.
Мамко.

Наші хлопці росли добрими і чесними. І навіть зараз, через біль утрати, я пишаюсь своїм Даном, який врятував чийхось синів і цим самим подарував матерям надію на щасливе майбутнє.

Наш тато в свій час служив в армії розвідником у м. Виноградово. Через службу отримав інвалідність, бо в сніжних Карпатах були і навчання і затримання диверсійних груп. В нашій сім'ї армія і зброя завжди жваво обговорювались. Батько подовгу розповідав хлопчачкам про армію і службу, про свого батька-фронтовика, який закінчив війну в Німеччині, маючи чотири військових спеціальності. Не знаю, але може саме ці розмови і зіграли ключову роль у виборі професії сином.

Наші побачення стали ще рідшими. На четвертому курсі в нього з'явилась Аня, його майбутня дружина. Тоді він був одночасно дорослим і щасливим. Коли вони приїхали до нас вперше - привезли маленького чорного котика Живчика, потім привезли собачку Бурхана і кіточку Ньюсю. Зараз це вже дорослі тварини, які, як спогади про нашого дорогого сина. Ми їх дуже любимо і шануємо - вони для нас як діти.

Навіть у страшному сні я не могла побачити, що писатиму спогади про свого сина. Але цей чорний день настав. Життя в нашій сім'ї поділилось на «до і після» 26.10.2014р. Це чорний, як пітьма, день, коли від нас пішов Янгол-охоронець - наш Дан. Він пішов, щоб з небес оберігати всіх нас: своїх синів, дружину, матір і батька, брата, український народ. Люди кажуть, що найбільший біль - це коли від нас йдуть наші діти... Це страшний, пекучий біль, який виколює серце і паралізує думки. Він щодня сильнішає та немає йому кінця. І носити мені ту чорну хустину доти, доки ходитиму по землі...

Мама, Галина Петрівна

Дан був моїм учнем у військовій академії, під моїм керівництвом він готував дипломну роботу. Це був один з кращих курсантів, яких я тільки бачив. Організований, працелюбний, аналітично мислячий - він міг приймати самостійні оригінальні рішення. Природжений воїн, який, незважаючи на свій вік, за час війни набув заслуженого авторитету в частинах спецпризначення.

Вічна пам'ять! Це офіцер, яким Батьківщина повинна пишатися!

Дякую, Дане...

*Начальник управління спецоперацій Генерального штабу **Сергій Кривонос***

19 червня 2010 року в Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного відбувся черговий випуск лейтенантів.

На урочистості з цієї нагоди прибули представники Командування Сухопутних військ, зокрема Голова Державної екзаменаційної комісії – заступник Командувача Сухопутних військ з бойової підготовки – начальник управління бойової підготовки Командування Сухопутних військ Збройних Сил України генерал-лейтенант Сергій Островський, а також Командувач Західного оперативного командування генерал-майор Юрій Думанський, Голова львівської обласної державної адміністрації Василь Горбаль, Голова львівської обласної ради Мирослав Сенник, міський голова міста Львова Андрій Садовий, представники громадськості та духовенства.

Особливістю цього заходу є те, що вперше в нове життя лейтенанти вийшли з одного із кращих вищих військових навчальних закладів, який лише рік тому набув нового статусу видового – Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. Рішенням Державної екзаменаційної комісії були вручені дипломи 198 випускникам.

На факультеті бойового застосування військ перше офіцерське звання „ лейтенант ” отримали 26 курсантів спеціальності "Бойове застосування та управління діями механізованих підрозділів", 15 танкістів та 8 курсантів спеціальності «Фізичне виховання та спорт».

З факультету аеромобільних військ цього року випустилося 20 молодих офіцерів бойового забезпечення.

Факультет ракетних військ і артилерії сьогодні здійснив випуск 18 офіцерів-артилеристів, 9 ракетників, 13 фахівців з експлуатації комплексів приладів та пристроїв артилерійської розвідки та 17 спеціалістів спеціальності "Ракетно-артилерійське озброєння".

Факультет підготовки спеціалістів із забезпечення військ черговий раз випустив 51 офіцера-автомобіліста, 6 військових журналістів, 10 спеціалістів з культурно-просвітницької роботи та 5 військових диригентів.

Цього року 29 випускників одержали диплом із відзнакою, 5 з яких здобули право на найвище визнання - золоту медаль. Ці імена назавжди потраплять на дошку пошани академії: лейтенанти Андрій Маланяк, Юрій Бутусов, Дан Колісник, Олександр Астахов та Володимир Мусієнко.

Нинішні випускники Академії сухопутних військ проходитимуть службу не лише в Збройних Силах України, але й у Державній прикордонній службі України, Міністерстві внутрішніх справ, Службі безпеки України тощо - практично в усіх силових структурах України.

**Випуск офіцерів
Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного
Прощання з прапором
Львів, 19 червня 2010 рік**

**Лейтенанти Юрій Бутусов і Дан Колісник – випускники
Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного,
золоті медалісти**

Львів, 19 червня 2010 рік

Грамота

НАГОРОДЖУЄТЬСЯ
особовий склад варту від 1 загону СпП
начальник варту
лейтенант Колісник Дан Вікторович
за зайняте ТРЕТЄ місце
під час проведення змагань
на кращий підрозділ з несення вартової служби
військової частини А0553

ТВО Командира військової частини А0553
майор

25.06.2011 року

ГРАМОТА

нагороджується

старший лейтенант

Колісник

Дан Вікторович

за старанність, розумну ініціативу, високий професіоналізм, мужність і витривалість проявлені під час проведення змагань на кращу розвідувальну групу спеціального призначення Збройних Сил України у 2012 році.

Начальник Головного управління розвідки
Міністерства оборони України

генерал-лейтенант

С.О.ГМИЗА

“ 29 ” липня 2012 року.

Гур

ГРАМОТА

ХМЕЛЬНИЦЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ

НАГОРОДЖУЄТЬСЯ

старший лейтенант

**КОЛІСНИК
ДАН ВІКТОРОВИЧ**

*командир 1 групи 2 роти 1 загону СпП
військової частини А0553*

*за сумлінне виконання службових обов'язків,
особисту дисциплінованість, високий професіоналізм
та з нагоди 50-ї річниці створення Окремого полку
спеціального призначення*

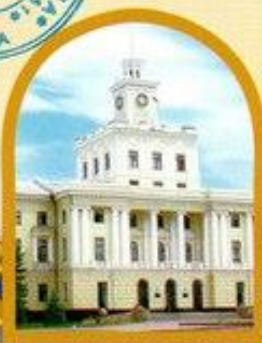
Голова ради

м. Хмельницький

М. Дерикот
М. Дерикот

15 грудня 2012 року

ГРАМОТА

НАГОРОДЖУЄТЬСЯ

командир 1 групи СпП 2 роти СпП
старший лейтенант
КОЛІСНИК
ДАН ВІКТОРОВИЧ

за зайняте перше місце серед груп
спеціального призначення по
підсумкам підготовки в 2012
навчальному році.

Командир військової частини А0553
підполковник

О.О. НЕЧАЄВ

19.11.2012 р.

Навчання у Норвегії. 2013 рік

ГЛАВНОЕ РАЗВЕДЫВАТЕЛЬНОЕ УПРАВЛЕНИЕ
ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБА
ВООРУЖЕННЫХ СИЛ
РЕСПУБЛИКИ БЕЛАРУСЬ

Трамота

НАГРАЖДАЕТСЯ

Разведывательная группа в/ч Д 0553
Вооруженных Сил Украины
(командир группы – ст. л-т Колесник Д В)
за высокую профессиональную подготовку,
отличную полевую выучку, усердие и
разумную инициативу, проявленные в ходе
проведения состязания на лучшую
разведывательную группу Вооруженных
Сил Республики Беларусь.

Начальник главного
разведывательного управления –
заместитель начальника
Генерального штаба
Вооруженных Сил
полковник

П.В.Тихонов

«28» июня 2013 года

Під час навчань у Канаді

2013 рік

Дан Колісник отримує Диплом

Эмблема 140-го ЦССО

Боевое знамя центра (на фото волонтер)

Рассказ о подразделениях спецназначения украинских вооружённых сил был бы не полный без хотя бы краткой истории 140-го центра сил специальных операций – самого малочисленного чисто офицерского подразделения специального назначения.

Историю центра вполне можно начинать с далёкого уже 2007 года, когда появилась и была введена в действие концепция украинских сил специальных операций. Примерно в это время на базе 8-го отдельного полка специального назначения в Хмельницком и сформировали новую часть – 140-й центр сил специальных операций. Штатная численность была невелика – всего 70 человек. В их задачу входило: ведение засадных действий, проведение налётов в тылу противника, проведение диверсий на объектах инфраструктуры противника, а также организация и руководство партизанским движением на территории противника либо на территории, временно оккупированной противником.

Однако ввиду отсутствия внятной военной стратегии и потенциального противника (считалось, что на нас никто не будет

нападать), то военное руководство планировало привлекать бойцов нового центра для зарубежных операций в рамках миссий ООН, в том числе, например, и для борьбы с пиратством.

В последующие годы о силах специальных операций вспоминали мало. Самым ярким сторонником был начальник Генерального штаба ВС Украины генерал-полковник Григорий Педченко, который в ноябре 2011 года на встрече с представителями военно-дипломатического корпуса, аккредитованными в Украине, заявил: «Силы специальных операций будут готовиться по специальной программе, проработка которой сейчас завершается. В ходе исследовательского командно-штабного учения «Адекватное реагирование-2011» мы создали и испытали в действии командование сил специальных операций с определённым комплектом войск, исследовали вопросы форм и способов их применения». Но затем его отправили в отставку, разогнали только приступившее к работе командование силами СпО.

Начало противостояния на Донбассе остро поставило необходимость применения спецназа. Был брошен в бой и 140-й центр. Правда, мало кто понимал, как конкретно надо использовать столь штучный «товар», поэтому летом 2014 года бойцы использовались командованием максимум как войсковая разведка.

Как говорил в своём интервью капитан Дан Колесник (погибший в бою в октябре 2014 года, поэтому собственно его интервью и попало в СМИ, во всех остальных случаях фамилии действующих бойцов центра является жёстким табу): «К сожалению, наше подразделение привлекали и к другим непрофильным операциям. Например, нам – подразделению специальных операций – однажды поставили контрразведывательные задачи в ближнем тылу».

Ясное дело, что, выполняя столь несвойственные функции, подразделение несло потери, причём ввиду ограниченного состава крайне болезненные. Так, четыре человека погибли во время неудачной операции (фактически разведки боем) в районе Первомайска 24 июля 2014 года.

Примерно в 4-х км от Первомайска рейдовая группа вышла на большую колонну террористов – два «Жигули», два автобуса «ПАЗ», микроавтобус «Газель» и джип (всего около 70-80 человек) в процессе погрузки. Командир группы принял решение, пользуясь фактором неожиданности, уничтожить противника.

«Я дал команду, и две наших группы открыли огонь в упор. Мы распределили цели и накрыли все автобусы. Бронебойно-зажигательные пули с такой дистанции прошивали машины насквозь. Противник был ошеломлён. Они стреляли в ответ, но неорганизованно, они успевали только выйти на дорогу, и их гасили одного за другим. Мы били прицельно, одиночными, бросали гранаты, работали ВОГаи, РПГ. Я отстрелял три полных магазина. Наша группа прикрытия на фланге активно поддержала нас огнём. Дистанция была пистолетной, в прицел было видно глаза. Спустя 10 минут всё было кончено. Все машины пылали, в них рвались боеприпасы, патроны, что-то свистело над головой, но прицельный огонь по нам вести было уже некому. Большинство террористов остались в автобусах, те, кто успел выскочить, убежать не смогли».

Однако дальше произошла типичная для тех боев нестыковка – не имея надёжной связи и услышав звуки боя, в район боестолкновения выдвинулась группа поддержки (находилась в нескольких километрах для обеспечения эвакуации): БТР-80 и небронированный грузовой «Урал», в кузове которого были четыре бойца центра – два опытных и два резервиста с пулемётом ДШК.

«Когда они вышли к мосту спустя примерно 20 минут, их встретил плотный огонь крупных сил противника, которые подтянулись из лесной базы. Мы были от них уже в 900 метрах, и по нам начал вести огонь миномёт».

В первые же минуты боя головной БТР подвергся массированному обстрелу – три колеса были в клочья разорваны, однако, экипаж не пострадал.

Но небронированному «Уралу» досталось гораздо больше – машина была просто изрешечена и только чудом могла двигаться.

Группа приняла решение возвращаться, несмотря на риск быть застигнутыми на открытом пространстве. «Мы встретили наши отходящие машины. Они еле ползли. Я поднялся в кузов – он был весь залит кровью. Все четверо моих товарищей получили тяжёлые ранения».

Эвакуировать всю группу было фактически нечем – до ближайшего блокпоста было десять километров. «Наши побратимы из «Омеги» выслали к нам микроавтобус с какими-то отчаянными волонтерами, которые работали на передовой. Там была девушка-медик».

Но даже здесь на передовой спасти раненых не смогли – не было ни реанимобиля, который мог доставить раненых в Харьков, ни готовых к вылету вертолётчиков. Пока разворачивали вертолёт, шедший по другому заданию, пока грузили двух оставшихся на тот момент в живых раненых, было поздно....

Была ещё масса других операций, которые на сегодняшний день остаются секретными, и, думаю, вряд ли мы узнаем детали в ближайшие несколько десятилетий.

6 декабря 2014 года в Краматорске центр получил собственное боевое знамя – первое в истории независимой Украины для подразделения, сформированного с нуля.

К тому времени центр понёс и ещё одну потерю – при попытке оказания помощи окружённому 32-му блокпосту погиб капитан Дан Колесник.

Потери личного состава 140-го центра сил специальных операций за время войны на Донбассе

1. Сержант Чабан Андрей Александрович – 24.07.2014
2. Сержант Черкасов Владимир Юрьевич – 24.07.2014
3. Сержант Кобернюк Василий Иванович – 24.07.2014
4. Солдат Якимчук Тарас Владимирович – 24.07.2014
5. Капитан Колесник Дан Викторович – 25.10.2014

Матеріал надав бойовий побратим Дана Колісника

Он не вернулся из боя...

*Почему всё не так? Вроде всё как всегда:
То же небо опять голубое,
Тот же лес, тот же воздух и та же вода...
Только он не вернулся из боя.*

*Мне теперь не понять, кто же прав был из нас
В наших спорах без сна и покоя.
Мне не стало хватать его только сейчас,
Когда он не вернулся из боя.*

*Он молчал невпопад и не в такт подпевал,
Он всегда говорил про другое,
Он мне спать не давал, он с восходом вставал,
А вчера не вернулся из боя.*

*То, что пусто теперь, не про то разговор:
Вдруг заметил я, нас было двое...
Для меня будто ветром задуло костер,
Когда он не вернулся из боя.*

*Нынче вырвалась, словно из плена, весна.
По ошибке окликнул его я:
"Друг, оставь покурить!" - а в ответ тишина...
Он вчера не вернулся из боя.*

*Наши мертвые нас не оставят в беде,
Наши павшие - как часовые...
Отражается небо в лесу, как в воде,
И деревья стоят голубые.*

*Нам и места в землянке хватало вполне,
Нам и время текло для обоих...
Всё теперь одному, только кажется мне,
Это я не вернулся из боя...*

Ми йдемо у звільнення, а Дан часто доробляє якесь господарське завдання. Він дійсно мав «золоті руки». Потім, після навчання, нас доля звела з ним у зоні АТО. Я його попросив, щоб він мене постриг. Під час війни не до перукарень, а я пам'ятаю, що він нас в академії багатьох чудово стриг. Дан сказав, що саме зараз у нього немає часу, але на днях він з радістю виконає моє прохання. На жаль, ми так і не зустрілись...

Однокурсник **Михайло**

УКРАЇНА
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКА РАЙОННА РАДА ХМЕЛЬНИЦЬКОЇ
ОБЛАСТІ
РІШЕННЯ

двадцять восьмої (позачергової) сесії VI скликання

06 листопада 2014 р. м. Кам'янець-Подільський № 1

Про присвоєння звання **«Почесний громадянин Кам'янець-Подільського району»** Коліснику Дану Вікторовичу (помертньо)

Керуючись ст. 43 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Положенням про звання «Почесний громадянин Кам'янець-Подільського району» із змінами і доповненнями, районна рада

ВИРІШИЛА:

1. Присвоїти звання «Почесний громадянин Кам'янець-Подільського району» Коліснику Дану Вікторовичу (помертньо) за мужність, відвагу і героїзм проявленні при звільненні України від російських загарбників.
2. Надати одноразову матеріальну допомогу у розмірі 10 мінімальних заробітних плат дружині загиблого (Колісник А.В.) за рахунок коштів, передбачених у видатках районного бюджету.
3. Голові ради здійснити вручення посвідчення та матеріальної допомоги, передбачених Положенням, дружині загиблого (Колісник А.В.).

Голова ради

М. Жоган

ГРАМОТА

ПОЧЕСНИЙ
ГРОМАДЯНИН

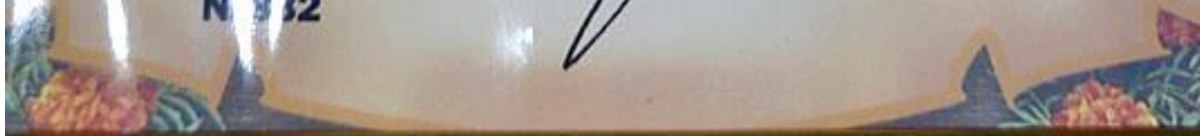
**КОЛІСНИК
ДАН
ВІКТОРОВИЧ**

**Почесний громадянин
міста Червонограда**

Міський голова

**25 червня 2015 року
№ 32**

Ігор Чудійович

ДЕРЖАВАНІ НАГОРОДИ

*Відкриття пам'ятника
Дану Коліснику у
рідному селі Калиня та
меморіальної дошки у
школі, де він навчався*

*Могила Дана Колісника в
м. Червоноград Львівської області*

«МИ У ВАС ВІРИМО!»

У Дана були добрі очі. А літній вечір під Слов'янськом видався напрочуд теплим і спокійним – так, наче й не війна. Ластівки літали високо у небі над табором, а ми у дружній бесіді згадували курсантські роки молодого офіцера та подальші долі наших спільних друзів.

– Найбільш зворушливий момент у цій війні для мене особисто, – почав Дан із палаючим поглядом, – це випадок, що трапився на площі одного зі звільнених міст. Ніколи не забуду. Якось ми стояли, напружено спостерігаючи за обстановкою, аж тут раптом відчув, як хтось почав сіпати мене за штанину. Оглядаюсь – а переді мною п'ятилітня дівчинка із щирою усмішкою на обличчі: «Дядьку! Дядьку! Ми у вас віримо!..»

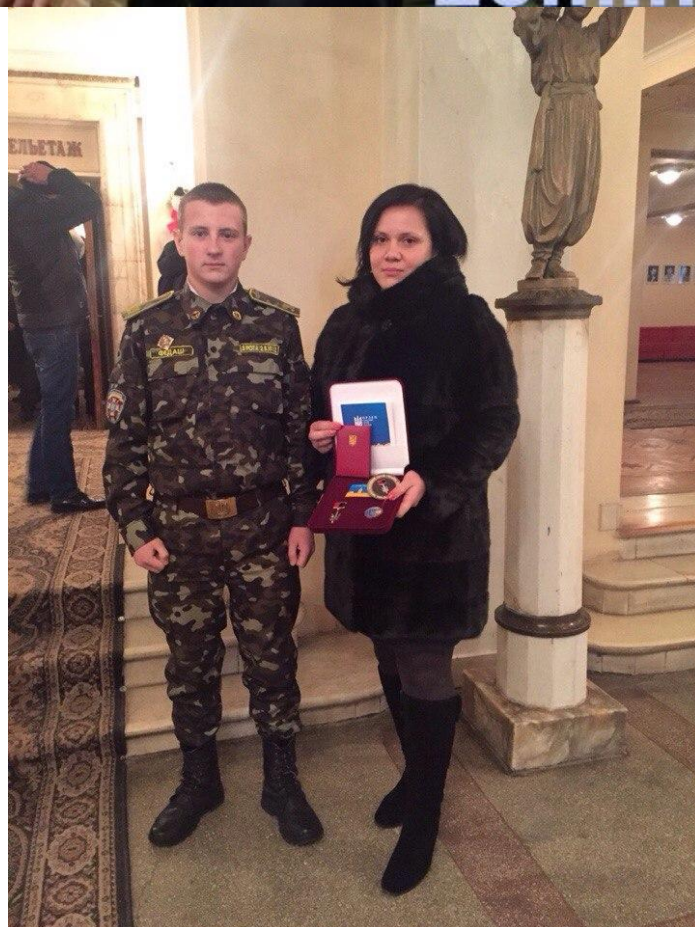
Три місяці згодом після нашої дружньої літньої бесіди капітан Збройних Сил України Дан Колісник загинув на Луганщині.

Вірю, що Кірюша та Даня, дволітні сини-двійнята офіцера українського спецназу, коли підростуть, пишатимуться своїм батьком і твердо віритимуть, що все, що у них є, і все, на що вони у цьому світі здатні, куплене дорогою ціною його молодого життя. Вірю, що його подвиг та подвиг усіх тих, хто склав своє життя на полях такої безжалісної та зовсім неочікуваної війни, стане народною пам'яттю, віковою тугою та щирою гордістю для прийдешніх поколінь.

Вірю, що сьогоднішньому подвигу українського солдата судилось стати міцною основою для нової, єдиної України.

Дякуємо вам, хлопці! Ми у вас віримо!..

Ліцеїст Вадим Федаш з Анною Вікторівною, дружиною Дана Колісника на церемонії вручення нагороди «Народний Герой України», м. Тернопіль

*Вручення нагороди «Народний Герой» Дану Коліснику
(помертньо)
м. Тернопіль*

*м. Хмельницький, 24 березня 2016 року
Церемонія вручення сім'ям 22 загиблих бійців АТО
і Героїв Небесної Сотні, серед яких і Дан Колісник,
відзнаки „Мужність і відвага”*

Присвячую Дану я цього вірша
Пам'ятаєм Героя – випускника!
Він із честю служив Україні!
Мужньо захищав Батьківщину!

В країну нашу прийшла біда
Що мала назву страшну - війна...
Багато життів забрала вона...

І Дан Колісник пішов на війну
Боровся, захищав Батьківщину свою...
Та загинув відважно в тяжкому бою...
Залишив у смутку рідну сім'ю.

На жаль обірвалося юне життя,
Та справи його не підуть в небуття
На Дана погони - зірки лягли
Про подвиг Героя розповіли.

Не забудем ніколи ми випускника
Та його героїчне, коротке життя!
Навіки залишиться в наших серцях
І житиме в пам'яті він у віках!

Роман Кувшинов,
ліцеїст 11 класу К-ПЛАЗПВФП, 28.04.2016

*Я воїн мамо, я солдат!
Я збережу свою країну!
Зі мною друг мій - автомат,
І побратими на руїнах,*

*Я воїн мамо, я Півій син!
Я маю душу і надію.
Я на Донбасі не один,
І я про мирне небо мрію.*

*Живий я мамо! Пти не плач,
Не лий даремно свої сльози.
Ніякий сепар, як палач,
Не стане на моїй дорозі.*

*І знову в бій, стрільба лунає,
Беру я в руки автомат.
Нехай огидний ворог знає -
Не відступлю! Бо я солдат!*

*Іде війна, ревуть гармати,
Валує густий, чорний дим.
Яке ж бажання треба мати,
Аби не вмерти молодим?*

*А час то йде, роки минають,
Я не дитинка! Чоловік!!
А душі плачуть і ридають,
Час робить з воїнів калік.*

*Я знаю мамо, ти там плачеш,
За сина думаєш весь час.
Та я ж живий, матусю, бачиш?!
І я воюю за всіх нас!*

*Не плач рідненька, я ж з Побобою!
Я тут, у серденьку Півоїм.
Пти лиш пишайся завжди мною,,
Я повернусь у рідний дім...*

Пам'ять...

Творчість юних

Два світи

Я стояв серед галявини. Непорушно. Так багато різних кольорів. Переді мною пагорб, на якому стояв древній дуб, сонце сяяло, сліплячи мене. Я не відчував свого тіла, воно само йшло. Пахощі трав. Вони пахли так само, як луки в селі у моєї мами. Я підходив до дуба. Я колись про такий мріяв. Так хотілося..... Під ним хтось стояв. Я повільно наближався, силуети все більше набирали чіткості. Я знав тих людей. Друзі, батьки.. Вони дивились на мене ні разу не ворухнувшись, лише очі рухалися, вивчаючи мене в повний зріст. Хтось не виражав емоції, хтось співчував, хтось навіть плакав. Всі вони були такі.... як я їх бачив востаннє. Друзі - дивляться на мене очима журби. Мати - тримаючи в руках хустинку. Батько був суворим, але з опущеним обличчям. Кохана жінка..... вона була сильна, але по її щоці текла сльоза. Я вдивлявся в них.. вони хотіли щось сказати, але просто дивилися на мене, волосся їх розвіювалося. Шум листя дуба.... далекий спів пташок. І очі... безліч очей.... Людей, які люблять, які цінують. Всі незгоди, що ми пережили, всі проблеми, сварки... Пробачте, все це дріб'язок.

Жовто-зелена трава хвилями погойдувалася по всьому полю. Небо було блакитним, маленькі хмарки повільно котилися по них..... Пам'ятаю в дитинстві, з другом любив лежати горілиць і обговорювати свої плани на майбутнє. Ілля.... де ж ти зараз... Я шукав його очима в натовпі рідних і друзів.. ось він. Він був весь в бруді, шолом схилювався на бік, в повній військовій формі, тримаючи в руках свій автомат. Він завмер, він кричав, в його очах був страх. Все так, як я його пам'ятаю востаннє.

Звуки зникли. Дуб разом з людьми віддалявся. Все зникало.... лише Ілля... він наче розмерзався, він продовжував бігти, як в той момент, коли його зупинили. Сонце було позад нього і виглядало, як вибух. Я закрив очі. Біль... нестерпний... по всьому тілу... Смак землі і крові перемішався у роті. Я нічого не чув і не бачив... Я вслухався, але нічого не чув. І тоді я відкрив очі... Ілля... він щось кричав... він так і залишився в шоломі зі своїм автоматом і у формі. Я бачив все, як у сповільненій зйомці. Він перев'язував мою скривавлену ногу, і щось кричав. Я не чув. Я глянув на свої руки.

Рукавиці розірвалися, пальці були в ранах і у бруді. Ми були, ніби в ямі. Навколо земля, тільки зверху небо..... але не блакитне... сіре, зле. Він почав мене перевіряти, я по губах зрозумів, він питає чи я поранений. Нічого не говорячи, я торкнувся пальцями вух... я наткнувся на щось тепле і в'язке..... кров. Я зрозумів. Поруч стався вибух. Я сховався в окопі, але ударна хвиля розірвала мої барабанні перетинки. Я хотів за щось взятись, але мої рухи були незграбні.. Я ледве до тягнувся до нього, щоб торкнутись. Сил не було. Зникли. Він обережно закинув мене на плече, відчув різкий біль у ребрах. Підвівши голову я бачив, що було вище окопу. Зеленої трави не було.... одна чорна зрита земля... вибухи..... трасера... але я їх не чув... кожен його крок завдавав мені болю, але я не міг сказати... я відчував віддачу його автомата. Він відстрілювався і біг. Ми забігли в зруйновану хату. Він положив мене, прихиливши до стіни. Сам підійшовши до вікна почав відстрілюватись. Я бачив як пустіє його магазин. І ось залишився останній.... Він став до протилежної стіни. Він теж стікав кров'ю, на його стегні була червона пляма. Але він не звертав уваги. Осколки скла попадали, щось розбило вікно, щось кругле впало прямо між моїми ногами. Граната..... моїх сил нема щоб просто дотягнутися до неї. Я знав – три-дві секунди до вибуху після зняття запобіжника три... Очі Іллі.... цей страх, він відпустив автомат... і той, так наче гравітації майже не було, повільно рухався до землі. Два..... відштовхнувшись опорною ногою він біг..... я сповільнено все це бачив. Кожен його крок тривав ніби годину..... він майже наблизився до мене. Один..... Він майже біля моїх ніг тягнеться до гранати, збираючись викинути її. Він вже, майже вхопивши її збирався викинути вікно. Нуль..... я не відчув болю.... навпаки, він пропав. Я чув.... чув пташок. Відкрив очі..... галявина..... і дуб..... рідні.. друзі... лише Іллі нема.

Є.. Він стоїть поруч і дивиться туди ж. Він бачить там своїх рідних. А небо все таке ж – блакитне.

Олексій Бахтов, ліцеїст 11-А класу К-ПЛЗП-ВФП

10.12.2015

Землякові Сергію Саліпі...

*Герою України, славному артистові аматорського театру «Глорія»
присвячується*

Був сином, чоловіком, батьком,
Артист, військовий у душі...
Іще усього так багато
Зробити міг Сергій в житті...
Але не встиг...
Вже не побачить,
Як підростатимуть сини,
Якими мужніми постануть
Через десяток літ вони.
Не пригорне уже дружину,
Не скаже їй про почуття,
І не побачить потім сиву
В річницю спільного життя.
Не встиг...
Бо захищав країну,
Разом із сотнями повстав
І рятував чийогось сина,
Задля людей життя віддав.
Віддав для нас і для майбутніх,
Ще ненароджених синів,
Щоб жили мирно в Україні,
Та більш не знали ворогів.
Хай буде пухом земля рідна,
Де Тобі з Богом спочивати.
Уклін доземний за жертвність!
Героя будемо пам'ятати...

Автор – Леся Кутей, президент літературного клубу «Роса», артистка театру «Глорія» Хмельницького національного університету.

*Присвята публічно презентована в День української писемності та мови на
честь світлої пам'яті про Сергія Саліпу...*

Я не хочу війни!

*Над головою сміється сонце,
Ледь чути гомін вдалині.
А я іду по стежці
І згадую улюблені пісні.
І так вже хочеться співати -
Аж серце в грудях виграє.
Але от раптом чути вибух,
І черга з кулемета б'є...
І ось прощаємось з батьками,
Усі заходимо в вагон,
І ще не встигнувши від'їхати,
Побачили російський марафон.
У чистім небі, як ворони,
Летять російські літаки,
Гранати б'ють об землю нашу,
Знешкоджують їх наші мастаки.
Малі хлоп'ята воювати хочуть,
Не знають, що таке війна:
Загибель, втрати, сльози, горе.
Така війна, така вона.
Російський імператор псевдо,
Не лізь на нашу землю ти.
Як ще один об'єкт захочеш захопити,
Прийдуть по тебе наші козаки.
Твої зелені чоловічки
Не допоможуть тут нічим.
Пікатимуть вони з країни прудко,
А ти у світі станеш вже ніким.*

Владислав Колодій

ліцеїст 9-Г класу К-ПЦЗП-ВФП 2014 рік

Ходила яблуня і стукала у вікна,
Печальними очима загляда,
Ламала об шибки гілки тендітні,
Чи то чийсь страх, чи то чиясь біда.

Ходила яблуня, кричала, що є сили.
А люди кажуть: вість вона несла,
Що на війні у жінки сина вбили ...
стояла яблуня і монолог вела.

Він ішов за свободу держави стояти,
Обіцяв повернутись додому живим
І на власні проблеми не хотів він зважати,
Тільки б вільно жили України сини.

Він любив свою землю рідну,
Тако любив, що віддав життя,
І помер за Україну гідно,
Має навіть Героя звання.

Та хіба життя можна із чимось зрівняти,
Він же ж ним заплатив за чужі помилки.
можна довго за рідну землю стояти ,
А загинути можна лиш раз й навіки.

І стоїть мати-яблуня плаче,
Хто згадає про хлопця-героя тепер?
Чи заб'ється швидше серце гаряче,
Лиш від думки, що за Україну помер?

Анастасія Березна,
учениця 10 класу Ізяславського НВК №2 18.10.15

Нам мир в Україні обіцяли
І славу для всіх неземну,
Якби ж ми раніше знали,
Яку ми заплатим ціну .

За мир, вільну землю, свободу,
За радість і сміх дітей,
За чисту Вкраїнську вроду,
За єдність усіх областей.

Ти в серці моїм , Україно ,
Від Дону і до Карпат
За тебе ми встанем єдино.
Шут кожен дня нас, наче брат !

Куди б не вели дороги ,
Бурхливий потік життя
Ми не під силу іншим народам
Бо в нас Україна в серцях !

Анастасія Березна,
учениця 10 класу Ізяславського НВК №2 18.10.15

Він дзвонить до неї: «Я не прийду»,
А мати всім серцем відчула біду,
Дружина не знає, що дітям сказати...
«Пато поїхав нас захищати!
Повернеться швидко, як тиждень мине.
Як тільки приїде – до нас він прийде.»
Діти подумали трохи й пішли,
А жінка сиділа, а сльози текли...
Батько пиячив... не стримував горе,
Російський глава захтів Чорне море.
Ми будемо довго це пам'ятати
Усім поколінням передавати!
В той час вже не було на світі його...
Чому ж ви стіляєте? Навіщо? В кого?
...І небо заплакало сіре й сумне,
Просив передати він тільки одне –
Я щиро так люблю всю свою рідню,
А за Батьківщину усіх переб'ю!
Не треба, не плачте – не прийду вже я,
Нас всіх пам'ятатимуть ваші серця!

Владислав Колодій

ліцеїст 9-Г класу К-ПЛЗП-ВФП 27.01.2016

*Земля їм пухом – тим, хто пав
За честь країни та свободу
Для тих, хто вірно все кохав
Країни лиш своєї вроду.*

*Коли ми з гордістю згадаєм
За що Герої полягли
Країну свою ми кохаєм
Так, як кохали і вони!*

*Нехай пройдуть роки, століття
Та наша пам'ять не помре,
Якщо минуться й наші діти,
То Книга все переживе!*

*Артем Скринченко,
ліцеїст 11-Д класу К-ПЛЗП-ВФП 10.12.2015*

Нехай ніхто не половинить,
Твоїх земель не розтина,
Бо ти єдина, Україно,
Бо ти на всіх у нас одна.
Д. Чередниченко

ОДНА... ЄДИНА...

Дніпропетровськ
Донецьк
Житомир
Запоріжжя
Івано-Франківськ
Кіровоград
Луцьк
Луганськ
Львів
Миколаїв
Одеса
Полтава
Рівне
Сімферопіль
Севастопіль
Суми
Тернопіль
Ужгород
Харків
Херсон
Чернівці
Чортків
Чернігів

КНИГА ПАМ'ЯТІ

про випускників

Кам'янець – Подільського ліцею

з посиленою військово-фізичною підготовкою

Сергія Саліпу, Романа Наглюка, Дана Колісника,
які загинули в ході бойових дій під час проведення АТО на сході

України протягом 2014 року

(біографії, спогади, документальні матеріали, фото)

Велика Подяка дружинам загиблих випускників

Ользі Саліні, Юлії Наглюк, Анні Колісник

за надані матеріали та спогади!

Упорядник

Войчишина Валентина Леонідівна –

педагог-організатор, вчитель історії,

керівник військово-історичного клубу «Прометей»,

координатор волонтерського осередку ліцею «Зорепад добра»,

член Комісії по роботі з молоддю Хмельницької обласної Ради ветеранів

м. Кам'янець – Подільський

2016 рік